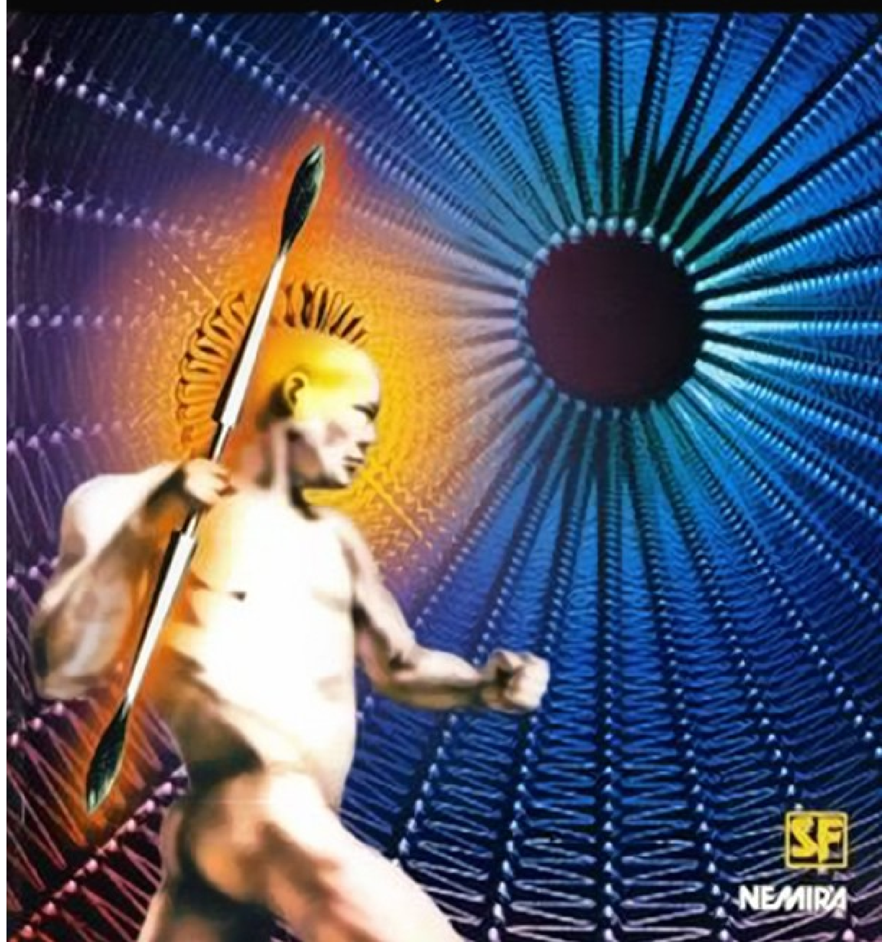
A. E. van Vogt

SLAN

A.E. van Vogt

SLAN

Traducător: Gabriel Mazăre

Editura Nemira
București, 1998

CAPITOLUL 1

Mâna mamei era rece, strângând-o pe a lui. În timp ce mergeau grăbiți pe stradă, teama femeii era o pulsație tăcută, slabă, care trecea din mintea ei într-a lui. O sută de alte gânduri loveau mintea băiatului, gânduri dinspre mulțimile ce roiau pe ambele trotuare și din interiorul clădirilor pe lângă care treceau. Dintre toate însă, numai cele ale mamei erau clare și coerente. Și înspăimântate.

Ne urmăresc, Jommy, transmitea creierul ei. *Încă nu sunt siguri, dar ne suspectează. Am riscat prea mult venind în capitală, deși am sperat că de data asta îți voi putea arăta vechea cale de acces a slanilor în catacombe, acolo unde este ascuns secretul tatălui tău. Dacă se întâmplă ceva rău, știi ce ai de făcut. Ai repetat de destule ori. Să nu-ți fie teamă, Jommy, să nu-ți pierzi calmul. Ai numai nouă ani, dar ești la fel de inteligent ca orice om de cincisprezece ani.*

Să nu-ți fie teamă! Ușor de zis, își spuse Jommy și-și ascunse frământarea care-l chinuia. Ei nu i-ar fi plăcut să afle de tăinuirea lui, de zidul ridicat între mamă și fiu. Existau însă și gânduri ce se cereau ascunse. Ea nu trebuia să știe că și băiatului îi era frică.

Totul părea nou și excitant în același timp. Se simțea emoționat de fiecare dată când venea în inima Centropolisului, plecând din liniștita suburbie în care locuiau. Marile parcuri, lungile bulevarde de zgârie-nori, tumultul mulțimilor, totul arăta mai minunat decât își imaginase, deși era cât se poate de firesc pentru capitala lumii. Aici se găsea sediul guvernului. Aici, pe undeva, trăia Kier Gray, dictatorul absolut al întregii planete. Cu sute de ani în urmă, slanii dețineseră controlul Centropolisului, în scurta lor perioadă de glorie.

Le simți ostilitatea, Jommy? Poți înțelege lucrurile din depărtare?

El se încordă. Valul de murmure confuze care se degaja din mulțimea înconjurătoare spori și se transformă într-un vârtej de zgomote mentale. De undeva veni șoapta rătăcită a unui gând:

Se spune că în oraș există încă slani, în ciuda măsurilor luate. Ordinul este de a fi împușcați pe loc.

Nu-i periculos? Veni un al doilea gând. Fusese evident o întrebare pusă cu voce tare, deși Jommy prinsese numai imaginea mentală. *Vreau să spun că, din greșeală, ar putea fi ucise persoane nevinovate.*

Acesta este și motivul pentru care foarte rar sunt împușcați pe loc. Poliția încearcă să-i captureze și să-i examineze. Organele lor interne sunt diferite de ale noastre, iar pe capetele lor există…

Îi simți, Jommy? Au ajuns în spatele nostru. Sunt într-o mașină mare! Așteaptă întăriri, ca să ne încercuiască. Lucrează repede. Le poți capta gândurile, Jommy?

Nu putea. Oricât și-ar fi solicitat mintea, oricât s-ar fi încordat și oricât ar fi transpirat încercând. Aici, puterile ei mature depășeau precocitatea lui. Mama putea acoperi distanțele și transpune vibrațiile îndepărtate în imagini coerente.

Băiatul ar fi vrut să se întoarcă și să privească. Nu îndrăznea. Cu picioarele lui slăbuțe, deși lungi, trebuia să alerge ca să poată ține ritmul cu pasul grăbit al mamei. Era groaznic să fii mic și neajutorat, lipsit de puteri și fără experiență atunci când viața cerea tăria maturității, vitalitatea unui slan adult.

Gândurile mamei îi întrerupseră pe neașteptate reflecțiile:

Unii sunt în fața noastră, iar alții traversează strada. E timpul să ne despărțim, dragul meu. Nu uita ceea ce ți-am spus: viața ta trebuie să aibă un singur scop – să faci tot ce-ți stă în putință pentru ca slanii să-și redobândească existența normală. Cred că va trebui să-l ucizi pe marele nostru dușman, Kier Gray, chiar dacă pentru asta va fi nevoie să intri în palat. Ține minte, vor urma strigăte și derută, dar să nu-ți pierzi calmul. Succes, Jommy!

O scurtă strângere și mama îi eliberă mâna. Abia atunci realiză băiatul că în șuvoiul gândurilor ei se schimbase ceva. Teama dispăruse. O liniște blândă i se revărsa din minte, calmând nervii încordați, potolindu-i bătăile celor două inimi.

Dispărând din câmpul vizual al urmăritorilor, Jommy se strecură între un bărbat și o femeie care mergeau pe lângă el. Cu coada ochiului, văzu niște oameni îndreptându-se spre silueta înaltă a mamei sale. Înfățișarea femeii era obișnuită, chiar banală, îmbrăcată cu pantaloni, o bluză roz și având părul prins într-o eșarfă strâns înnodată. Civilii ce traversau strada păreau niște ciocli pe ale căror fețe întunecate se citea sentimentul lucrului neplăcut pe care trebuia să-l facă. Gândul acelei neplăceri și ura care o însoțea aruncaseră o umbră peste mințile lor. Acest lucru îl nedumerea pe băiat chiar și acum, când se concentra asupra fugii. De ce ar fi trebuit să moară? El și mama lui cea minunată, sensibilă și inteligentă? Nu era câtuși de puțin corect.

De trotuar se apropie o mașină, scânteind în soare ca o nestemată prelungă. Vocea aspră a unui bărbat tună în spatele lui Jommy:

— Stai! Uite puștiul! Nu-l lăsați să scape! Puneți mâna pe el!

Oamenii se opreau și priveau. Băiatul le simți blândețea surprinsă a gândurilor, apoi dădu colțul, alergând pe Bulevardul Capitalei. Văzu o mașină depărtându-se de trotuar. Picioarele îl purtară cu o viteză nebună. Degetele lui neobișnuit de puternice se agățară de bara din spate. Sări pe ea, ținându-se strâns, în timp ce automobilul pătrunse în labirintul traficului, mărind viteza. De undeva din neant veni un gând: *Succes, Jommy!*

Ea îl pregătise timp de nouă ani pentru acest moment, totuși inima i se strânse atunci când răspunse: *Succes, mamă!*

Mașina rula repede. Distanțele erau înghițite iute. Prea mulți oameni se opreau pe stradă și se uitau la băiețelul agățat atât de periculos în spatele automobilului. Jommy le

simți intensitatea privirilor, gândurile ce le zvâcneau în minți, aducându-le pe buze strigăte ascuțite, sacadate. Strigăte către un șofer care nu auzea.

Îl urmară cețuri de gânduri, aparținând unor persoane care se precipitau către telefoanele publice pentru a înștiința poliția despre un băiat agățat de o mașină aflată în plină viteză. Jommy se crispă, așteptând ca un echipaj de poliție să apară și să oprească șoferul. Alarmat, își concentră pentru prima dată mintea asupra celor din limuzină.

Două vibrații cerebrale se revărsară asupra lui. De îndată ce le captă, Jommy se cutremură și se lăsă pe jumătate spre asfalt, gata să cadă. Privi în jos, apoi se trase înapoi amețit. Șoseaua era o suprafață neclară, distorsionată de viteză, o priveliște care-i făcea rău.

Șovăitoare, mintea lui bâjbâi încercând să intre din nou în contact cu creierele bărbaților aflați în automobil. Gândurile celui de la volan erau concentrate asupra traseului. Omul se gândi subit, fulgerător, la pistolul aflat în tocul de la subsuoară. Se numea Sam Enders și era șoferul și garda personală a celui de pe bancheta din spate – John Petty, șeful poliției secrete a atotputernicului Gray.

Identitatea celui de-al doilea ocupant fu pentru Jommy ca un șoc electric. Vânătorul notoriu al slanilor stătea relaxat, indiferent la viteza mașinii, cu mintea afundată într-o meditație molcomă.

Extraordinară minte! În afară de câteva pulsații superficiale, neclare, nu se putea citi nimic în ea. Uimit, puștiul se gândi că era aproape imposibil ca Petty să-și păzească gândurile în mod conștient; exista pesemne un ecran impenetrabil care le ascundea pe cele adevărate, la fel ca protecția mentală a slanilor. Totuși părea diferit. Răzbăteau nuanțe ce trădau un caracter lipsit de remușcări și un creier genial, bine antrenat. Brusc, percepu sfârșitul unui gând, adus la suprafață de cine știe ce acces de nervozitate care zdruncinase calmul bărbatului. *Trebuie s-o ucid pe fata aia slan, Kathleen Layton. Este singurul mod de a-l submina pe Gray…*

Jommy încercă cu disperare să urmeze gândul, dar acesta dispăruse fără urmă. Aflase însă ceva. O fată slan numită Kathleen Layton trebuia ucisă pentru ca autoritatea lui Gray să fie zdruncinată.

Șefule, veni gândul lui Enders, *vrei să apeși butonul ăla? Lumina roșie înseamnă alertă generală.*

Mintea lui Petty rămase indiferentă.

Lasă-i să se alerteze, mârâi el. *Asta-i pentru plevușcă.*

Am putea vedea totuși despre ce-i vorba, insistă Enders.

Mașina încetini aproape imperceptibil și Jommy, care se ghemuise pe bara din spate, așteptă disperat o ocazie să sară. Privind înainte peste aripa limuzinei, nu vedea decât linia lungă și dreaptă de asfalt, lipsită de spații verzi, dură și neiertătoare.

Să-și dea drumul ar fi însemnat să se zdrobească de beton. Pe când se frământa deznădăjduit, recepta furtuna de gânduri ale lui Enders, pe măsură ce creierul acestuia primea mesajul de alertă generală.

... toate mașinile de pe Bulevardul Capitalei și din vecinătate să urmărească un băiat suspectat a fi un slan, pe nume Jommy Cross, fiul Patriciei Cross. Patricia Cross a fost ucisă cu zece minute în urmă la intersecția cu Bulevardul Principal. Martorii afirmă că băiatul s-a agățat de o mașină care s-a depărtat rapid.

Ia auzi aici, șefule, rosti Enders. *Suntem pe Bulevardul Capitalei. Ar trebui să oprim și să-i ajutăm să caute. S-a pus o recompensă de zece mii de dolari pentru un slan.*

Frânele scrâșniră. Mașina încetini atât de brusc, încât Jommy se lovi puternic de bară. După ce se desprinse, se lăsă să alunece pe asfalt înainte ca limuzina să oprească. O luă la fugă. Trecu în goană pe lângă o bătrână cu ochii sticlind la gândul recompensei, care încercă să-l înhațe. Ajunse pe un teren viran, în spatele căruia, aidoma unor turnuri, se ridica un lung șir de clădiri din beton și cărămidă înnegrită – începutul zonei industriale.

Un gând plin de răutate îl ajunse din urmă: *Enders, nu-ți dai seama că am trecut prin intersecția dintre Bulevardul*

Principal și cel al Capitalei cu exact zece minute în urmă? Băiatul ăla… Uite-l! Împușcă-l, tâmpitule!

Sentimentul că bărbatul numit Enders scoate pistolul deveni atât de clar, încât Jommy simți parcă în creier frecarea metalului de pielea tocului. Imaginea mentală care parcursese cei cincizeci de metri ce-i despărțeau se contură precis, astfel că băiatul avu senzația că-l vede pe bărbat țintind.

Se aplecă brusc într-o parte, în aceeași secundă în care arma pocni înfundat. Simți în mod vag un șoc, apoi urcă în fugă cele câteva trepte până la ușa deschisă a unui uriaș depozit slab iluminat. Gânduri slabe răzbăteau de jos.

Nicio problemă, șefule, punem noi mâna pe ticălos. Va obosi repede.

Niciun om nu poate obosi un slan, tâmpitule! Începu apoi să latre ordine într-un microfon: *Înconjurați cartierul în dreptul Străzii 57! Aduceți toate echipajele de poliție disponibile și trimiteți și soldații…*

Ce tulbure devenise totul! Jommy se împleticea printr-o lume întunecată, conștient doar de faptul că, în ciuda mușchilor săi neobosiți, un om putea alerga de cel puțin două ori mai repede decât el. Depozitul era un loc greu de definit, cu forme paralelipipedice amenințătoare și cu podele întinse, ce se pierdeau în semiobscuritate. În două rânduri, mintea lui prinse gândurile liniștite ale unor bărbați care mutau niște lăzi undeva în stânga. În mințile acestora nu exista însă niciun semn că ar fi știut de prezența intrusului sau de agitația din exterior. Departe, spre dreapta, văzu o deschizătură luminoasă, o ușă. Se îndreptă într-acolo, uimit de oboseala care-l cuprinsese. Partea laterală a corpului îi era umedă și lipicioasă, iar mușchii înțepeniți. Își simțea mintea tulbure și n-o putea controla. Se opri și privi afară.

Zări o stradă cu totul diferită de Bulevardul Capitalei – murdară și cu asfaltul crăpat. De partea cealaltă, erau aliniate case de plastic, construite cu cel puțin o sută de ani în urmă. Clădite din materiale practic incasabile, cu culorile aproape la fel de vii ca în prima zi, ele dovedeau

totuși patina timpului. Praful și funinginea se prinseseră ca niște lipitori de pereții lucioși. Peluzele nu fuseseră întreținute, iar mormanele de gunoi se ridicau la tot pasul.

Strada părea pustie. Din clădirile soioase răzbătu un gând vag, ca o șoaptă, dar băiatul era prea obosit ca să fie sigur că acesta provenea doar dinspre clădiri.

Jommy se lăsă să atârne peste marginea peronului de încărcare al depozitului și-și dădu drumul pe betonul tare de jos. Durerea îl săgetă în lateral și corpul îi păru rigid, lipsit de acea elasticitate care, în mod normal, ar fi făcut ca săritura să pară un fleac. Mersul îi producea șocuri dureroase, resimțite în fiecare os.

Lumea păru să se întunece, în timp ce alerga. Scutură din cap ca să alunge senzația neplăcută, dar în van. Nu reuși decât să-și târască picioarele de plumb printre o casă cu două niveluri, lucioasă însă mânjită de funingine, și un bloc-turn albastru. Nu văzu și nici nu simți femeia din balconul de deasupra decât în momentul în care aceasta încercă să-l lovească înverșunată cu o coadă de mătură. Îi zări umbra la timp pentru a se putea feri.

— Zece mii de dolari! țipă ea. Au anunțat zece mii. Și-i al meu, auziți? Să nu-l atingă nimeni! E al meu! Eu l-am văzut prima!

Jommy pricepu ca prin ceață că necunoscuta striga la celelalte femei care ieșeau din clădire. Slavă Domnului că bărbații erau plecați la lucru!

Tumultul minților rapace îl învălui în timp ce sprintă, cu puteri pe care numai frica le putea conferi, pe trotuarul îngust din fața clădirilor. Se feri de colcăiala gândurilor hidoase și se înfioră la auzul celui mai oribil sunet din câte puteau exista – vuietul isteric al vocilor unor săraci disperați, viermuind cu zecile, gonind după himera unei comori care le depășea și cele mai lacome vise.

Îl cuprinse teama că ar putea fi lovit cu mături, sape și greble, care să-i zdrobească țeasta, să-i sfărâme oasele, să-i strivească trupul. Împleticindu-se, dădu colțul clădirii. Urmăritorii se aflau tot înapoia sa. Le simțea neliniștea în gândurile exaltate ce năvăleau după el. Auziseră povești

despre slani, iar acestea aproape copleşeau dorinţa de a pune mâna pe cei zece mii de dolari. Gloata dădea însă curaj celor care o alcătuiau. Gloata îi împingea înainte.

Pătrunse într-o fundătură mică, mărginită într-o parte de stive de lăzi goale. Chiar şi în lumina orbitoare a soarelui, stivele se ridicau deasupra lui ca o masă întunecată, neclară. În mintea-i încețoşată se înfiripă o idee şi, peste o secundă, începu să se caţăre pe lăzi.

Simţi durerea efortului precum nişte colţi înfipţi în carne. Fugi nesigur, apoi coborî, mai mult căzând, în spaţiul dintre două lăzi vechi. Interstiţiul respectiv părea că ajunge până la sol. În întunericul aproape total, Jommy distinse ceva şi mai întunecat – o gaură în peretele de plastic al clădirii. Întinse braţele şi pipăi dincolo de marginile orificiului.

Se strecură înăuntru într-o clipită şi rămase întins pe pământul umed din interior. Bucăţi de piatră îl împungeau din toate părţile, dar deocamdată era prea obosit ca să facă altceva decât să stea locului, abia respirând, în timp ce gloata urla afară într-o căutare frenetică.

Întunericul era liniştitor, asemenea gândurilor mamei cu o clipă înainte de a-i spune să fugă. Cineva urcă nişte trepte chiar deasupra lui şi astfel înţelese unde se afla – într-un spaţiu îngust de sub scara din spate. O clipă se miră, întrebându-se cum apăruse spărtura în plasticul dur?

Stând acolo temător, se gândi la mama – moartă acum, aşa anunţase radioul. Moartă! Desigur, mamei nu i-ar fi fost frică. Băiatul ştia prea bine cât aşteptase ea ziua în care va putea să-şi regăsească pacea, trecând în cealaltă lume, alături de soţul ucis. *Trebuia însă să te ocrotesc, Jommy. Ar fi fost aşa de uşor, atât de plăcut să renunţ la viaţă… Dar trebuia să am grijă de tine, să te cresc şi să te apăr până la sfârşitul copilăriei. Eu şi tatăl tău ne-am dedicat vieţile pentru desăvârşirea măreţei lui invenţii şi totul ar fi în zadar dacă tu nu vei putea continua.*

Îndepărtă gândul, simţind că inima i se strânsese de tristeţe. Mintea parcă i se mai limpezise. Probabil că scurta odihnă îi priise, dar asta îl făcea să suporte şi mai

greu colțurile pietrelor ascuțite pe care zăcea. Încercă să-și schimbe poziția, însă spațiul era prea îngust.

Automat, o mână pipăi sfărâmăturile și făcu o descoperire: erau bucăți de plastic, nu de piatră sau de cărămidă. Plastic căzut înăuntru atunci când peretele fusese spart pentru a se face orificiul prin care se târâse el. Era ciudat să se gândească la spărtură și deodată să-și dea seama că și altcineva – *cineva de afară* – se gândea la același lucru. Șocul descoperirii îl cutremură pe Jommy.

Îngrozit, se strădui să izoleze gândul și creierul care-l emisese, dar în jurul acestuia existau prea multe alte gânduri, prea multă agitație. Soldați și polițiști roiau pe stradă, scotocind fiecare casă, fiecare bloc, fiecare clădire. La un moment dat, peste tot vălmășagul de paraziți mentali, prinse gândul tăios și limpede al lui Petty.

Spui că aici a fost văzut ultima dată?

A dat colțul și dus a fost! răspunse o femeie. Cu degete tremurătoare, Jommy începu să adune bucățile de plastic de pe sol. Încercă să-și stăpânească spaima și munci grăbit să umple spărtura, folosind pământul umed pentru a cimenta fragmentele. Știa însă, cu o siguranță terifiantă, că peretele ridicat de el nu va rezista unei cercetări amănunțite.

În tot acest timp, recepta gândul persoanei de afară, un gând viclean, amestecat în tumultul de vibrații ce-i asaltau creierul. Nimeni altul nu se gândise la gaura pe care băiatul se străduia s-o astupe. Jommy nu-și putea da seama dacă era vorba despre un bărbat sau despre o femeie. Însă gândul persista acolo, vibrația rea a unei minți deformate.

Gândul rămase, tulbure și amenințător, chiar și atunci când oamenii începură să mute lăzile, uitându-se printre ele, iar apoi, treptat, se îndepărtară; strigătele lor se auziră tot mai slab, iar coșmarul de gânduri se estompă. Vânătorii își căutau prada în altă parte. Jommy îi mai auzi multă vreme, până când, în sfârșit, vacarmul se calmă și-și dădu seama că se înnopta.

Agitația din timpul zilei rămăsese cumva în atmosferă. Șoaptele gândurilor se strecurau din case și din blocuri; oamenii se gândeau și discutau despre cele întâmplate.

În cele din urmă, Jommy nu mai îndrăzni să aștepte. Undeva, afară, se afla mintea care *știuse* că el se afla în spărtură, dar care nu spusese nimic. Era o minte diabolică, iar el se simțea cuprins de presimțiri sumbre și de dorința de a se îndepărta cât mai repede de acel loc. Cu degete șovăitoare, totuși iuți, înlătură bucățile de plastic. Apoi, înțepenit de lunga așteptare, se strecură precaut afară. O mișcare mai bruscă îl făcu să simtă o durere ca un junghi, în timp ce mintea i se tulbură slăbită. Nu îndrăzni să se oprească. Se cățără cu grijă spre vârful stivei de lăzi. Picioarele îi coborau spre pământ când auzi pași grăbiți și simți pentru prima dată prezența persoanei care-l pândise.

O mână subțire îl înșfăcă de gleznă și se auzi vocea triumfătoare a unei femei bătrâne:

— Așa, așa, coboară la Bunicuța! Bunicuța o să aibă grijă de tine, da, da… Bunicuța e deșteaptă. Ea a știut tot timpul că nu puteai să fii decât acolo, în gaură, dar proștii ăia nu s-au gândit. Da, da, Bunicuța e deșteaptă. A plecat, apoi s-a întors și, pentru că slanii pot citi gândurile, și-a stăpânit mintea și nu s-a gândit decât la bucătărie. Cu asta te-a păcălit, nu? Știa că așa va fi. Bunicuța o să aibă grijă de tine. Și ea îi urăște pe polițiști.

Cu un icnet uluit, Jommy recunoscu mintea bătrânei lacome care încercase să-l prindă atunci când sărise de pe mașina lui Petty. Deși fugară, întâlnirea îi întipărise în memorie hoașca rea. Acum în jurul ei se răspândea atâta oroare, iar intențiile îi erau atât de hidoase, încât Jommy scânci și lovi cu piciorul.

Bastonul greu din mâna femeii îl izbi în creștet, exact în clipa când își dădu seama de existența armei. Avu senzația că-i plesnește capul. Mușchii i se contractară spasmodic, apoi căzu la pământ.

Simți cum mâinile îi erau legate, apoi fu târât și suit într-o căruță mizeră, acoperit cu niște cârpe ce miroseau a sudoare de cal, unsoare și gunoi.

Căruța se puse în mișcare pe pavajul stricat și, peste zgomotul roților, Jommy auzi chicotitul satisfăcut al bătrânei:

— Ce proastă ar fi fost Bunicuța să-i lase să te prindă! Zece mii de dolari recompensă... Ha! N-aș fi văzut nici măcar un cent! Bunicuța cunoaște oamenii. Cândva a fost o actriță celebră... Acum e o epavă. Ei n-ar fi dat nici măcar o sută de dolari unei zdrențe bătrâne care scormonește prin gunoaie. La dracu' cu toți! Bunicuța o să le arate lor ce se poate face cu un slan tânăr. Bunicuța va face o avere de pe urma drăcușorului ăsta...

CAPITOLUL 2

Din nou puștiul cel obraznic!

Kathleen Layton se încordă automat, apoi se relaxă. Nu avea nicio șansă să scape de el acolo, pe crenelul palatului, la aproape o sută șaptezeci de metri deasupra solului. De fapt, după atâția ani petrecuți între oameni – singurul slan între atâtea ființe ostile –, ar fi trebuit să facă față cu ușurință la orice, chiar dacă acest „orice” se numea Davy Dinsmore și avea vârsta de unsprezece ani.

Nu se întoarse. Nu voia să-i arate că-l simțise venind pe promenada lată, acoperită cu sticlă. Își îndepărtă mintea de a băiatului, menținând doar minimul contact necesar pentru ca el să n-o ia prin surprindere. Privea drept înainte, spre oraș, ca și cum Davy n-ar fi fost acolo.

Capitala se așternea în fața ei: o întindere imensă de clădiri, ale căror nenumărate culori erau acum straniu adumbrite, parcă moarte în amurgul care pogora. În depărtare, câmpia verde se distingea întunecată, iar apa înspumată, albastră a râului care șerpuia prin oraș părea mai închisă la culoare, mată în lumea aceea aproape complet lipsită de lumină. Până și munții profilați pe orizont aveau un aspect sumbru, morocănos, perfect armonizat stării ei sufletești.

— Iii-haa! Uită-te bine de tot! Îl vezi pentru ultima dată!

Vocea pițigăiată îi zgârie nervii, ca un zgomot puternic și inutil. Pentru un timp nici nu fu conștientă de înțelesul cuvintelor, atât de puternică fusese senzația de sunete neinteligibile. Apoi, fără să vrea, se întoarse spre băiat:

— Ultima dată? Ce vrei să spui?

Imediat își regretă gestul. Davy era la mai puțin de doi metri de ea. Avea pantaloni de mătase verde și o cămașă galbenă deschisă la gât. Fața lui de copil, cu o expresie de dur și cu buzele răsfrânte într-un rânjet, îi aminti că simplul fapt că-i dăduse atenție reprezenta pentru el o victorie. Și totuși, ce putuse să-l facă să spună așa ceva?

Greu de crezut că se gândise el însuși la acele cuvinte. Încercă tentația de a-i scotoci mai adânc în minte, dar se înfioră și renunță la idee. Să intre în creierul acela, în starea lui actuală, ar fi însemnat să-și strice dispoziția pentru o lună întreagă.

De o bună perioadă de timp, Kathleen întrerupsese orice contact mental cu creierele umane, cu speranțele și cu antipatiile lor, care făceau un adevărat iad din viața la palat. Mai bine să-l ignore pe Davy, așa cum procedase și în trecut. Îi întoarse spatele și, prin îngustul canal de comunicație pe care îl păstră cu mintea băiatului, simți furia cauzată de gestul ei. Și din nou îi auzi vocea stridentă:

— Iii-haa! Ultima dată! M-am gândit bine când am spus. Mâine-i aniversarea zilei tale de naștere. Împlinești unsprezece ani, nu?

Fata nu răspunse, prefăcându-se că nu-l auzise, dar avu sentimentul unui dezastru. Simțea prea multă satisfacție în vocea lui, prea multă siguranță. Era oare posibil ca în perioada în care ea se izolase de gândurile oamenilor să se fi întâmplat lucruri groaznice, să se fi urzit planuri oribile? Făcuse oare o greșeală retrăgându-se într-o lume numai a ei? Lumea reală îi va distruge pavăza protectoare?

— Te crezi deșteaptă, nu? rânji Davy. Ei bine, n-o să mai fii așa de deșteaptă mâine, când te vor ucide. Poate nu știi, dar mie mi-a spus mama. Prin palat se zvonește că atunci când te-au adus aici, Gray a promis guvernului că vei muri în ziua celei de-a unsprezecea aniversări. Să nu crezi că n-o vor face. Chiar ieri au ucis o femeie slan în plină stradă. Vezi? Ce zici de asta, isteațo?

— Ești… nebun!

Cuvintele îi țâșniseră de pe buze fără voia ei. Își dădu seama cu greu că le rostise, pentru că nici nu se gândise la ele. De fapt, nu se îndoia că băiatul spusese adevărul. Se potrivea cu ura lor generalizată. Totul era atât de logic, încât i se păru pe neașteptate că știuse dintotdeauna acest lucru.

O obseda faptul că tocmai mama lui Dave îi spusese toate aceste lucruri băiatului. Kathleen se întoarse cu gândul cu trei ani în urmă, la ziua când puștiul o atacase sub privirile materne îngăduitoare, încercând s-o sperie. Ce surpriză, ce țipete și ce lovituri disperate din picioare urmaseră atunci când fata îl ținuse cu o singură mână la depărtare, până în clipa când mama furioasă se îndreptase spre ei, mârâind amenințări despre ceea ce avea să-i facă „unei mizerabile și ticăloase de slan”.

Apoi, deodată apăruse Gray, sever, înalt și puternic, cu doamna Dinsmore tremurând în fața lui.

— Doamnă, în locul dumneavoastră nu m-aș atinge de acest copil. Kathleen Layton este proprietatea Statului și, la momentul cuvenit, Statul se va ocupa de soarta ei. În privința fiului dumneavoastră, s-a întâmplat să observ toată altercația. A căpătat exact ceea ce merită orice băiat prost crescut și sper că va ține minte lecția.

Ce încântată fusese că-i luase apărarea! După aceea îl trecuse pe Gray într-o categorie mentală diferită de cea ocupată de alți oameni, în ciuda faptului că era necruțător și în ciuda poveștilor groaznice care circulau pe seama lui. Acum, însă, aflase adevărul, aflase că el voise să spună exact ceea ce spusese: „Statul se va ocupa de soarta ei.”

Se smulse cu un efort din trista-i meditație și văzu o schimbare în orașul de dedesubt. Capitala își scosese la iveală splendorile nocturne, miliarde de lumini ce sclipeau într-o vastă panoramă. Arăta acum ca un oraș din povești, ca o nestemată scânteietoare, o incredibilă feerie de clădiri ce se ridicau maiestuoase spre cer, alcătuind o imagine de vis, de o splendoare de-a dreptul fascinantă, își dorise dintotdeauna să vină în această citadelă misterioasă și să vadă cu ochii ei toate minunile pe care le plăsmuise imaginația. Acum, desigur, n-o să le mai vadă niciodată. O întreagă lume de frumuseți va rămâne nevăzută, negustată, netrăită.

— Iii-haa! se auzi din nou vocea pițigăiată a lui Davy. Uită-te bine! E pentru ultima dată!

Kathleen se cutremură. Nu mai putea să suporte nici măcar o secundă prezența acestui… acestui mic ticălos. Fără să scoată o vorbă, se întoarse și intră în palat, căutând singurătatea dormitorului.

Deși era târziu nu putea să adoarmă. Fata știa că se făcuse târziu pentru că șuvoiul de gânduri din exterior își diminuase intensitatea: oamenii plecaseră de mult la culcare, cu excepția gărzilor și a petrecăreților.

Era ciudat că nu putea să adoarmă, deși acum, când știa adevărul, se simțea ușurată. Viața ei de zi cu zi fusese un adevărat coșmar, iar ura servitorilor, ca și a majorității celorlalți oameni, o ținuse într-o tensiune aproape insuportabilă. Probabil că până la urmă ațipi, pentru că gândul rău, venit brusc de afară, îi dădu senzația că trăiește un coșmar.

Kathleen se zvârcoli în pat. Cârlionții slan (șuvițele fine care, în semiobscuritatea camerei, luceau ca aurul, contrastând cu părul negru care-i încadra chipul frumos), se ridicară și unduiră lin, parcă mângâiați de o briză. Lin, dar insistent.

Gândul amenințător detectat de aceste antene sensibile în întunericul care învăluia palatul lui Gray pătrunse cu brutalitate până la ea. Kathleen se trezi, tremurând.

Vibrațiile mentale îi atinseră în treacăt creierul, alungându-i somnul ca un duș rece. Erau clare, crude și proveneau dinspre cineva obișnuit să ucidă cu sânge rece. Dispărură apoi la fel de brusc cum veniseră, de parcă nici nu existaseră vreodată. Rămase numai un caleidoscop de imagini mentale ce soseau neîncetat din nenumăratele odăi ale palatului.

Kathleen rămase nemișcată și din adâncurile propriului ei creier sosi explicația gândului venit din afară: cineva nu voia să aștepte până mâine. Cineva se îndoia că execuția ei va avea loc și dorea să pună consiliul în fața faptului împlinit. O singură persoană se putea gândi la așa ceva fără să-i pese de consecințe: John Petty, șeful poliției secrete, fanaticul vânător de slani care nutrea pentru ea o ură de-a dreptul înfricoșătoare în comparație cu antipatia

celorlalți oameni. Asasinul trebuia să fie unul din slujitorii săi.

Cu un efort, fata își liniști nervii și-și încordă mintea până la limita puterilor. Timpul trecea și ea continua să stea locului, ezitând, căutând creierul celui care voia să o ucidă. Murmurul gândurilor de afară deveni un tumult care-i zgudui mintea. Trecuseră multe luni de când nu mai explorase tărâmul vibrațiilor mentale necontrolate. Știuse că amintirea ororilor acestuia nu pălise, totuși realitatea era mult mai crudă decât amintirile. Încrâncenată, cu o voință aproape la fel de viguroasă ca și cea a unui adult, fata pătrunse în furtuna de vibrații mentale, luptându-se să izoleze fiecare individ în parte. Pentru început recepționă o frază:

Dumnezeule, sper că n-o să-l descopere că înșală! Azi a furat legume!

Asta trebuia să fie nevasta bucătarului-șef, o amărâtă cu frica lui Dumnezeu, care trăia într-o continuă spaimă de moarte, așteptând ziua când hoțiile soțului ei vor fi date în vileag.

Pentru o clipă, fetei îi fu milă de nefericita torturată de spaimă care stătea trează lângă bărbatul ei, în dormitorul cufundat în întuneric. Mila fu însă de scurtă durată pentru că-și aduse aminte de ziua când, trecând pe lângă ea, femeia se oprise brusc și, fără să stea prea mult pe gânduri, o lovise cu putere peste față.

Timpul o presa, așa că fata se concentră din nou. Imaginile mentale apăreau și dispăreau, formând un adevărat caleidoscop, îndepărtate aproape imediat ce se iveau, ca nedorite, lipsite de legătură cu amenințarea care o deșteptase. Creierul ei detecta vise în care se reflecta întreaga viață de la palat, cu intrigile ei, cu micile drame personale, cu ambițiile nemăsurate. Unele aveau implicații psihologice, visele unor oameni ce se zvârcoleau în somn. Apăreau și imagini de indivizi care puneau la cale tot soiul de ticăloșii.

Brusc, detectă vibrația mentală a unei hotărâri crude, hotărârea de a o *ucide!* Dispăru din nou, la fel de

instantaneu, precum un fluture hoinar și în același timp cu totul diferită de acesta. Îi simțise răutatea ca pe niște pinteni ce o împinseră spre disperare. A doua fulgerare a gândului fusese prea puternică pentru a însemna altceva decât că era aproape, teribil și periculos de aproape.

Uluitor cât de greu era să-l regăsească. Kathleen simțea că-i plesnește capul; corpul îi era când rece ca gheața, când de o fierbințeală insuportabilă. Gândul apăru a treia oară și, în sfârșit, fata înțelese. Era limpede acum de ce nu putuse stabili un contact de lungă durată cu ucigașul. Acesta se străduia ca gândurile să-i fie difuze, concentrându-se pe rând, pentru scurt timp, asupra a nenumărate mărunțișuri, și părând astfel simple nuanțe în concertul de gânduri din jur.

Probabil că asasinul exersase mult timp până să ajungă la un asemenea nivel de stăpânire al creierului, dar, chiar și așa, nu era de talia lui Gray sau Petty. Oricare dintre aceștia își putea ascunde adevăratele gânduri sub masca unei logici rigide, fără sincope. Cu toată istețimea lui, potențialul agresor se trădase. De îndată ce va intra în cameră, ea va…

Gândul i se frânse brusc sub apăsarea teribilului adevăr pe care tocmai îl descoperise: omul se afla înăuntru și chiar în acel moment se târa neauzit spre patul ei!

Timpul păru că se oprește. Kathleen îl simțea pe ucigaș apropiindu-se prin întuneric și stătea nemișcată, acoperită până sub bărbie, știind că la cea mai mică mișcare cearșafurile ar fi făcut zgomot iar agresorul ar fi putut s-o imobilizeze înainte ca ea să poată scăpa.

Nu putea să se miște. Nu putea să vadă. Putea doar simți surescitarea ce pulsa, crescând în mintea ucigașului. Gândurile îi deveniseră mai rapide și uitase să le difuzeze. Flacăra scopului său criminal îi ardea acum cu atâta putere în minte, încât fata trebui să-și ferească de ea o parte a minții, deoarece o simțea aproape ca pe o durere fizică.

Din acel gând revelator, Kathleen desprinse toată istoria. Bărbatul era paznicul ce fusese postat la ușa ei. Nu

era însă garda obișnuită. Ciudat că ea nu observase schimbarea… Probabil c-o făcuseră în timp ce dormea. Sau poate fusese prea tulburată de propriile ei gânduri.

În timp ce asasinul se ridică de pe podea și se aplecă deasupra patului, Kathleen îi înțelese planul. Pentru o clipă, ochii ei zăriră strălucirea palidă a cuțitului care se înălță pentru a lovi.

Un singur lucru era de făcut. Un singur lucru *putea* face! Cu o mișcare bruscă, aruncă pătura în sus, peste capul și umerii omului uluit, apoi se lăsă să alunece din pat – o umbră între umbrele odăii.

În urma ei se auzi exclamația înăbușită a ucigașului, încurcat ca într-un năvod în pătura azvârlită de mâinile mici, dar extraordinar de puternice ale fetei. În acea exclamație se citea uimirea și prima spaimă despre ce ar fi însemnat descoperirea faptei sale.

Kathleen îi surprinse gândurile și-i auzi mișcările, când el sări peste pat și porni să bâjbâie cu mâinile prin întuneric. Straniu, dar fetei i se păru că ar fi fost mai bine să fi rămas în pat. Dacă oricum avea să moară mâine, la ce bun să amâne? Răspunsul i-l dădu dorința de viață pe care o simțea pulsând năvalnic în fiecare fibră. Și mai era ceva: gândul că acel vizitator nocturn constituia dovada faptului că cei care-i doreau moartea se temeau că execuția planificată nu va mai avea loc.

Respiră adânc. Propria ei emoție se potolea, urmărind eforturile ridicole ale asasinului.

— Prostule! spuse fata, disprețul vibrând în vocea copilărească și totuși matură prin logica impecabilă. Chiar crezi că poți prinde un slan pe întuneric?

Felul în care omul se repezi în direcția din care veneau cuvintele o făcu să zâmbească. Era demn de milă și în același timp oribil, fiindcă gândurile lui apăreau acum urâțite de groază. Spaima aceea deținea ceva impur, care o făcu pe Kathleen să se cutremure, stând în picioare la capătul opus al camerei.

Vorbi din nou cu voce ascuțită, de copil:

— Ar fi bine să pleci înainte ca să fii auzit cotrobăind prin odaia mea. Dacă pleci chiar acum, n-o să-i spun nimic domnului Gray.

Era clar că bărbatul nu credea o iotă din cuvintele acelea. Avea în el prea multă spaimă, prea multă neîncredere și prea multă viclenie! Murmurând o înjurătură, renunță s-o mai caute și se repezi spre ușă, unde se afla comutatorul pentru lumină. Kathleen îl simți scoțându-și pistolul în timp ce întindea mâna spre buton. Era limpede că asasinul prefera să riște o întâlnire cu gărzile, care ar fi venit prompt la auzul unei împușcături, decât să-și mărturisească eșecul în fața superiorului.

— Tâmpitule! spuse fata.

Știa ce avea de făcut, deși n-o mai făcuse niciodată. Se strecură ca o umbră pe lângă perete, pipăind cu degetele. Deschise o ușă camuflată, intră, o încuie înapoia ei și alergă printr-un coridor întunecos, la capătul căruia se afla altă ușă care se deschise la o simplă atingere, lăsând să se vadă interiorul unui birou mare și luxos.

Uluită de propria ei îndrăzneală, rămase țintuită în prag, uitându-se la bărbatul puternic care scria la lumina unei veioze. Gray nu ridică ochii imediat. După o clipă, fata își dădu seama că era conștient de prezența ei, dar tăcerea lui îi dădu curaj să-l studieze în liniște.

Dictatorul era atât de impunător, încât îi stârnea admirația chiar și acum, când teama o apăsa ca o greutate. Trăsăturile ferme îi confereau bărbatului aplecat asupra scrisorii o expresie de nobilă măreție.

În timp ce continua să scrie, fata îi putea citi gândurile superficiale, dar nimic altceva. Kathleen se convinsese de multă vreme că Gray și Petty, cel mai detestat dintre oameni, aveau capacitatea de a putea gândi în prezența ei – o gândire uniformă, fără scăpări, care făcea imposibilă orice tentativă de contactare. Acum, își dădu limpede seama, nu putea detecta decât gândurile de suprafață, conținând cuvintele scrisorii la care lucra. Iar surescitarea și nerăbdarea ei depășeau orice interes față de scrisoare.

— În camera mea e un bărbat! izbucni fata. A vrut să mă omoare!

Gray ridică ochii. Văzută în totalitate, fața lui avea o expresie dură. Trăsăturile nobile ale profilului se pierdeau în fălcile masive, puternice. Kier Gray, stăpânul oamenilor, o privi cu răceală. Atunci când vorbi, gândurile i se schimbară cu atâta precizie, iar vocea și mintea îi erau atât de bine coordonate, încât Kathleen nu-și putu da seama dacă-i auzise sau numai îi simțise cuvintele.

— Un asasin, zici? Continuă.

Buzele fetei dădură drumul unui șuvoi de cuvinte cum nu se mai întâmplase din ziua când Davy Dinsmore o ridiculizase.

— Deci crezi că Petty este în spatele acestei tentative? întrebă Gray.

— E singurul care ar fi putut s-o facă. Poliția secretă se ocupă de paza mea.

El încuviință ușor din cap, iar fata îl simți puțin încordat. Cu toate acestea, gândurile îi erau adânci, calme, lente.

— Începe așadar! murmură bărbatul cu glas moale. Tentativa lui Petty de a pune mâna pe puterea absolută. Aproape că-mi pare rău pentru el, pentru că nu-și vede propriile-i defecte. Niciun șef al poliției secrete n-a reușit vreodată să câștige încrederea poporului. Eu sunt temut, dar și venerat. El este numai temut și asta i se pare cel mai important lucru.

Ochii lui căprui priviră cu gravitate în ai fetei.

— Voia să te omoare înainte de data fixată de Consiliu pentru că știa că, odată comisă fapta, eu nu mai puteam face nimic, iar neputința mea de a-l pedepsi mi-ar fi știrbit autoritatea în fața consilierilor. Vocea îi devenise aproape șoptită, de parcă ar fi gândit cu voce tare, ignorând prezența fetei: Și avea dreptate. Dacă aș fi încercat să-i forțez să emită un decret privitor la moartea unui slan, membrii Consiliului ar fi devenit bănuitori, dar n-ar fi reacționat în niciun fel. Asta ar fi însemnat începutul sfârșitului: împărțirea în tabere, care ar fi devenit cu timpul tot mai ostile una față de cealaltă. Iar așa-zișii

„realiști”, înțelegând situația, s-ar fi alăturat potențialului învingător, sau ar fi început să joace acel minunat joc de raliere a extremelor împotriva centrului.

Rămase tăcut câteva clipe, apoi continuă:

— După cum vezi, Kathleen, suntem într-o situație critică. Încercând să mă discrediteze în fața Consiliului, Petty a răspândit cu grijă zvonul că vreau să te țin în viață cu orice preț. (Pentru prima dată un zâmbet îi destinse trăsăturile rigide.) Așadar, prestigiul și poziția mea depind acum de capacitatea de a te ține în viață împotriva tuturor încercărilor lui Petty. Asta-i ceea ce te interesează pe tine cel mai mult.

Zâmbi din nou.

— Ei bine, ce crezi despre situația noastră politică?

Nările fetei se dilatară. Vorbi cu dispreț:

— E un prost dacă se pune cu dumneavoastră, asta-i ceea ce cred. Și am să vă ajut pe cât pot. Și *pot* să vă ajut, citind gândurile.

Gray zâmbi iar, un zâmbet larg care-i lumină figura aprigă și-i relaxă trăsăturile încordate.

— Știi, Kathleen, mă gândeam că voi, slanii, ne considerați câteodată pe noi, oamenii, niște creaturi foarte ciudate. De exemplu, felul în care te tratăm. Cunoști motivul, nu?

Kathleen clătină din cap.

— Nu, domnule Gray. Am încercat să citesc despre asta în mințile oamenilor, dar nimeni nu pare să știe de ce suntem detestați. Pare a fi ceva despre un război între slani și oameni, un război încheiat cu mult timp în urmă, dar războaie au mai existat și înainte, iar oamenii nu s-au urât atât de tare după aceea. Mai sunt apoi poveștile acelea teribile, prea absurde ca să fie altceva decât niște minciuni sfruntate.

— Ai auzit ce fac slanii copiilor noștri?

— Asta-i una dintre acele minciuni grosolane, pufni Kathleen disprețuitor. Toate sunt niște minciuni sfruntate.

— Înțeleg că ai auzit, chicoti Gray. S-ar putea să te șocheze, dar astfel de lucruri chiar se întâmplă. Ce știi tu

despre gândirea unui slan matur, a cărui inteligență este de două-trei ori mai mare decât cea a unui om obișnuit? Știi doar că tu n-ai face așa ceva, însă nu ești decât un copil. Oricum, nu-ți bate capul cu asta. Acum ne luptăm pentru viețile noastre. La ora asta, probabil că asasinul a părăsit camera ta, dar trebuie să încerci să-l localizezi, să-l identifici. Acum e rândul nostru. Am să-i chem aici pe Petty și pe ceilalți consilieri. N-o să le placă faptul că-i trezim din somnul lor cel dulce, dar să-i ia dracu'! Rămâi aici. Vreau să le citești gândurile și să-mi spui la sfârșit ce le trecea prin cap în timpul discuțiilor.

Apăsă un buton de pe birou și rosti sec:

— Anunță-l pe căpitanul gărzii mele personale să vină în birou.

CAPITOLUL 3

Era destul de greu să stea în lumina orbitoare a lămpilor ce fuseseră aprinse. Bărbații își întorceau mereu privirile către ea, iar gândurile lor amestecau nerăbdarea, cruzimea și absența oricărei compătimiri. Ura lor îi apăsa spiritul, punându-și amprenta pe întreaga ei vitalitate, slăbindu-i energia care-i alerga prin fiecare nerv. O detestau. O voiau moartă. Palidă, Kathleen închise ochii și se gândi la alte lucruri. Se foi, încercând să se pitească în scaun. Dacă ar fi putut, și-ar fi făcut corpul invizibil.

Dar miza era prea mare; nu îndrăznea să-i scape vreo mișcare sau gând. Ochii și mintea i se treziră brusc și iată, erau tot acolo: camera, bărbații, întreaga situație amenințătoare.

Petty se ridică și declară:

— Mă opun prezenței acestei slan la întâlnirea noastră. Înfățișarea ei copilărească, inocentă, i-ar putea influența pe unii dintre noi, făcându-i să devină îngăduitori.

Kathleen îl privi întrebătoare. Șeful poliției secrete era un bărbat solid, de înălțime medie. Fața lui cu profil inconfundabil, amintind mai degrabă de un corb, puțin cam cărnoasă, nu exterioriza nici urmă de bunătate. Chiar *crede* ce spune? se întrebă fata. Specimenele astea să fie miloase! Și pentru ce motiv!

Încercă să descifreze ce se afla în spatele cuvintelor sale, dar mintea bărbatului fusese încețoșată în mod deliberat. Chipul lui puternic, întunecat, era lipsit de orice expresie. Fata surprinse totuși o urmă de ironie și-și dădu seama că Petty înțelesese perfect situația. Intenționa să solicite preluarea puterii și toate fibrele corpului i se aflau în stare de alertă, conștient de enormitatea acțiunii.

Grey râse, sec, și, deodată, Kathleen surprinse întregul magnetism al personalității sale. Liderul oamenilor deținea ceva care amintea de un tigru, ceva fascinant, o aură ca o văpaie care-l făcea mai viu decât oricare altul din încăpere.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji, spuse el. Nu cred că există pericolul ca impulsurile noastre compătimitoare să ne întunece simțul practic.

— Corect! declară repede Mardue, ministrul transporturilor. Un judecător trebuie să stea în prezența acuzatului.

Se opri, însă mintea lui duse gândul până la capăt: *Mai ales atunci când judecătorul știe dinainte că rezultatul este condamnarea la moarte.* Chicoti ușor, cu ochii reci, strălucitori, aproape cruzi.

— Atunci, mârâi Petty, insist să fie evacuată pentru că-i slan și, pe toți dracii!, n-o să admit ca un slan să stea în aceeași cameră cu mine!

Formularea fusese foarte bună. Manifestarea colectivă izbucni spontan, făcând-o pe Kathleen să simtă o durere aproape fizică. Vocile se ridicară tunătoare:

— Ai dreptate, fir-ar să fie!

— Afară cu ea!

— Gray, ai avut tupeu, nu glumă, să ne trezești așa, în toiul nopții!

— Consiliul a lămurit problema asta cu unsprezece ani în urmă și doar de puțin timp am aflat de chestia asta!

— Sentința a fost condamnarea la moarte, nu?

Corul vocilor aduse un zâmbet întunecat pe buzele lui Petty. Se uită fix la Gray. Privirile celor doi se încrucișară ca ale unor săbii înaintea unei confruntări pe viață și pe moarte. Pentru Kathleen era evident că Petty încerca să devină stăpân pe situație. Fața impasibilă a liderului nu trăda însă faptul că ar fi simțit cum pierde teren, iar în mintea lui nu se simțea nici cea mai slabă urmă de neliniște.

— Domnilor, este o neînțelegere. Kathleen Layton nu se află aici pentru a fi judecată, ci pentru a depune mărturie împotriva lui John Petty, de aceea înțeleg foarte bine dorința lui ca ea să fie evacuată.

Uimirea șefului poliției secrete era cam exagerată, analiză Kathleen. Mintea lui rămânea prea calmă, prea atentă, în timp ce vocea îi creștea ca un tunet:

— Ei bine, al dracului tupeu! Ne-ai trezit din somn, ca să mă supui la ora două noaptea unui proces surpriză, și asta pe baza mărturiei unei slan! Îndrăzneala ta întrece orice limite, Gray. Cred că ar trebui să stabilim chiar acum, odată pentru totdeauna, această problemă juridică: dacă afirmațiile unui slan pot fi luate în considerare ca mărturie. De orice fel!

Făcea din nou apel la ura adânc înrădăcinată în oameni. Kathleen se cutremură, mai înainte chiar să audă tumultul aprobator al vocilor. Pentru ea, aici nu exista nicio milă, nicio speranță, nimic altceva decât moarte sigură.

Vocea lui Gray deveni aproape metalică:

— Petty, ar trebui să-ți dai seama că nu te adresezi unei turme de țărani îndobitociți de propagandă. Cei de față sunt realiști și, în ciuda eforturilor tale de a devia de la subiect, își dau perfect de bine seama că existența lor politică și poate chiar fizică se află acum pe muchie de cuțit, datorită acestei crize pe care ai provocat-o tu, nu eu!

Chipul său păru că împietrește, transformându-se într-o linie palidă de mușchi încordați. Vocea îi căpătă accente de duritate:

— Oricât v-ar stăpâni somnul, emoția sau nerăbdarea, sper ca toți cei de față să vă treziți și să înțelegeți următorul lucru: Petty cere pur și simplu ca eu să fiu îndepărtat din funcție, iar el să mă înlocuiască. Indiferent care dintre noi va învinge, unii dintre voi veți fi morți până dimineață.

Acum nu se mai uitau la fată. În sala brusc încremenită, Kathleen avu senzația că ea continua să fie prezentă, fără a fi însă vizibilă. Parcă de pe mintea ei se luase o imensă greutate și putea, pentru prima dată, să vadă, să simtă și să gândească limpede.

În încăperea cu lambriuri de stejar se stinseseră atât vocile, cât și gândurile. Mințile oamenilor erau tulburi, încețoșate. Între creierele lor și al fetei se ridicase o barieră; toți cei prezenți se retrăseseră adânc în sinea lor și gândeau, evaluau șansele, analizau situația, îngroziți de pericolul de moarte apărut pe neașteptate.

Kathleen deveni subit conștientă de apariția unei fisuri în clocotul de gânduri, un ordin mental clar, adresat ei:

Du-te pe scaunul din colț, acolo unde ei nu te pot vedea fără să-și întoarcă spre tine capetele. Repede!

Fata aruncă o privire scurtă spre Gray. Îi văzu ochii, care păreau că aruncă flăcări, atât de violentă le era vâlvătaia. Făcu ceea ce i se spusese: se lăsă să alunece din scaun, fără un sunet.

Consilierii nu-i simțiră lipsa, nu-i observară mișcarea. Kathleen fu conștientă că se îmbujorase, pricepând maniera lui Gray, gata să folosească orice truc. Acesta vorbi:

— Desigur, execuțiile nu sunt absolut necesare, cu condiția ca Petty să-și scoată din cap, o dată pentru totdeauna, ideea nebunească de a-mi lua locul!

Bărbații îl priveau neîncrezători, iar gândurile le deveniseră impenetrabile. Pentru câteva clipe fuseseră surprinși, dar după puțin timp mințile lor deveniseră aproape la fel de controlate ca ale lui Gray și Petty, pentru că se concentrau asupra a ceea ce ar *fi trebuit să spună* și ceea ce *ar fi trebuit să facă.*

Liderul continuă, fără urmă de pasiune în voce:

— Spun nebunească pentru că, deși ar putea să pară o simplă luptă pentru putere între doi bărbați, este mai mult decât atât. Cel care deține puterea supremă reprezintă stabilitatea și ordinea. Cel care dorește puterea trebuie ca, în momentul dobândirii ei, să-și ia niște măsuri de precauție. Asta înseamnă confiscări, exilări, arestări, torturi, execuții, toate îndreptate, desigur, împotriva celor care i s-au opus și împotriva celor în care n-are încredere. Fostul lider nu poate să coboare pur și simplu pe o poziție de subordonat. Prestigiul lui nu dispare practic niciodată – dovadă Napoleon și Stalin –, el rămânând astfel un permanent pericol. Pretendentul la putere, însă, poate fi disciplinat foarte ușor și trimis înapoi la postul său. Asta am de gând să fac, chiar cu Petty.

Kathleen observă că Gray apela la prudența consilierilor și la teama lor de implicațiile schimbării. Își întrerupse

meditația atunci când Petty sări brusc în picioare. Șeful poliției secrete renunțase pentru moment la orice precauție, dar furia îi era atât de mare, încât nu putea să-i citească gândurile, de parcă și-ar fi controlat total mintea.

— Cred, izbucni el nervos, că n-am auzit niciodată o asemenea afirmație din partea unui om care are pretenția că-i în toate mințile! Mă acuză că încerc să deviez de la subiect. Domnilor, vă dați seama că încă nu ne-a spus care-i subiectul? Că n-a adus nicio dovadă? Nu avem decât afirmațiile lui și acest proces dramatic pe care ni l-a impus în toiul nopții, când știa că cei mai mulți vom fi amețiți de somn. Trebuie să mărturisesc că nici eu nu m-am trezit încă pe deplin, dar cred că gândesc suficient de limpede ca să-mi dau seama că Gray a căzut victimă acelei boli cumplite, caracteristice dictatorilor, indiferent de vârsta lor – mania persecuției! N-am nici cea mai mică îndoială că, de la o vreme, vede în fiecare din faptele și vorbele noastre o amenințare la adresa poziției sale. Îmi vine greu să găsesc cuvinte pentru a-mi exprima dezamăgirea față de ceea ce înseamnă toate astea. Cum poate gândi că vreunul dintre noi ar vrea să atenteze la unitatea noastră, acum, când problema slanilor este atât de disperată? Vă spun un lucru, domnilor: în momentul de față nu ne putem permite nici măcar să ne gândim la dezbinare. Poporul a ajuns la limita răbdării din cauza monstruoaselor acțiuni ale slanilor îndreptate împotriva copiilor noștri. Încercarea de a slaniza rasa umană și oribilele eșecuri rezultate de aici reprezintă cea mai grea problemă cu care s-a confruntat vreodată un guvern.

Se întoarse spre Gray și Kathleen se înfioră văzând cât de bine juca rolul omului sincer:

— Kier, aș vrea să pot uita tot ce ai spus și tot ce ai făcut: mai întâi acest proces, apoi amenințarea că unii dintre noi nu vor mai apuca dimineața. În aceste condiții însă, nu pot decât să-ți cer să demisionezi. Nu mai ești demn de încredere, cel puțin de încrederea mea.

— Vedeți, domnilor, surâse Gray, am ajuns și la miezul problemei. Nu vrea decât demisia mea!

Un bărbat înalt, slab, destul de tânăr, cu profil acvilin, vorbi aspru:

— Sunt de acord cu Petty. Acțiunile tale, Gray, demonstrează că nu mai ești o persoană responsabilă. Demisionează!

— Demisionează, strigă o altă voce, și deodată sala răsună de corul nebunesc al strigătelor: Demisionează! Demisionează! Demisionează! Demisionează!

Pentru Kathleen, care urmărise concentrată cuvintele lui Petty, strigătele consilierilor și gândurile rele ce le însoțeau însemnau sfârșitul. Trebui să treacă ceva timp până să-și dea seama că numai patru dintre cei zece bărbați se raliaseră șefului poliției secrete.

Inima i se strânse dureros. Deci asta era! Strigând „demisionează” în mod repetat, aceștia sperau să atragă de partea lor pe nehotărâți și pe temători, dar deocamdată eșuaseră. Ochii fetei se îndreptară spre Gray a cărui simplă prezență îi împiedicase pe ceilalți să intre în panică. Le dăduse curaj numai uitându-se la ei. Stătea pe scaun, ceva mai rigid, dar părând mai înalt, mai puternic, având întipărit pe buze un zâmbet încrezător.

— Nu-i ciudat, întrebă el ironic, cum au sărit imediat cei patru tineri să-l apere pe și mai tânărul domn Petty? Sper că-i clar pentru vârstnicii aflați aici de față că avem de-a face cu un complot și că înainte de ivirea zorilor vom fi în fața plutonului de execuție… în mod evident, aceste minți înfierbântate sunt dornice să scape de niște ramoliți ca noi! Mă privesc și pe mine ca pe un ramolit, deși fac parte din categoria lor de vârstă. Sunt dornici să scape de restricțiile pe care noi le-am impus, dar sunt desigur convinși că, împușcându-i pe bătrâni, nu vor face altceva decât să grăbească cu câțiva ani ceea ce natura va face oricum în decursul timpului.

— Împușcă-i, mârâi Mardue, cel mai bătrân dintre cei prezenți.

— Blestemații ăștia de tineri! șuieră Harlihan, ministrul aerului.

Bătrânii începuseră să mormăie. Kathleen s-ar fi bucurat de ceea ce auzea dacă n-ar fi fost conștientă până la durere de celelalte impulsuri desprinse din confuza vibrație a cuvintelor: ură, teamă, îndoială, aroganță, hotărâre, toate se amestecau într-un talmeș-balmeș de cea mai joasă speță.

Puțin mai palid acum, Petty îi fixa cu privirea pe consilierii vârstnici. Gray sări în picioare cu ochii în flăcări și cu pumnii strânși:

— Stai jos! Ești un prost, un incorigibil! Cum îndrăznești să adâncești criza în care suntem, acum când s-ar putea să fim obligați să ne schimbăm întreaga politică în privința slanilor? Pierdem, înțelegi? N-avem niciun savant de calibrul superspecialiștilor slani. Ce n-aș da să am măcar pe unul dintre ei de partea noastră! Să am, de exemplu, un slan ca Peter Cross, ucis atât de stupid cu trei ani în urmă de o poliție care a căpătat mentalitatea turmei. Da, am spus „turmă”! Asta a ajuns poporul în zilele noastre. O turmă brutală pe care noi am format-o așa, noi, cu propaganda noastră. Oamenii se tem pentru copiii lor, iar noi nu avem nici măcar un savant care să poată studia problema în mod obiectiv. De fapt, nici nu avem un savant demn de acest titlu. Cât de stimulativ poate fi pentru un om să-și dedice întreaga viață unor cercetări, în timp ce mintea îi este stăpânită de ideea chinuitoare că orice descoperire pe care ar putea-o face a fost deja perfecționată de slani? De ideea că aceste descoperiri stau acolo, undeva, ascunse în peșteri secrete sau scrise pe hârtie, așteptând ziua în care slanii vor încerca din nou să pună stăpânire pe lume! Știința noastră este o glumă, educația este bazată pe minciuni. În fiecare an, alte epave ale aspirațiilor umane se adaugă celor deja existente. Cu fiecare an care trece, tulburările, sărăcia, mizeria sunt tot mai mari. Nu ne-a mai rămas decât ura, dar ea nu-i de ajuns. Nu avem decât două soluții: ori îi exterminăm pe slani, ori facem pace cu ei ca să sfârșim cu această nebunie.

Gray vorbise cu multă patimă, iar fața i se întunecase. Cu toate acestea, Kathleen observase că mintea îi rămăsese limpede, calmă, atentă, prudentă. Vorbi din nou, iar vocea acestui maestru al demagogiei, conducătorul oamenilor, păru lipsită de inflexiuni în comparație cu înflăcărarea dinainte:

— John Petty m-a acuzat că vreau să țin acest copil în viață. Vreau ca voi, cei prezenți, să vă întoarceți cu gândurile la cele petrecute acum câteva luni. V-a spus vreodată el, chiar și în glumă, că vreau s-o țin în viață cu orice preț? Știu că da, pentru că vestea mi-a ajuns la urechi. Vedeți acum ce urmărea de fapt: să răspândească otrava. Dacă vă gândiți din punct de vedere politic, vă veți da seama că m-a forțat să ajung în această situație. Dacă o omor acum, se va crede că am cedat în fața lui și astfel voi pierde din autoritate. De aceea, intenționez să emit un decret în baza căruia Kathleen Layton nu va fi executată. Ținând cont de lipsa noastră de cunoștințe despre slani, am hotărât ca ea să rămână în viață, ca obiect de studiu. Eu personal sunt decis să profit de prezența ei permanentă, ca să observ evoluția unui slan până la maturitate. Am deja un mare număr de însemnări pe această temă.

Petty nu se așezase încă.

— Nu încerca să ne duci de nas, mârâi el. Asta-i prea de tot! Ești în stare ca următorul lucru pe care-l vei propune să fie alocarea unui întreg continent pentru slani, ca să aibă unde-și dezvolta așa-zisele superinvenții despre care am tot auzit, dar pe care nu le-a văzut nimeni niciodată! Cât despre Kathleen Layton, ea va rămâne în viață doar peste cadavrul meu. Femeile slan sunt cele mai periculoase. Ele perpetuează specia și sunt foarte prolifice, lua-le-ar dracu’!

Fata îl asculta împietrită, dar cuvintele părură că-și pierd din claritate în momentul în care creierul ei recepționă întrebarea insistentă a lui Gray: *Câți dintre cei prezenți sunt de partea mea necondiționat? Arată-mi pe degete!*

Îi aruncă o privire pierdută, apoi pătrunse în vâltoarea de senzații și gânduri ce se revărsau dinspre oameni. Era foarte greu să le urmărească, pentru că toate apăreau sub formă de frânturi ce se întretăiau fulgerător; o dificultate chinuitoare, pentru că mintea ei își pierdea din puteri, pe măsură ce-și dădea seama de adevăr. Crezuse inițial că bărbații trecuseră cu toții de partea liderului. Dar se înșelase. În mințile lor îngrozite se întărea tot mai mult convingerea că zilele lui Gray erau numărate și că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dat de partea grupului mai tânăr, mai puternic.

În sfârșit, ridică dezamăgită trei degete. Trei din cei zece consilieri erau pentru, patru împotrivă, iar trei ezitau.

Ultimele două numere nu-l mai interesau pe Gray. Atenția lui era concentrată asupra celor trei degete, iar ochii i se măriseră imperceptibil, dovedind o privire alarmată. Pentru scurt timp, fetei i se păru că neliniștea dădea târcoale gândurilor lui. Abia apoi înțelese că mintea i se relaxa și chipul îi devenea impasibil. Stătea nemișcat pe scaunul său, ca o statuie, rece, țeapăn, neîndurător.

Fata nu-și putea desprinde privirea fixată pe dictator. O domina convingerea că era un om încolțit, chinuindu-și disperat creierul, punându-și în valoare toată experiența pentru a găsi o modalitate de a transforma înfrângerea iminentă în victorie. Se luptă din răsputeri ca să pătrundă până în miezul acelui creier, dar scutul impenetrabil care-l proteja, cât și undele mentale lucide și ferme reprezentau o barieră de netrecut.

Existau totuși niște gânduri de suprafață, în care Kathleen îi putu citi îndoiala și nesiguranța. Ele nu erau încă stăpânite de teamă, ci doar de o ezitare: ce ar fi trebuit să facă, ce ar fi *putut* să facă în continuare? Toate puteau însemna că liderul nu prevăzuse în toată gravitatea ei această criză, ura neînduplecată îndreptată împotriva lui, opoziția organizată care pândea momentul prielnic ca să-l distrugă.

Șirul gândurilor fetei fu întrerupt de Petty, care atacă direct:

— Cred că ar trebui să supunem imediat problema la vot.

Gray începu să râdă, un râs lung, profund, cinic, care se încheie într-o surprinzătoare notă de bună dispoziție:

— Deci vrei să supunem la vot o problemă care după părerea ta nici nu exista acum câteva minute! Din acest moment, refuz să mai fac apel la rațiunea celor prezenți. Nu mai are niciun rost, câtă vreme urechile voastre au devenit pe neașteptate surde. Totuși, s-ar putea consemna că propunerea de a se vota în acest moment reprezintă, fără-ndoială, recunoașterea vinovăției tale, iar aroganța fățișă este evident rezultatul faptului că ești sigur că cel puțin cinci membri ai Consiliului – poate chiar mai mulți – sunt cu totul alături de tine. Să vă spun un mic secret: știam mai de mult de această rebeliune, așa că sunt pregătit.

— Pe dracu'! reacționă Petty. Blufezi. Ți-am urmărit fiecare mișcare. Când am înființat pentru prima dată Consiliul, ne-am temut de posibilitatea ca un singur om să poată anula voturile celorlalți, iar măsurile de precauție luate atunci sunt valabile și azi. Fiecare din noi are o armată proprie. Garda mea personală este afară, patrulând pe coridor, la fel și ale celorlalți consilieri, gata să intervină atunci când voi da ordin. Suntem pregătiți să ne riscăm viețile în bătălia care va urma.

— Aha, spuse Gray moale, am dat cărțile pe față!

Picioarele consilierilor se foiră nervos. Se făcu simțit un șuvoi înghețat de gânduri. Spre consternarea fetei, Mardue, unul din cei trei pe care îi crezuse de partea liderului, își drese vocea, îi surprinse gândul chiar înainte ca ministrul să vorbească.

— Zău așa, Kier, greșești comportându-te ca un dictator. Ai fost ales de un Consiliu, care are dreptul legitim să numească pe altcineva în locul tău. Pe cineva care va reuși poate mai bine să organizeze exterminarea slanilor.

Îl părăseau toți. Asta le era răzbunarea. Șobolanii abandonau nava care se scufunda, încercând cu disperare să convingă puterea în devenire că sprijinul lor era real.

Și în mintea lui Harlihan curentul gândurilor își schimbase direcția:

— Da, da. Să vorbești despre un târg cu slanii înseamnă trădare, pur și simplu trădare. Din punctul de vedere al poporului, acesta este un subiect care nu se poate discuta în momentul de față. Trebuie să facem ceva ca să-i lichidăm pe slani... Și poate că o politică mai agresivă, dusă de un om mai agresiv...

Gray zâmbi strâmb. Creierul lui era stăpânit de aceeași nesiguranță: ce-i de făcut? Ce-i de făcut? Kathleen mai surprinse ceva vag, ca o părere: o încordare, o hotărâre întunecată de a risca, dar nimic palpabil, nimic clar.

— Deci, spuse el cu voce încă joasă, ați vrea să încredințați conducerea Consiliului unui om care, cu numai câteva zile în urmă, i-a permis lui Jommy Cross, în vârstă de numai nouă ani, probabil cel mai periculos dintre slanii încă în viață, să scape agățat de mașina în care se afla chiar el.

— Cel puțin, spuse Petty, există un slan care n-o să scape. O privi cu răutate pe Kathleen, apoi se întoarse triumfător spre ceilalți: Iată ce putem face – s-o executăm mâine. De fapt, o putem face chiar acum, apoi vom emite un decret prin care Gray să fie demis din funcție, pentru că a încheiat un tratat secret cu slanii, dovada fiind faptul că refuză să o ucidă pe Kathleen Layton.

I se părea foarte ciudat să stea acolo, să-și asculte propria condamnare la moarte și să nu simtă nicio emoție, de parcă nici n-ar fi fost vorba de ea. Mintea îi era undeva departe, detașată; chiar și murmurul aprobator al vocilor părea estompat.

Zâmbetul de pe fața lui Gray dispăru.

— Kathleen, i se adresă el hotărât, gata cu joaca! Câți sunt împotriva mea?

Fata îi aruncă o privire tulbure și se auzi rostind cu voce aproape stinsă:

— Toți sunt împotriva dumneavoastră. V-au urât întotdeauna, pentru că sunteți mult mai inteligent decât ei

și deoarece sunt convinși că i-ați marginalizat, că le-ați știrbit din autoritate.

— Deci o folosești ca să ne spionezi? mârâi Petty, dar în furia lui se simțea și o notă de triumf. Bine măcar că ne-am pus de acord asupra unui lucru: Gray, ești un om terminat!

— Câtuși de puțin, spuse acesta cu voce blândă. Părerea mea este atât de diferită de a voastră, încât toți unsprezece veți ajunge în fața plutonului de execuție în mai puțin de zece minute. Nu eram hotărât dacă să iau sau nu măsuri atât de drastice, dar acum n-am alternativă, nu mai pot da înapoi pentru că am făcut un gest irevocabil. Am apăsat un buton prin care i-am anunțat pe cei unsprezece comandanți ai gărzilor voastre personale – cei mai de încredere consilieri ai voștri *și înlocuitorii voștri* – că a sosit timpul.

Bărbații îl priveau stupefiați, în timp ce liderul continuă:

— Vedeți, domnilor, n-ați reușit să țineți seama de un viciu fundamental al naturii umane. Setea de putere a subalternilor voștri este la fel de mare ca și a voastră. Soluția pentru o situație precum cea de azi mi-a fost sugerată cu ceva timp în urmă de adjunctul domnului Petty, care mi-a spus că-i gata oricând să-l înlocuiască pe șeful poliției secrete. Mi-am făcut un scop din a aprofunda această problemă – și trebuie să vă spun că am obținut rezultate foarte satisfăcătoare – și am avut grijă ca acești oameni să fie în preajmă la cea de-a unsprezecea aniversare a lui Kathleen… Ah, dar iată-i pe noii consilieri!

Ușa se deschise brusc și în sală intrară unsprezece tineri încruntați, cu revolverele în mâini. Se auzi strigătul lui Petty:

— Armele voastre!

Vocea pierdută a unuia dintre oameni fu singurul răspuns:

— N-o am la mine!

Zgomotele împușcăturilor umplură camera, amplificate de ecouri.

Bărbații se prăbușiră, înecându-se în propriul lor sânge. Kathleen văzu ca prin ceață că unul dintre cei unsprezece

foști consilieri era încă în picioare, cu arma fumegând în mână. Îl recunoscu pe Petty, care trăsese primul, iar cel ce dorise să-i ia locul zăcea pe podea – o siluetă nemișcată. Șeful poliției secrete îndreptă pistolul spre Gray și spuse:

— Te voi ucide înainte ca eu să fiu doborât, afară de cazul că vei fi de acord cu târgul pe care ți-l propun. Am de gând, evident, să cooperez, acum că ai schimbat atât de radical situația.

Șeful nou-veniților privi întrebător spre lider:

— Îi terminăm, domnule?

Era un bărbat zvelt, întunecat, cu profil acvilin și cu voce baritonală puternică. Kathleen îl mai văzuse în câteva rânduri prin palat. Se numea Jem Lorry. Până atunci fata nu încercase să-i citească gândurile, dar acum observa că și el avea puterea de a-și ține creierul sub control, făcând imposibilă orice încercare de pătrundere în tainele lui. Oricum, caracterul îi ieșea la suprafață suficient de mult ca tânăra să-și dea seama ce fel de om era – dur, calculat, ambițios.

— Nu, spuse Gray gânditor. Petty ne va fi util. Vom fi de acord că ceilalți au fost executați în urma rezultatului anchetei întreprinse de poliția secretă, care a descoperit unele acorduri secrete cu slanii. Asta va fi explicația, ea prinde întotdeauna când se adresează gloatei sărace și îndobitocite. Datorăm ideea domnului Petty însuși, dar cred că am fi fost în stare s-o găsim și singuri. De fapt, urmă el cinic, cred că ar trebui să-l considerăm pe Petty autorul execuțiilor. Asta e: descoperind perfidia trădătorilor, a fost atât de îngrozit, încât a acționat din proprie inițiativă, venind apoi să-mi mărturisească totul. Bineînțeles, l-am iertat imediat, date fiind dovezile aduse. Cum sună?

— Bună treabă, domnule! Aș vrea acum să clarificăm un lucru – și vorbesc în numele tuturor noilor consilieri. Avem nevoie de dumneavoastră, de autoritatea și de inteligența dumneavoastră, și suntem de acord să vă ajutăm să deveniți Dumnezeul acestui popor, cu alte cuvinte să vă ajutăm să vă consolidați poziția până la a o face de

neclintit. Dar să nu vă treacă prin minte să faceți aranjamente cu adjuncții noștri, ca la rândul lor să ne ucidă pe *noi.* N-o să vă mai meargă!

— Nu-i cazul să-mi spui ceva atât de evident, spuse cu răceală Gray. Curățați mizeria asta, apoi… avem de făcut niște planuri. Iar tu, Kathleen, du-te la culcare! Acum ești în siguranță.

În timp ce ieșea grăbită, revenindu-și cu greu după prima reacție, fata se întrebă: „În siguranță? A vrut să spună doar că… Sau a vrut să spună…” După crimele la care asistase, nu mai putea fi sigură de el, nu mai putea fi sigură de nimic. Nu reuși să adoarmă decât după o bună bucată de vreme.

CAPITOLUL 4

Pentru Jommy Cross totul fusese cufundat în întuneric, într-o liniște mentală totală. Acum putea să vadă o lumină palidă, iar mulțimea de gânduri pe care le recepționa îl aducea încet-încet la realitate. Deschisese ochii, dar se simțea încă foarte slăbit.

Stătea întins într-o cămăruță și se uita la tavanul murdar și scorojit, de pe care căzuseră bucăți de tencuială, și la pereții gri neuniform, spălăcit de vreme. Ochiul de geam al singurei ferestre era crăpat și decolorat, iar în lumina care străbătea cu greu prin el, putea să vadă că zăcea într-un pat metalic, șubred. Se simțea epuizat, ca după un efort prelungit.

Lumina palidă îi arătă zdrențele cu care era învelit, rămășițele a ceea ce fusese cândva o pătură cenușie. La unul din capete, salteaua era ruptă, lăsând să se vadă paiele cu care fusese umplută, iar obiectul în sine degaja miasme grele. Deși se simțea slăbit, Jommy dădu la o parte zdrențele ce-l acopereau și încercă să coboare. Se auzi zornăitul amenințător al unui lanț, iar încheietura mâinii îl fulgeră cu o durere ascuțită. Se lăsă pe spate, stupefiat de descoperire: era legat de patul acela mizerabil!

La auzul unui zgomot de pași grei, își reveni din starea de prostrație în care căzuse. Deschise ochii și văzu o bătrână înaltă, îmbrăcată într-o rochie cenușie și informă, care-l fixa cu ochi negri ca două mărgele strălucitoare.

— Aha, spuse ea, noul chiriaș al Bunicuței și-a revenit după febra pe care a avut-o și acum vom face cunoștință. Asta-i bine, e foarte bine!

Își frecă palmele, care hârșâiră uscat.

— O să ne înțelegem de minune, nu? Dar va trebui să înveți să-ți câștigi pâinea. Leneșii n-au ce căuta pe lângă Bunicuța. Nu, băiețel? Despre asta o să avem o discuție ca de la inimă la inimă. Da, da. Își plesni palmele una de alta și rânji: O discuție ca de la inimă la inimă!

Jommy se holba la femeie cu fascinație, dar și cu dezgust. Scoțând un sunet care amintea de un grohăit, creatura se lăsă să cadă pe pat. Băiatul își trase genunchii la piept, retrăgându-se din fața ei atât cât îi permitea lanțul. Nu mai văzuse niciodată o figură care să reflecte atât de fidel caracterul malefic al unei persoane, așa cum o făcea fața buhăită a bătrânei. Cu un dezgust nedisimulat, îi compară capul îngust, zbârcit, în formă de ou, cu mintea ascunsă în el – totul se potrivea perfect. Fiecare zbârcitură din multele ce-i brăzdau fața se regăsea într-o trăsătură negativă a caracterului. În mintea aceea șireată sălășluiau o mulțime de pofte nesățioase.

Probabil că gândurile i se citeau pe față, pentru că bătrâna i se adresă brusc, pe un ton violent:

— Da, da, dacă te uiți la Bunicuța, n-ai crede c-a fost cândva o frumusețe vestită. Nici măcar nu ți-ar trece prin cap că odată, demult, bărbații i-au venerat puritatea. Dar nu uita că babornița asta ți-a salvat viața. Să nu uiți asta niciodată, pentru că altfel s-ar putea ca Bunicuța să te dea pe mâna poliției. Ce s-ar mai bucura polițaii! Dar Bunicuța crede că-i bine doar ce-i bine pentru ea și va face doar ce va crede ea de cuviință.

Bunicuța! Exista oare alt termen afectuos care să fie atât de denaturat ca acela, atunci când hoașca asta își spunea „Bunicuța”?

Încercă să-i sondeze adâncurile minții, căutând să-i afle adevăratul nume, dar nu găsi decât imagini mentale tulburi, ce arătau o fată prostuță îndrăgostită de teatru, risipindu-și farmecele, ruinată, aruncată în stradă, înrăită și distrusă de vicisitudini de tot felul. Identitatea ei se îngropase în cloaca de fapte reprobabile pe care le gândise și le făcuse. Exista un interminabil șir de hoții. Existau și imagini mai întunecate, ale unor fapte și mai abominabile. Femeia ucisese…

Înfiorându-se, teribil de secătuit acum, când primul stimul al prezenței ei se destrăma, Jommy se retrase din locul oribil care era mintea Bunicuței. Femeia se apropie încet de el, sfredelindu-l cu privirea.

— E adevărat că slanii pot citi în mințile oamenilor? întrebă ea.

— Da, admise Jommy. Îmi dau seama ce gândești, dar nu-mi folosește la nimic.

Ea chicoti cu răutate:

— Înseamnă că nu citești chiar tot ce-i în mintea Bunicuței. Bunicuța nu-i proastă. Bunicuța e deșteaptă, știe prea bine că nu ponte forța un slan să muncească pentru ea. Pentru ca să facă ceea ce vrea ea, slanul trebuie să fie liber. El trebuie să-și dea seama că, fiind un slan, acesta va fi cel mai sigur loc unde poate sta până se va face mare. Așa-i că Bunicuța e deșteaptă?

Jommy suspină somnoros:

— Îmi dau seama ce-i în mintea ta, dar nu pot vorbi acum. Când noi, slanii, ne îmbolnăvim – și asta nu se întâmplă prea des – dormim încontinuu, ca să ne refacem. Faptul că m-am trezit înseamnă că subconștientul meu a sesizat un pericol și m-a forțat să mă scol. Noi, slanii, avem multe asemenea sisteme de protecție. Acum însă trebuie să adorm din nou, ca să mă fac bine.

Ochii negri ca tăciunele ai femeii se măriră. Mintea ei pofticioasă se retrase, acceptând înfrângerea, deși scopul fusese de a obține foloase imediate de pe urma capturii făcute. Lăcomia se transformă brusc într-o curiozitate violentă pe care trebuia să și-o satisfacă acum, deși nu intenționa să nu-l lase pe băiat să doarmă.

— Este adevărat că slanii îi transformă pe oameni în monștri?

Jommy simți furia ca pe un fier înroșit înfipt în creier. Oboseala dispăru ca prin farmec. Se ridică furibund:

— E o minciună! E una din acele minciuni oribile pe care oamenii le spun despre noi ca să ne facă să părem sălbatici, pentru ca să ne urască toată lumea, să-i facă pe toți să ne dorească moartea. Este…

Se lăsă pe spate epuizat. Furia îi trecuse.

— Mama și tatăl meu au fost cele mai de treabă ființe din câte au existat pe pământul ăsta, spuse el moale, și au fost teribil de nefericiți. S-au întâlnit într-o zi pe stradă și

și-au dat seama, citindu-și gândurile, că erau amândoi slani. Până atunci fuseseră linguri și nu făcuseră rău nimănui. Oamenii sunt criminalii. Tata nu s-a luptat așa cum ar fi trebuit s-o facă, atunci când a fost încolțit în plină stradă și ucis mișelește pe la spate. Putea să lupte. Ar fi trebuit s-o facă! Pentru că avea cea mai teribilă armă pe care a văzut-o vreodată omenirea – atât de teribilă, încât n-o purta niciodată la el, de teamă că ar fi fost tentat s-o folosească. Când voi împlini cincisprezece ani, voi…

Se opri, pălind, dându-și seama de greșeala comisă. Pentru câteva clipe se simți atât de rău, atât de obosit, încât mintea lui nu putu suporta greutatea gândului. Știa că divulgase cel mai mare secret din istoria slanilor și dacă vipera cea bătrână îl va da pe mâna poliției în halul de slăbiciune în care se afla, atunci totul era pierdut.

Treptat, începu să-și regăsească suflul. Își dădu seama că mintea femeii nu percepuse enormele implicații ale mărturisirii sale. Fusese atât de concentrată în a-și urmări scopul, încât nici nu-l auzise pomenind de armă. Acum însă se repezi ca o fiară asupra unei prăzi pe care o știa slăbită.

— Bunicuța e încântată să afle că Jommy e un băiat atât de bun. Sărmana, bătrâna Bunicuță e gata să moară de foame și are nevoie de un slan tânăr care să facă rost de bani pentru amândoi. Bătrâna Bunicuță e atât de obosită… N-o să te superi să lucrezi pentru ea, nu? Vocea ei căpătă inflexiuni dure: Știi bine că nu prea ai de ales!

Convingerea că secretul lui era în continuare în siguranță fu cel mai bun medicament. Pleoapele i se lăsară grele.

— Nu mai pot vorbi acum cu tine, crede-mă! Trebuie să dorm.

Își dădu seama că bătrâna nu avea de gând să-l scape din mână; știa deja cum îl putea ține treaz. Întrebă cu voce ascuțită, nu atât pentru că era curioasă, ci mai mult pentru a nu-l lăsa să doarmă:

— Ce-i un slan? Prin ce sunteți voi diferiți de noi? Și, în primul rând, de unde vin slanii? Au fost fabricați, nu? Ca mașinile…

Era ciudat că, deși știa scopul femeii, întrebările dădeau totuși naștere unor reacții necontrolate de furie. Înțelese neclar că slăbiciunea lui fizică făcea ca mintea să nu mai fie ușor de stăpânit. Spuse cu o ură surdă:

— Asta-i altă minciună. M-am născut ca oricare altul, la fel ca și părinții mei. Mai înainte de asta, nu știu…

— Dar părinții tăi trebuie să fi știut, îl întărâtă ea.

Jommy clătină din cap. Ochii i se închiseră.

— Nu, mama spunea că tata era întotdeauna prea ocupat ca să mai aibă timp și să cerceteze misterul slanilor. Acum lasă-mă în pace. Știu ce încerci și știu ce vrei, dar n-am s-o fac pentru că nu-i cinstit.

— E o tâmpenie, șfichiui vocea mânioasă a bătrânei, abordând, în sfârșit, subiectul urmărit de la început. E necinstit să furi de la oameni care trăiesc din furt și înșelăciune? Vrei ca noi doi să mâncăm coji uscate de pâine, în timp ce lumea-i atât de bogată încât fiecare trezorerie geme de prea mult aur, hambarele sunt pline cu grâu, iar mierea curge pe străzi?! La dracu' cu cinstea ta! Alta spune Bunicuța! Cum poate vorbi de cinste un slan hăituit ca un șobolan?

Jommy tăcu, nu atât din cauza nevoii de somn, cât datorită faptului că și lui îi trecuseră astfel de gânduri prin cap. Bătrâna insistă:

— Unde o să te duci? Ce o să faci? O să stai în stradă? Te-ai gândit că vine iarna? Lumea asta-i mare, totuși unde se poate ascunde un slan micuț? Vocea îi scăzu, încercând să devină prietenoasă: Iubita ta mamă, biata de ea, probabil c-ar fi fost de acord ca tu să faci ceea ce-ți cere Bunicuța. Ea nu îndrăgea oamenii. Bunicuța a păstrat hârtia ca să-ți arate cum au ucis-o ca pe un câine, atunci când încerca să scape. Vrei s-o vezi?

— Nu, spuse Jommy, dar simți că i se învârte capul.

Vocea aspră îl pisa în continuare:

— Nu vrei să faci tot ce-ți stă în putință împotriva acestei lumi atât de crude? Nu vrei să-i faci să plătească? Nu vrei să-i obligi să regrete ceea ce au ucis? Doar nu ți-e frică?

Băiatul rămase tăcut. Glasul femeii se transformă într-un scâncet enervant:

— Viața e grea, prea grea pentru bătrâna Bunicuță. Dacă tu nu vrei s-o ajuți, va trebui să găsească altceva. Ai văzut în mintea ei despre ce-i vorba. Dar ea îți promite că nu va mai încerca niciodată așa ceva… dac-o ajuți. Gândește-te la asta. Bunicuța nu mai face acele lucruri urâte pe care a trebuit să le ducă la bun sfârșit pentru a supraviețui în lumea asta rece și crudă.

Jommy se simți înfrânt.

— Ești o nemernică, rosti el încet, o ticăloasă mizerabilă și într-o bună zi am să te omor!

— Asta înseamnă că o să rămâi până-n acea „bună zi”, spuse bătrâna triumfătoare.

Își frecă mâinile, iar degetele ei zbârcite păreau niște șerpi ce se încolăceau unul peste altul. Se gândi preț de câteva clipe, apoi adăugă:

— Și o să faci tot ce-ți va spune Bunicuța, căci altfel te va da pe mâna poliției. Bine-ai venit în căsuța noastră, Jommy, bine-ai venit! Bunicuța speră că atunci când te vei trezi din nou, te vei simți mai bine.

— Da, spuse băiatul încet. Mai bine…

Adormi.

Trei zile mai târziu, Jommy o urmă pe bătrână până la ușa din spate, trecând prin bucătărie, o cameră mică și nemobilată, prefăcându-se că nu vede mizeria care domnea peste tot. Se gândi: *Bătrâna are dreptate. Viața se arată a fi atât de groaznică, încât văgăuna asta înecată în mizerie și promiscuitate reprezintă locul ideal pentru un slan care are de așteptat cel puțin șase ani până va putea să meargă la ascunzătoarea tatălui său. Un slan care trebuie să crească, pentru a putea spera să înfăptuiască lucrurile importante ce i-au fost hărăzite.*

Gândul îi zbură în momentul în care ușa se deschise și văzu ce se afla dincolo de ea. Se opri înmărmurit de priveliștea care i se întindea în fața ochilor. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că vreodată ar fi putut să vadă *așa* ceva!

Mai întâi curtea, plină cu fiare vechi și gunoaie de tot felul. O curte fără iarbă sau copaci, lipsită de frumusețe, un domeniu izbitor de trist al sterpului, înconjurat de un gard strâmb din lemn putrezit și sârmă ruginită. La capătul curții se afla un grajd dărăpănat și șubred, din interiorul căruia venea imaginea mentală a unui cal. Calul însuși se distingea vag prin ușa deschisă.

Ochii lui Jommy căutară dincolo de curte. Privirea sa cercetătoare sesiză detaliile neplăcute. Asta era tot. Mintea lui, puterea de percepție trecură dincolo de gard, dincolo de grajdul mizerabil. Acolo existau pâlcuri de copaci și iarbă – o pajiște verde, plăcută, care se desfășura spre un râu lat, ce sclipea domol acum când soarele nu-l mai atingea cu razele de foc. Dar nici pajiștea – probabil un teren de golf, notă el absent – nu-i reținu atenția mai mult de câteva secunde. Pe malul celălalt al râului începea un tărâm de vis, ca într-o țară din povești, un adevărat paradis. Din cauza unor copaci ce-i împiedicau vederea, nu putea să observe decât o fâșie îngustă din acel teritoriu, cu fântânile sale sclipitoare, cu kilometri pătrați de grădini și de terase. O frumusețe aproape ireală. Dar fâșia pe care o putea vedea mai conținea ceva: o alee albă.

O alee! Inima lui Jommy tresări. Simți că i se usucă gâtul de o emoție nestăpânită. Aleea era o linie perfect dreaptă ce se pierdea în pâclele zării ca o panglică sclipitoare. Și acolo, mult mai departe de orizont, se ridica palatul!

Datorită distanței foarte mari, putea vedea numai o parte din baza acelei clădiri imense, incredibile. Se înălța la peste trei sute cincizeci de metri, apoi se continua cu un turn de aproape două sute de metri. Un turn uluitor! Două sute de metri de dantelărie în piatră – o bijuterie care părea aproape fragilă, cu toate culorile curcubeului sclipind în structura ei; ceva fantastic, strălucitor, multicolor, construit în stilul nobil al vremurilor de demult. Nu puteai preciza dacă era impunătoare prin construcție sau prin splendoare; era impunătoare în sine.

Gloria aceea, acel triumf al arhitecturii, acea capodoperă fusese construită de slani, dar căzuse în mâinile învingătorilor din războiul dezastrelor.

Era prea frumos. Îi rănea ochii, îi rănea mintea prin gândurile pe care le provoca. El, Jommy, trăise nouă ani aproape de oraș și nu văzuse niciodată această uluitoare realizare a rasei sale! Motivul pentru care mama nici nu i-l arătase înainte i se părea greșit acum, când avea realitatea în fața ochilor.

O să te mâhnești, Jommy, când o să-ți dai seama că palatul slanilor aparține acum lui Gray și șleahtei lui sângeroase. În plus, s-au luat măsuri de precauție împotriva noastră la ieșirea din oraș. Îl vei vedea cât de curând.

Dar nu se adeverise niciun „cât de curând”. Sentimentul că pierduse ceva îl ardea ca o flacără. Cunoașterea acestui monument ridicat de semenii săi i-ar fi dat curaj și l-ar fi îmbărbătat în clipele cele mai grele ale existenței sale.

Mama îi spusese cândva: *Oamenii nu vor cunoaște niciodată toate secretele acestei clădiri. Acolo există multe mistere, camere uitate și tuneluri ascunse despre care nu știu nici măcar slanii. Bătrânii nu-și mai amintesc decât într-un mod foarte vag. Gray nu-și dă seama de acest lucru, dar toate armele și mașinile pe care oamenii le caută cu atâta disperare sunt îngropate chiar în această clădire!*

O voce aspră îi zgârie urechile. Jommy își aminti de Bunicuța, întorcându-și cu regret privirile de la splendorile de dincolo de râu. Văzu că bătrâna înhămase calul la căruța ei jalnică.

— Nu mai visa cu ochii deschiși, îi ordonă. Și nu-ți băga în cap vreo idee năstrușnică. Palatul și terenurile din jurul lui nu-s pentru slani. Acum mișcă! Urcă, bagă-te sub păturile astea și nu-ți lăsa mintea să umble razna. În capătul străzii este un polițist suspicios care ar fi bine să nu știe despre tine – deocamdată! Trebuie să ne grăbim!

Tânjind, privirile băiatului se mai întoarseră o dată spre palat. Deci nu era pentru slani! Se simți străbătut de un

fior. Într-o zi va merge acolo pentru a-l căuta pe Gray. Și când va veni ziua aceea... Se opri din meditație. Tremura de furie și de ură împotriva celor care-i uciseseră tatăl și mama.

CAPITOLUL 5

Căruța rablagită ajunsese în oraș. Se hurduca atât de tare pe pavajul denivelat al străduțelor dosnice, încât Jommy, stând când întins, când ghemuit, simțea că mai avea puțin și ieșea din haine de atâtea zdruncinături. Încercase în două rânduri să se scoale în picioare, dar de fiecare dată primise un băț pe spinare.

— Stai jos! Bunicuța nu vrea ca cineva să-ți vadă hainele astea frumoase. Stai acolo, acoperit cu cârpa aia!

Zdreanța fusese luată de pe Bill, calul, și duhnea atât de tare, încât băiatul se îngrețoșă. După un timp, care i se păru o veșnicie, atelajul se opri.

— Coboară! spuse tăios Bunicuța. Intră în magazinul ăla. Ți-am cusut niște buzunare în interiorul hainei. Umple-le așa încât să nu stea prea umflate.

Amețit, Jommy se dădu jos. Așteptă câteva clipe nesigur, sperând ca vitalitatea lui obișnuită să-l elibereze de slăbiciunea care-l cuprinsese pe drum, apoi bombăni:

— Mă întorc peste aproximativ o jumătate de oră…

Fața lacomă a femeii se aplecă spre el, iar ochii îi sclipiră.

— Ai grijă să nu fii prins! Și vezi ce iei. Folosește-ți simțul practic.

— Nu trebuie să-ți faci griji, replică băiatul sigur pe el. Înainte de a lua ceva, am să cercetez mințile celor din jur ca să văd dacă se uită cineva la mine. E cât se poate de simplu.

— Bine. Un rânjet lumină fața smeadă a bătrânei. Să nu te alarmezi dacă Bunicuța nu va fi aici când te vei întoarce. Ea se duce la un magazin de băuturi, ca să-și cumpere un medicament special. Își poate permite, acum când are un slan tânăr, și are nevoie, oho!, atât de mult are nevoie să-și încălzească oasele bătrâne și reci! Da, Bunicuța are nevoie de un medicament special.

În timp ce-și croia drum prin șuvoiul de oameni ce intrau și ieșeau din magazinul zgârie-nori, creierul lui Jommy recepționa o teamă intensă, exagerată, anormală. Își ascuți toate simțurile și rămase câteva clipe în așteptare. Mintea îi fu prinsă și antrenată într-o vâltoare de sentimente contradictorii, uluire, nesiguranță și un val imens și întunecat de spaimă. Își limpezi gândurile, scuturându-se ca de friguri.

În timpul receptărilor cerebrale, descoperise ce stătea la baza spaimei colective: execuțiile de la palat! John Petty, șeful poliției secrete, prinsese zece consilieri care încercaseră să ducă tratative cu slanii și-i ucisese. Mulțimea nu se lăsase convinsă cu una, cu două, fiind sub influența terorii exercitate de Petty. Cum să aibă încredere în el? Slavă Domnului că se afla acolo Kier Gray, tare ca o stâncă, apărându-i pe oameni de slani. Și de sinistrul șef al poliției secrete.

Înăuntrul magazinului era și mai rău, pentru că oamenii colcăiau peste tot. Gândurile lor îi loveau creierul, în timp ce se strecura pe culoarele dintre raioanele cu podele strălucitoare, sub lumina orbitoare a plafonierelor. Era înconjurat de o lume minunată, o lume de bunătăți. Să ia tot ce-și dorea se dovedi mai ușor decât crezuse.

Trecând pe lângă raionul de bijuterii, ochii îi căzură pe un colier care costa cincizeci și cinci de dolari. Primul impuls îl îndemnă să intre, dar surprinse la timp gândul vânzătoarei, un amestec de stânjeneală și ostilitate la ideea că puștiul ar putea intra acolo. Copiii nu aveau ce căuta în lumea pietrelor prețioase și a metalelor rare.

Jommy se întoarse, lovindu-se de un bărbat înalt și arătos care trecu mai departe fără să-i arunce măcar o privire. Băiatul mai străbătu câțiva pași și se opri. Avu un șoc violent cum nu i se mai întâmplase niciodată în viață, atât de puternic încât părea un cuțit înfipt în creier. Și totul se difuză apoi într-o senzație neașteptată. Era uluit, bucuros, mirat, un amestec de emoții vii. Se întoarse și privi insistent după bărbatul care se îndepărta.

Străinul chipeș și bine făcut era un slan, un slan adult! Descoperirea era atât de importantă, încât, după ce-și reveni din starea de emoție, creierul îi vibră de fericire. Simțea că plutește. Cu toate acestea, calmul nativ al minții sale echilibrate nu fusese zdruncinat, nu apăruseră semne de emotivitate exagerată așa cum se întâmplase atunci când căzuse bolnav. În schimb, își dădu seama că se lăsa stăpânit de o nerăbdare nemaiîntâlnită în experiența lui anterioară.

O luă grăbit pe urmele bărbatului. Trimise un gând spre el, încercând să intre în contact, dar nu primi niciun răspuns. Jommy încremeni. Fusese sigur că individul era un slan, totuși nu-i putea penetra dincolo de suprafața minții. Iar suprafața respectivă nu reflecta deloc faptul că străinul ar fi fost conștient de prezența băiatului. Mai mult chiar, nu reflecta nici măcar faptul că ar fi fost conștient de existența gândurilor exterioare!

Ciudat! Cu câteva zile înainte, îi fusese imposibil să treacă de suprafața minții lui Petty, dar nu pusese nicio clipă la îndoială faptul că acesta ar fi fost altceva decât un om normal. Nu-și putea explica diferența. Chiar și atunci când mama își păzea gândurile, o putea atenționa printr-o vibrație mentală dirijată spre creierul ei.

Concluzia era stupefiantă! Însemna că avea în față un slan care nu putea citi gândurile, dar care le păzea pe ale sale împotriva contactării! De cine se apăra? De alți slani? Atunci ce fel de slan era, dacă nu putea citi gândurile? Ajunseseră în stradă și i-ar fi fost foarte ușor acolo, sub luminile orbitoare ale becurilor, s-o ia la fugă și să-l ajungă pe necunoscut în doar câteva runde. În toată acea mulțime grăbită și egoistă, cine ar fi dat atenție unui băiețel care alerga?

Însă, în loc să micșoreze distanța care-l separa de slan, o lăsă să se mărească. Rădăcinile logice ale existenței sale erau amenințate de felul cum arăta acel slan. Educația pe care tatăl lui i-o imprimase prin hipnoză îl împiedică pe Jommy să acționeze precipitat.

La două intersecții distanță de magazin, slanul porni pe o stradă laterală. Intrigat, băiatul îl urmă, păstrând o distanță suficient de mare pentru a nu fi observat. Era nedumerit. Nu se aflau într-un cartier rezidențial. Mai traversară trei intersecții până ce Jommy înțelese încotro se ducea străinul.

Acesta se îndrepta spre Centrul Aerian care, cu toate clădirile, fabricile și pistele de aterizare, se întindea pe aproape trei kilometri pătrați. Lui Jommy nu-i venea să-și creadă ochilor. Cum era posibil așa ceva, când nimeni nu putea urca într-un avion decât cu capul descoperit, ca să arate că nu avea cârlionții caracteristici slanilor?

Fără să ezite, bărbatul ajunse la o clădire cu firmă impunătoare, strălucitoare, pe care scria Centrul Aerian și intră cu siguranță prin ușa turnantă de sub aceasta.

Jommy se opri în fața ușii. *Centrul Aerian, care domina întreaga industrie aeronautică de pe fața Pământului!* Era posibil oare ca slanii să lucreze aici? Era posibil ca în plin centrul lumii dominate de oameni – care-i urau cu o ferocitate aproape inimaginabilă –, slanii să controleze cel mai mare sistem de transport mondial?

Intră și se trezi la capătul unui coridor imens, placat cu marmură, pe laturile căruia existau nenumărate uși. Pentru moment, nu văzu nici țipenie de om, dar din toate părțile veneau gânduri, parcă anume ca să-i ațâțe uimirea și încântarea.

Locul viermuia de slani. Erau probabil *sute!*

Chiar în fața lui se deschise o ușă prin care ieșiră doi tineri cu capetele descoperite, venind spre el. Discutau cu voce scăzută și pe moment nu-l văzură. Jommy avu timp să le recepteze gândurile de suprafață și să le descopere extraordinara încredere de sine, sau lipsa totală a fricii. Doi slani în plină maturitate… și cu capetele descoperite!

Cu capetele descoperite! Lucrul acesta îi atrase atenția cel mai mult. Erau cu capetele descoperite… și nu aveau cârlionți!

În primul moment i se păru că ochii îi jucau feste. Căută insistent cu privirea șuvițele aurii. Slani fără cârlionți! Deci

asta era! De asta nu le putuse citi gândurile. Cei doi ajunseseră la numai zece pași de el când îl observară. Se opriră în dreptul lui.

— Băiete, spuse unul dintre ei, trebuie să pleci. Copiii n-au voie aici. Hai, fuga!

Jommy inspiră adânc. Admonestarea nu fusese dură, ceea ce era încurajator, mai ales acum când le descoperise secretul. Era minunat că, prin simpla înlăturare a cârlionților demascatori, ei puteau trăi și munci în siguranță chiar în mijlocul celor care le doreau moartea! Cu un gest larg, aproape melodramatic, își scoase șapca.

— E-n regulă! începu el. Sunt…

Cuvintele îi muriră pe buze. Îi privi pe cei doi cu ochii măriți de spaimă căci, după un scurt moment de surpriză necontrolată, scuturile lor mentale se închiseră ermetic. Zâmbetele le erau prietenoase. Unul rosti:

— Ei, dar ce surpriză!

Al doilea îl îngână ca un ecou:

— O surpriză al naibii de plăcută! Bine-ai venit, puștiule!

Dar Jommy nu-i asculta. Mintea lui își revenea cu greu după șocul cauzat de explozia gândurilor celor doi în scurta perioadă cât îi văzuseră cârlionții aurii strălucindu-i în păr.

Dumnezeule, gândise primul, *un șarpe!*

Dinspre celălalt venise un gând rece, nemilos:

Ucide-l pe blestemat!

CAPITOLUL 6

Din momentul în care surprinsese gândurile celor doi slani, Jommy nu-și mai puse problema ce să facă, ci dacă mai avea timp să facă ceva. Mintea îi lucra la fel de alert, deși surpriza cauzată de descoperirea dușmăniei ucigașe era de-a dreptul covârșitoare.

Cu toate că nici nu se gândise la asta, pricepu instantaneu că fuga înapoi pe culoarul placat cu marmură, în încercarea de a parcurge cei peste o sută de metri care-l despărțeau de ușa principală, ar fi echivalat cu o sinucidere. Picioarele lui de băiat de nouă ani nu i-ar fi putut întrece pe cei doi slani atletici. Nu-i mai rămânea decât o soluție, așa că o puse în practică. Se răsuci într-o parte cu o agilitate juvenilă. Acolo exista o ușă, una dintre sutele asemănătoare de pe coridor.

Din fericire, nu era încuiată, ci se deschise cu o ușurință surprinzătoare. Mișcările băiatului se derulaseră atât de fulgerător, încât trecerea lui dincolo de prag semănase cu o adevărată vrăjitorie. Întrezări un al doilea coridor, luminat și pustiu, apoi închise ușa, căutând încuietoarea cu degetele lui sensibile și în același timp puternice. Sistemul de blocare scoase un sunet ascuțit care-l făcu să tresară.

În secunda următoare se auzi o bufnitură înfundată – cei doi slani încercau să forțeze ușa. Aceasta nici nu se clinti.

Jommy își dădu seama că ușa fusese construită dintr-un metal special, făcut pentru a rezista oricăror lovituri și în același timp atât de perfect echilibrată încât păruse lipsită de greutate sub degetele lui. Pentru moment se găsea în siguranță!

Mintea i se eliberă de imensa concentrare în care se găsise. Încercă să intre în contact cu urmăritorii. La început i se păru că scuturile lor mintale erau prea ermetice pentru a le putea depăși. După un timp însă, creierul lui citi tonurile unei furii extreme și o îngrijorare

atât de teribilă, încât părea un bisturiu sfârtecându-le suprafețele gândurilor.

Dumnezeule mare! șopti unul dintre ei. *Dă alarma! Dacă șerpii află că noi controlăm Centrul Aerian…*

Lui Jommy nu-i trebui mai mult. Nu mai pierdu nicio secundă. Deși curiozitatea îl împingea să rămână și să descopere cauza urii teribile a slanilor fără cârlionți, simțurile îl făcură să renunțe. Fugi cât putu de repede, știind ce avea de făcut.

Logica îi spunea că acel coridor nu putea fi în niciun caz sigur. În orice moment se putea deschide o ușă. Frânturi de gânduri îl avertizară că de după un colț se apropiau oameni. Luând o decizie bruscă, își încetini goana și încercă la întâmplare câteva uși. Cea de-a patra clanță cedă apăsării și Jommy trecu pragul cu un sentiment de triumf. La capătul camerei se afla o fereastră înaltă.

O deschise și urcă pe pervazul lat. Ghemuindu-se, se aplecă peste margine. De la celelalte ferestre ale clădirii venea o lumină difuză și astfel văzu o cale de acces îngustă printre două ziduri de cărămidă.

Ezită un moment, apoi, ca o muscă umană, începu să se cațere pe perete. Urcușul i se păru destul de ușor. Degetele lui extraordinar de puternice căutau muchiile cărămizilor și se agățau cu siguranță de ele. Cu cât urca mai sus, întunericul devenea mai dens, împiedicându-i vederea, dar încrederea îi sporea cu fiecare mișcare. Aici existau kilometri pătrați de acoperișuri și, dacă-și amintea corect, clădirile aeroportului se legau între ele pe toate laturile. Ce șansă aveau niște slani care nu-i puteau recepta gândurile pentru a le folosi împotriva lui, cărora le descifra fiecare intenție, evitând astfel orice cursă?

Etajul treizeci și ultimul! Cu un suspin de ușurare, Jommy se ridică și porni pe acoperișul orizontal. Era aproape întuneric, dar putea zări un tronson zvelt, care se profila foarte aproape de blocul pe care se găsea. Un salt de cel mult doi metri – floare la ureche! Se auzi un *dang* sonor: ceasul din turnul din apropiere începuse să bată ora. Unu… doi… cinci… zece! În momentul în care

vibrațiile ultimei bătăi începuseră să se stingă, timpanele lui Jommy fură asaltate de un scrâșnet puternic, cu frecvență joasă, și, deodată, în centrul umbrit al acoperișului de vizavi se căscă o deschizătură rotundă și neagră. Uluit, băiatul se trânti pe burtă, ținându-și respirația.

Dinăuntru, ceva neclar, în formă de torpilă, porni spre cerul înstelat. Urcă, mărindu-și mereu viteza și, când ajunse aproape la limita vederii, din partea sa inferioară țâșni o luminiță intensă, care licări câteva clipe apoi dispăru ca o stea căzătoare.

Jommy rămase nemișcat, urmărind din priviri traiectoria ciudatului obiect zburător. O navă cosmică! Pe toți dracii, o navă cosmică! Reușiseră oare slanii fără cârlionți să transforme în realitate visul de veacuri al omenirii – zborul către alte planete? Și dacă da, cum putuseră păstra secretul? Și ce făceau adevărații slani?

Scrâșnetul se auzi din nou. Băiatul se apropie de marginea acoperișului și privi atent. Putea să vadă cum deschizătura prin care ieșise bolidul se micșora, pe măsură ce plăcile, asemănătoare celor din jur, se apropiau una de alta. Când totul se termină, arăta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Jommy mai așteptă câteva secunde, apoi sări în picioare ca împins de un resort. Acum avea în cap un singur gând: să ajungă cât mai repede la Bunicuța, pe un drum cât mai ocolit. Asta pentru că ușurința cu care scăpase devenise brusc suspectă. Sau poate că slanii fără cârlionți nu aveau curaj să-și ia alte măsuri de precauție, fiindu-le teamă ca nu cumva oamenii să le descopere secretul?

Oricare ar fi fost motivul, era limpede ca lumina zilei că avea o nevoie aproape disperată de adăpostul oferit de cocioaba Bunicuței. Nu voia să abordeze o problemă atât de complicată și aducătoare de moarte cum devenise triunghiul slani - oameni - slani-fără-cârlionți. Nu, mai întâi trebuia să se maturizeze, mintea lui trebuia să se poată ridica la nivelul celor care duceau această interminabilă luptă pe viață și pe moarte.

Da, trebuia să revină la Bunicuța, dar mai întâi era obligat să treacă din nou prin magazin și să ia niște lucruri cu care s-o îmbuneze pe bătrâna scorpie, care probabil că fierbea din cauza întârzierii lui. Trebuia să se grăbească, pentru că magazinul se închidea la ora douăzeci și trei.

Ajungând acolo, Jommy nu se mai aventură prin fața raionului de bijuterii. Vânzătoarea căreia nu-i plăceau copiii se afla în același loc. Mai existau și alte raioane bogat aprovizionate, așa că le „vizită” pe câteva, alegând ce era mai bun din mărfurile puțin voluminoase. Străbătând magazinul, ajunse la concluzia că, dacă va mai veni vreodată acolo, va trebui s-o facă înainte de ora șaptesprezece, când intra schimbul de seară, altfel vânzătoarea aceea ar fi putut deveni o pacoste.

Încărcat cu mărfurile furate, se îndreptă cu grijă spre cea mai apropiată ieșire. Se opri însă, văzând un bărbat de vârstă mijlocie, burtos, care se plimba gânditor. Era contabilul-șef al magazinului și medita asupra celor patru sute de mii de dolari ce rămâneau peste noapte în seif. În memoria lui se găsea desigur și cifrul cu care se deschideau complicatele încuietori.

Jommy se grăbi. Era însă dezamăgit de faptul că nu-i venise ideea mai devreme. Ce prostie să fure nimicuri, expunându-se la riscuri incomparabil mai mari decât dacă ar fi furat pur și simplu banii de care aveau nevoie!

Bunicuța se afla tot acolo, iar creierii ei pluteau în aburii alcoolului în așa hal, încât Jommy trebui să aștepte o vreme până când bătrâna reuși să-i vorbească ceva mai clar:

— Repede, spuse ea cu limba împleticindu-se, bagă-te sub pătură! Tocmai a trecut pe aici un polițist care i-a spus Bunicuței să se care!

După aproape doi kilometri, bătrâna ridică zdrențele ce-l acopereau pe băiat și mârâi:

— Unde-ai fost, ticălos nerecunoscător?

Jommy nu-și pierdu vremea cu explicații. Disprețul lui era prea mare ca să vorbească cu bătrâna mai mult decât strictul necesar. Se cutremură, văzând lăcomia cu care ea

înhăță comoara pe care i-o azvârli în poală. Scorpia evalună rapid fiecare obiect, apoi se grăbi să pitească comoara în fundul dublu al căruței.

— Cel puțin două sute de dolari pentru bătrâna Bunicuță! bombăni încântată. Moș Finn o să-i dea Bunicuței banii ăștia. Ah, ce isteață a fost Bunicuța când a pus mâna pe un slan tânăr! Îi va aduce zece mii... nu, douăzeci de mii de dolari pe an. Și când te gândești că recompensa era de numai zece mii... Ar fi trebuit să fie un milion!

— Pot chiar mai mult decât atât! supralicită Jommy.

I se părea un moment la fel de bun ca oricare altul să-i spună despre seiful magazinului și că nu va mai trebui să fure mărfuri.

— În seiful magazinului sunt aproape patru mii de dolari. Dacă vrei, mă duc acolo la noapte. O să mă cațăr prin spatele clădirii, unde e întuneric. Totul e să ajung la una dintre ferestre. Ai un diamant de tăiat geamuri?

— Bunicuța poate face rost de unul.

Bătrâna era în extaz. Se legăna ușor înainte și înapoi în culmea bucuriei.

— Oh, da, Bunicuța e cu adevărat fericită! A înțeles acum de ce oamenii îi ucid pe slani. Pentru că sunt prea periculoși. Pe toți dracii, ei ar fi în stare să fure lumea cu totul! Au și încercat la început, o știi doar!

— Nu cunosc prea multe despre asta, spuse Jommy încet.

Își dorea cu disperare ca bătrâna să știe totul în legătură cu acel subiect, dar își dădu seama că nici ea nu aflase mare lucru. În mintea ei existau numai câteva informații vagi despre perioada nelămurită când slanii încercaseră să cucerească lumea; sau cel puțin așa îi acuzau oamenii. Nu știa mai multe decât el, decât toată gloata ignorantă, anonimă și periculoasă.

Care era adevărul? Se purtase vreodată un război între slani și oameni? Sau nu era decât o propagandă murdară, aceeași care susținea exagerările despre atrocitățile

comise de slani împotriva copiilor? Jommy observă că gândurile Bunicuței reveniseră la banii din seif.

— Doar patru mii de dolari! rosti ea brusc. Ăștia trebuie că scot sute de mii pe zi, milioane chiar!

— Nu-i păstrează pe toți în magazin, minți băiatul și, spre ușurarea sa, observă că bătrâna crezuse.

În vreme ce moțăia, prefăcându-se că doarme, Jommy medita la minciuna pe care tocmai o spusese. O făcuse aproape instinctiv, dar acum își dădea seama că era o măsură de autoapărare dictată de subconștient. Dacă femeia s-ar fi îmbogățit prea repede de pe urma lui, ar fi fost tentată să-l trădeze.

Era absolut necesar ca în următorii șase ani să rămână în siguranță în cocioaba Bunicuței. Se năștea astfel o întrebare: Cât de mult ar fi fost înțelept să fure pentru ea? Trebuia neapărat să găsească un echilibru între lăcomia ei de nepotolit și propriile lui nevoi.

Gândindu-se la toate astea, băiatul înțelese că pericolul care-l pândea era mult mai mare decât crezuse inițial. În femeia aceea exista o doză incredibilă de egoism, dublată de o lașitate care ar fi putut degenera în panică, ceea ce l-ar fi pierdut înainte ca el să poată simți primejdia.

Nu mai încăpea nicio îndoială! Dintre toate necunoscutele ce planau asupra următorilor șase ani din viața lui, acei ani atât de prețioși ce-l despărțeau de minunatele descoperiri ale tatălui său, era clar că ticăloasa aceea decrepită reprezenta factorul cel mai nesigur.

CAPITOLUL 7

Dobândirea facilă a banilor o transformase radical pe Bunicuța. Dispărea câteodată cu zilele, iar din frânturile de conversație pe care le aveau la întoarcerea ei, Jommy își putea da seama că bătrâna începuse să frecventeze locurile de plăceri la care jinduise toată viața. Când stătea acasă, sticla cu alcool devenise un partener aproape nedespărțit. Pentru că avea atâta nevoie de bătrână, băiatul îi gătea deseori, ținând-o în viață în ciuda exceselor. Atunci când rămâneau fără bani, era silit să facă unele incursiuni împreună cu ea, dar în general se ferea să-i iasă în cale.

Jommy încerca să-și folosească timpul liber pentru a-și completa educația, lucru destul de dificil de altfel. Toți locuitorii cartierului trăiau într-o sărăcie la limita subzistenței. Educația lor era sub orice critică, unii erau chiar analfabeți, dar exista totuși o mână de oameni cu minți active. Căutându-i și întrebând despre ei, băiatul aflase cine erau, cu ce se ocupau și câte știau. Până la urmă reușise să-i convingă că era nepotul Bunicuței. Odată acceptat acest fapt, se rezolvaseră multe dificultăți.

Existau desigur indivizi care se temeau de ruda unei cerșetoare, considerând că nu se puteau încrede în el. Alții, care simțiseră ascuțișul limbii Bunicuței, rămâneau destul de ostili, totuși în general preferau să-l ignore. În sfârșit, alții erau prea ocupați ca să-și bată capul, fie cu el, fie cu Bunicuța.

Unora căută să le atragă atenția asupra persoanei sale, insistent și discret în același timp, dar fără să devină pisălog. Un student în inginerie îl numise „beleaua dracului”, ceea ce nu-l împiedicase să-l învețe principiile meseriei pentru care se pregătea. Jommy citise în mintea tânărului. De fapt, studentul își clarifica pentru sine anumite subiecte și, din când în când, se lăsa stăpânit de convingerea că știe ingineria la perfecție din moment ce

era în stare să-l facă să priceapă până și pe un puști de zece ani.

Habar n-avea cât de precoce era puștiul acela!

Cam pe la jumătatea străzii, locuia o femeie care călătorise foarte mult la viața ei, dar care acum ducea o existență strâmtorată. Îl trata cu prăjiturele și-i povestea cu însuflețire despre lume și despre oameni așa cum îi văzuse ea.

Era obligatoriu ca el să accepte acea formă de mituire, căci dacă ar fi refuzat prăjiturile, doamna Hardy i-ar fi interpretat greșit gestul. Însă niciun povestitor din lume nu avusese parte vreodată de un ascultător mai atent decât Jommy. Femeia aceea severă, cu fața prelungă, al cărui soț îi tocase la cărți toată averea, se plimbase de-a lungul și de-a latul Europei și Asiei, iar mintea ei ageră înregistrase o mulțime de detalii. Cunoștea destul de vag chiar și trecutul țărilor vizitate.

Cândva – așa auzise ea –, China avusese o populație extrem de numeroasă. Urmaseră multe războaie sângeroase care decimaseră zonele cele mai populate. Se părea că toate acele aprige bătălii nu-i aveau la origine pe slani. Abia în ultima sută de ani, slanii își îndreptaseră atenția spre copiii chinezi și de alte origini orientale, făcându-și-i dușmani pe cei care până atunci le toleraseră existența.

Așa cum o explica doamna Hardy, părea încă una dintre acțiunile ilogice ale slanilor. Jommy asculta și înregistra toate informațiile, convins că adevărul diferea de cel aflat, întrebându-se mereu care era de fapt acesta, hotărât fiind ca într-o bună zi să demaște minciunile oribile.

Studentul la inginerie, doamna Hardy, un depanator de aparate radio și televizoare, un băcan care fusese pilot de rachete și bătrânul Darrett – aceia au fost oamenii care, fără să știe, îl educaseră pe Jommy în primii doi ani petrecuți la Bunicuța. Dintre toți, cucerirea cea mai importantă o reprezenta Darrett. Un bărbat mătăhălos, singuratic și cinic, trecut de șaptezeci de ani, el fusese cândva profesor de istorie. Istoria era însă numai unul

dintre domeniile în care se dovedise o sursă inepuizabilă de informații.

Era evident că, mai devreme sau mai târziu, bătrânul avea să aducă în discuție războaiele slanilor. Atât de evident, încât băiatul își permisese luxul ca la primele abordări ale subiectului să se arate nepăsător, ca și cum nu l-ar fi interesat. Și, așa cum se așteptase, problema fu reluată într-o după-amiază de iarnă.

De data aceea, Jommy atacase:

— Îmi tot povestiți despre războaie! Nu se poate să fi fost războaie! Ființele acelea… sunt niște bandiți, nu? Nu pornești războaie împotriva bandiților, îi extermini pur și simplu.

Darrett se încruntase.

— Bandiți! repetase el gânditor. Tinere, acelea au fost niște vremuri glorioase. Află că doar o sută de mii de slani au preluat practic stăpânirea întregii lumi. Au pus la cale un plan extraordinar, dus la îndeplinire cu cea mai mare îndrăzneală. Trebuie să înțelegi că oamenii, luați ca masă, fac întotdeauna jocul altcuiva, nu al lor. Ei cad în capcane din care nu mai pot ieși. Aparțin unor grupuri, sunt membri ai unor organizații, sunt loiali unor idei, unor indivizi sau chiar unor zone geografice. Dacă poți controla instituțiile pe care ei le sprijină, îi controlezi și pe ei.

— *Asta* au făcut slanii?

Jommy pusese întrebarea cu o curiozitate atât de mare, încât fusese el însuși uluit, deoarece se potrivea prea bine cu propriile lui gânduri. Adăugase repede pe un ton ceva mai coborât:

— Parcă ar fi o poveste. Asta-i doar propagandă, ca să ne sperie, așa cum ați mai spus și despre altele!

— Propagandă!? explodase Darrett.

Rămăsese apoi tăcut. Ochii lui negri, mari și expresivi, erau pe jumătate adumbriți de genele lungi și închise la culoare. Într-un târziu vorbise încet:

— Jommy, vreau să te fac să înțelegi următorul lucru: lumea era derutată, era înnebunită. Peste tot, copiii oamenilor erau supuși campaniei susținute a slanilor de a

crea noi slani. Civilizația începuse să decadă. Tot mai mulți erau atinși de demență. Sinucideri, crime – toate alcătuiau un haos care atingea cote inimaginabile. Și, într-o zi, fără să-și dea prea bine seama cum de se putuse întâmpla un asemenea lucru, rasa umană s-a trezit că dușmanul preluase peste noapte controlul. Lucrând din umbră, slanii reușiseră să pună mâna pe nenumărate instituții cheie. Când vei reuși să înțelegi rigiditatea structurilor din societatea noastră, o să-ți dai seama cât de neajutorați au fost oamenii la început. Părerea mea personală este că slanii puteau rămâne stăpâni mult și bine, dacă nu comiteau o greșeală.

Băiatul amuțise. Avea o presimțire tristă despre ce urma să-i spună bătrânul. Acesta își urmase ideea:

— Au continuat cu cruzime să încerce să-i transforme pe copiii oamenilor în slani. Privită retrospectiv, ideea este cât se poate de stupidă.

Darrett și ceilalți fuseseră doar începutul. Jommy îi urmărea pe stradă pe oamenii învățați, sondându-le suprafețele minților. Își petrecea mult timp în campusurile universitare, participând pe cale telepatică la prelegeri și la seminarii. Cărți avea din belșug, dar ele nu erau deajuns, deoarece se cereau interpretate, explicate, aprofundate. Avea manuale de matematică, fizică, chimie, astronomie – toate științele. Setea lui de cunoaștere nu avea limite.

În răstimpul celor șase ani scurși de la a noua aniversare a zilei lui de naștere, Jommy ajunsese să stăpânească ceea ce mama sa recomandase ca noțiuni de bază pentru un adult.

În toți acești ani îi privise pe slanii fără cârlionți doar din depărtare, precaut. În fiecare noapte, precis la ora douăzeci și două, navele lor cosmice continuau să țâșnească spre cer. La fel de regulat, la ora două și jumătate noaptea, un monstru în formă de rechin se prăvălea din spațiu, tăcut și întunecat, intrând ca o stafie în partea superioară a clădirii.

În această perioadă, plecările navelor fuseseră oprite doar de două ori, de fiecare dată timp de o lună, de fiecare dată atunci când Marte, urmându-și orbita excentrică, ajungea de partea diametral opusă a Soarelui.

Tommy se ținea departe de Centrul Aerian, pentru că respectul său față de slanii fără cârlionți creștea zilnic. Devenea tot mai limpede că numai întâmplarea îl salvase atunci, la întâlnirea neprevăzută cu cei doi slani. Întâmplarea și faptul că fuseseră luați prin surprindere.

Despre misterele cele mari care-i învăluiau pe slani nu aflase însă nimic. Pentru ca timpul să treacă mai ușor, băiatul se concentrase asupra unor activități fizice intense. Ajunsese la concluzia că avea neapărată nevoie de o cale secretă de scăpare în caz de primejdie. Nimeni nu trebuia să știe de ea. În al doilea rând, își dăduse seama că nu putea trăi în cocioaba aceea în halul în care era. Îi trebuiră câteva luni bune ca să sape un tunel lung de câteva sute de metri și-și sacrifică alte luni pentru a reface interiorul casei, cu pereți elegant lambrisați, tavane strălucitoare și podele de plastic.

Bunicuța aducea mobila noaptea, trecând-o prin curtea plină de lucruri vechi, în interiorul casei neschimbate și dărăpănate la exterior, dar asta îi luă mai mult de un an. Din cauza băuturii!

A cincisprezecea aniversare a zilei lui de naștere îl surprinse într-o activitate normală. La ora două după-amiază, Jommy lăsă deoparte cartea pe care o citea, își scoase papucii și se încălță cu pantofi. Venise momentul acțiunii decisive. Știa că astăzi trebuia să pătrundă în catacombe și să intre în posesia secretului tatălui său, acel secret teribil care-l aștepta de atâta amar de vreme. Băiatul nu cunoștea intrarea secretă a slanilor, așa că trebuia să riște pătrunzând pe una din intrările publice. Nu se gândi mai mult de câteva secunde la pericolul care-l pândea. Ziua venise – ziua aceea care-i fusese fixată hipnotic în minte de către tatăl lui, cu mulți ani în urmă. I

se părea totuși important să se strecoare afară fără ca bătrâna să-l audă.

Fără să ezite, îi contactă creierul și, reprimându-și dezgustul începu să sondeze în vârtejul amețitor al gândurilor ce o frământau. Se trezise din somn, încă mahmură, și se zvârcolea în pat, iar în minte i se învălmășeau o mulțime de idei, care de care mai ticăloase.

Deodată Jommy încremeni. Din mocirla aducerilor aminte ale bătrânei – pentru că atunci când era beată, trăia aproape permanent în uimitorul ei trecut – răsărise un gând viclean, un gând de o clipă: *Trebuie să scap de slanul ăla! Acum că Bunicuța are bani destui, a devenit un pericol… Nu trebuie ca el să bănuiască… Trebuie să-mi scot din cap lucrul ăsta…*

Relaxându-se, Jommy zâmbi superior. Nu era prima dată când o surprindea că-i trece prin cap gândul trădării. Brusc, îi veni o idee. Termină de legat șireturile, se ridică și intră în camera bătrânei.

Bunicuța zăcea întinsă sub cearșafurile pătate de băutură. Ochii ei negri erau tulburi, afundați în orbite, cu o privire tâmpă. Jommy simți că-l cuprinde mila. Deși bătrâna avea un caracter mizerabil, lipsit de scrupule și vicios, băiatul o prefera așa cum fusese înainte, nu ca acum, când era doar o zdreanță decrepită, semănând cu o vrăjitoare din Evul Mediu adusă prin cine știe ce miracol și așezată într-un pat albastru argintiu din viitor.

Ochii ei îl priviră de parcă atunci îl vedea întâia oară. De pe buzele umede îi porni un șuvoi împleticit de blesteme, apoi mârâi disprețuitoare:

— Ce vrei? Bunicuța vrea să fie singură.

Sentimentul de milă îl părăsi. O fixă cu o privire rece:

— Vreau să-ți dau un avertisment. În curând o să plec, așa că n-o să mai ai de ce să-ți bați capul cum să mă trădezi. Nu există o cale sigură pentru așa ceva. Dacă eu sunt prins, comoara pe care ai ascuns-o nu mai valorează doi bani.

Ochii negri se ridicară spre el, privindu-l cu viclenie:

— Te crezi deștept, da? mormăi ea. (Cuvântul „deștept” păru să dea naștere unui nou torent de gânduri pe care el nu reuși să le urmărească mental.) Deștept, repetă rânjind. Adică cel mai deștept lucru făcut de Bunicuța a fost să prindă un slan tânăr. Deși periculos… trebuie să scap de el.

— Proastă bătrână! spuse Jommy fără urmă de patimă în glas. Nu uita că persoana care ascunde un slan este automat pasibilă de pedeapsa cu moartea! Ai avut grijă ca gâtul ăla de broască țestoasă să fie în permanență bine uns pe dinăuntru, așa că probabil n-o să cârâie când te vor spânzura! Dar ce-o să mai dai din picioarele alea slăbănoage…

După ce-i aruncă în față cuvintele dure, se răsuci pe călcâie și ieși din cameră, apoi din casă. Mergând cu autobuzul, continuă să mediteze neliniștit: *Trebuie s-o supraveghez și, cu prima ocazie, s-o părăsesc. Oricine ar face un calcul al probabilităților și-ar da seama că în ea nu poți avea nici cea mai mică încredere.*

Străzile erau pustii chiar și în centrul orașului. Jommy coborî din autobuz, conștient de liniștea care învăluia locurile unde de obicei exista un adevărat balamuc. Orașul pierise în tăcere; nici cea mai mică mișcare, nicio urmă de viață! Rămase nehotărât pe trotuar, încercând să se elibereze de toate gândurile legate de Bunicuța. Își deschise larg mintea și-și ascuți toate simțurile. La început nu recepționă nimic, în afara unor vibrații vagi dinspre creierul pe jumătate inert al șoferului din autobuzul care se depărta, dispărând după o curbă. Asfaltul strălucea în lumina soarelui. Câțiva oameni apăruți ca din neant trecură grăbiți pe lângă el, dar energiile lor cerebrale erau pur și simplu blocate de teroare, ecranate în așa măsură, încât nu mai insistă să mai apeleze la alte sondaje.

Liniștea devenea tot mai profundă, ceea ce-l alarmă pe Jommy. Exploră clădirile dimprejur fără rezultat – nicio vibrație mentală nu sosea dinapoia lor, absolut nimic! Brusc, de pe o stradă lăturalnică izbucni un zgomot puternic de motor. La scurt timp își făcu apariția un

camion militar cu șenile, remorcând un tun imens, cu țeava îndreptată amenințător spre cer. Șenileta se îndreptă spre mijlocul străzii, unde se opri, lăsă tunul și dispăru pe același drum pe unde venise. În jurul teribilei arme roiau acum servanți, care o puseră în poziție de tragere, apoi trecură la posturi, privind cerul într-o așteptare încordată.

Jommy ar fi vrut să se apropie și să le citească în minți, dar nu îndrăzni. Sentimentul că stătea într-un loc expus și periculos deveni atât de acut, încât simțea fizic primejdia. În orice moment putea trece o mașină a armatei sau a poliției, ai cărei ocupanți să-l întrebe ce făcea în mijlocul străzii. Ar fi putut chiar să-l aresteze sau l-ar fi somat să-și scoată șapca, să-și arate părul... Atunci i-ar fi văzut cârlionții aurii.

Era clar că se întâmpla ceva grav. În astfel de condiții, cel mai sigur loc pentru el nu se găsea decât în catacombe. Acolo se putea ascunde fără să-l vadă nimeni, deși și în subterane îl pândeau pericole, dar de altă natură. Porni grăbit spre intrarea în catacombe, scopul lui încă de la plecarea de acasă. Tocmai pătrunsese pe o stradă laterală, când undeva un difuzor public prinse viață. Vocea unui bărbat tună aspru:

— Ultimul avertisment: *părăsiți străzile!* Ascundeți-vă! Nava slanilor se apropie de oraș cu o viteză încă necunoscută. Se crede că se îndreaptă spre palat. Au fost activate bruiajele pe toate frecvențele radio pentru a-i împiedica pe slani să-și difuzeze minciunile. Plecați de pe străzi! *Iată nava!*

Jommy îngheță. Pe cer se văzuse ceva ca un fulger argintiu pentru a apărea apoi sub forma unei torpile cu aripi, al cărei blindaj exterior scânteia în lumină. Auzi bufniturile sacadate ale tunului din stradă, urmate de ecourile altor canonade ale armelor grele antiaeriene. Descoperi apoi că nava devenise un mic punct sclipitor care se îndrepta spre palat.

Curios! Acum lumina soarelui îi rănea ochii. Era derutat. *O navă cu aripi!* În ultimii șase ani, urmărise în nenumărate nopți navele ce țâșneau în văzduh din Centrul

Aerian, clădirea controlată de slanii fără cârlionți. Erau propulsate de motoare cu reacție silențioase și nu aveau aripi, dar nu numai atât. Uriașele mașinării de metal erau mai ușoare decât aerul. Partea reactivă se folosea numai pentru propulsie. Aparenta lipsă a greutății, felul în care țâșneau de parcă ar fi fost împinse de o forță nevăzută *trebuia să fie antigravitație!* Acum văzuse o navă *cu aripi,* cu tot ce implica ea: motoare cu jet reactiv, supunere față de legile rigide ce guvernau fizica atmosferei Pământului, pe scurt un vehicul foarte obișnuit. Dacă acela era cel mai bun lucru pe care-l puteau face slanii, atunci…

Dezamăgit, se întoarse și coborî lungul șir de trepte ce duceau spre toaleta publică. Locul era pustiu și tăcut, ca și străzile de deasupra Pentru el, care trecuse de atâtea uși zăvorâte, fu o joacă de copil să descuie poarta grea, cu zăbrele de metal, care împiedica accesul în catacombe.

În timp ce privea prin grilaj, constată cu luciditate că mintea începea să-i fie stăpânită de încordare. În față se vedea un tunel din beton, la capătul căruia apărea ceva neclar și întunecat, probabil alte trepte. Mușchii gâtului i se contractară, iar respirația îi deveni lentă și profundă. Își aplecă înainte corpul zvelt, ca un alergător gata de sprint. Deschise poarta, se strecură înăuntru și coborî în fugă pe treptele întunecate.

Undeva în față începu să zbârnâie monoton o sonerie activată de celulele fotoelectrice a căror barieră o încălcase atunci când intrase – un sistem de alarmă, montat probabil cu ani în urmă împotriva slanilor și a altor intruși.

Soneria răsuna acum destul de aproape. Încă nu detectase nicio vibrație mentală în coridorul care se căsca în fața lui. Oare niciunul dintre oamenii care lucrau acolo sau care păzeau catacombele nu se aflau prin preajmă, ca să audă zgomotul? Băiatul văzu dispozitivul de alertă montat sus pe perete – o cutie din metal strălucitor, care scotea un sunet asurzitor! Peretele era neted ca sticla. Zbârnâitul se-auzea mereu, totuși încă nu simțise

apropierea cuiva, nici măcar vreo urmă a celui mai palid gând.

Ceea ce nu înseamnă că nu va veni nimeni, medită Jommy concentrat. *Pereții de beton absorb foarte rapid vibrațiile mentale.*

Își luă elan, străbătu mica distanță până la perete și sări din răsputeri spre aparatul zgomotos. Brațul i se încordă, dar degetele zgâriară marmura cu aproape treizeci de centimetri mai jos. Căzu nemulțumit, conștient de faptul că trebuia să se dea bătut. Soneria continua să funcționeze când reuși să se strecoare după un colț. Pe măsură ce se îndepărta, o auzea tot mai slab, dar chiar după ce ultimele ecouri se stinseseră, vibrația încă mai stăruia în mintea băiatului, ca un avertisment continuu.

Un alt fenomen ciudat îi atrase atenția. O altă sonerie de alarmă se auzea tot mai puternic, pe măsură ce avansa pas cu pas, până când, deodată, i se păru că aparatul este aproape, undeva în fața lui. Într-un sfârșit, pricepu că auzise de fapt o altă instalație de avertizare. Neliniștit, se gândi că asta însemna o primejdie imediată: existența unei adevărate rețele de sonerii pe care undeva, în acel labirint de tuneluri, niște oameni le ascultau cu ochii mijiți de încordare.

Jommy se grăbi. Nu știa drumul pe care trebuia să meargă sau cel puțin nu era conștient că-l știa. Își amintea doar că tatăl său, folosind ca și în alte dăți hipnoza, îi imprimase acest traseu în minte, iar el trebuia doar să urmeze impulsurile venite din subconștient. Chiar în acel moment primi o comandă mentală fermă: *La dreapta!*

Urmând îndemnul, coti pe un culoar îngust și ajunse, în sfârșit, la ascunzătoare. Nimic complicat: una dintre plăcile de marmură ce acopereau peretele fusese slăbită și cedă presiunii degetelor sale, glisând în jos. Jommy căută cu înfrigurare în spațiul întunecos dinapoia ei. Mâinile lui nerăbdătoare atinseră o cutie de metal. O trase spre el. Tremura ca varga din creștet până-n tălpi, încercă pentru câteva clipe să rămână nemișcat, să-și redobândească autocontrolul. Se strădui să și-l imagineze pe aprigul său

tată, stând chiar în acel loc, în fața plăcii de marmură care-i ascundea secretul, gândindu-se că dacă s-ar întâmpla ceva rău care să-i încurce planurile, nișa avea să se deschidă din nou în fața fiului său.

Lui Jommy i se părea că trăiește un moment crucial din istoria slanilor, clipa când realizarea unui tată dispărut trecea în mâinile urmașului legitim în vârstă de cincisprezece ani, care așteptase atâta amar de vreme ca să se bucure de sublima clipă.

Nostalgia îl părăsi brusc în răstimpul în care un fuior de gânduri exterioare îi șopti în minte.

La dracu' cu soneria asta! gândea careva. *Probabil că cineva a intrat să se apere de bombele pe care le putea arunca blestemata aia de navă a slanilor.*

Mda, dar să nu ne bazăm pe asta. Știi cât de stricte sunt regulile privind catacombele. Cel care a declanșat alarma e încă înăuntru. Cred că ar trebui să anunțăm poliția.

Poate că tipul s-a rătăcit, veni a treia vibrație.

Lasă-l pe el să ne explice asta, spuse primul. *Să luăm la rând avertizoarele sonore și să avem armele pregătite. Nu se știe niciodată peste ce putem da. Din câte știm, slanii pot ajunge până aici, mai ales în zilele astea când tot zboară cu mașinăriile lor.*

Grăbit, Jommy examină cutia metalică, încercând să găsească sistemul secret de deschidere. Ordinul implementat hipnotic era ca el să ia conținutul și să pună cutia goală la loc. Din acest motiv, băiatului nu-i trecuse niciun moment prin cap s-o înșface și s-o ia la sănătoasa!

Cutia părea că nu are nici sistem de deschidere, nici încuietoare, nimic. Totuși trebuia să existe o modalitate de a ajunge la ceea ce se afla înăuntru. Repede, mai repede! În câteva minute, bărbații care se apropiau aveau să treacă exact prin locul unde se afla Jommy acum.

În timp ce privea obiectul din mână, în capul băiatului se întretăiau tot soiul de gânduri legate de întunecimea din imensele coridoare de beton și marmură, de mirosul stătut, de cablurile groase ce se întindeau deasupra capului său într-o rețea care purta milioanele de volți în toate colțurile

orașului, de labirintul de tuneluri al catacombelor, ba chiar și de unele amintiri. Mai apăru un gând legat de Bunicuța beată și unul despre misterele ce învăluiau rasa slanilor, toate amestecate cu zgomotele pașilor oamenilor care se apropiau. Acum îi putea auzi foarte bine: trei bărbați veneau grăbiți spre el.

Fără cel mai mic zgomot, Jommy își încordă cât putu mușchii și trase de capac. Acesta se ridică atât de brusc, încât băiatul fu cât pe-aci să scape cutia din mâini.

Rămase locului privind un baston gros de metal așezat peste un vraf de hârtii. Nu fu deloc surprins văzându-l acolo, dimpotrivă, se simțea ușurat deoarece găsise intact lucrul pe care *știuse* că-l va găsi. Era în mod evident rezultatul hipnotismului efectuat de tatăl său.

Bastonul fusiform avea la mijloc o grosime de aproximativ cinci centimetri și se îngusta spre capete. Unul dintre capete era rugos, pentru a asigura o cât mai bună priză a mâinii. La baza porțiunii late exista un buton, pe care-l putea apăsa cu degetul mare. Instrumentul iradia o lumină slabă care, adăugată celei difuze de pe culoar, era suficientă pentru ca Jommy să poată citi mesajul de pe hârtia de dedesubt:

Aceasta este arma. Folosește-o numai în caz de forță majoră.

Băiatul era atât de concentrat, încât nu-și dădu seama că oamenii ajunseseră la el. Fu prins brusc într-un con de lumină orbitoare.

— Ce…, tună unul dintre ei. Hei, tu, mâinile sus!

Era primul pericol de moarte real, iminent, după șase ani de zile și, din cauza ineditului, senzația i se păru ireală. Fără să știe nici el prea bine de ce anume, fu convins că oamenii din fața lui nu aveau reflexe prea rapide. Luă arma în mână și, aparent fără să se grăbească, apăsă butonul.

Nu-și putu da seama dacă vreun bărbat reușise să tragă. Dacă da, totul se pierduse în vuietul care însoțise flacăra de o incomparabilă violență ce țâșnise prin capătul tubului. Cu o secundă înainte, toți fuseseră acolo: vii, solizi, amenințători; în secunda următoare, nu mai rămăsese

nimic, fuseseră pur și simplu dezintegrați de puterea jetului incendiar.

Jommy își privi mâna. Tremura. Se simțea copleșit de modul brutal în care curmase trei vieți. Simțea cum în fața ochilor i se pune ceva ca o perdea și privirea îi deveni tot mai tulbure pe măsură ce-și reveni din orbirea produsă de intensitatea flamei. Ridicând privirea, văzu coridorul gol. Nu mai exista nimic – niciun os, nicio bucată de carne, niciun petic de îmbrăcăminte – nimic care să arate că acolo fuseseră niște oameni. În locul de impact al jetului incendiar, se zărea o concavitate în podea, dar mai mult ca sigur că avea să treacă neobservată.

Se sili să-și stăpânească tremurul degetelor. Treptat, slăbiciunea îl părăsi. Nu avea rost să-și facă procese de conștiință. Comisese o crimă și asta îl apăsa, dar bărbații aceia l-ar fi ucis fără să stea prea mult pe gânduri, așa cum obișnuiau s-o facă oamenii, așa cum îi omorâseră tatăl, mama și pe nenumărați alți slani, victime nefericite ale minciunilor nenorocite pe care creaturile ce-și spuneau *oameni* le povesteau și le acceptau fără să-și pună vreo întrebare. Să-i ia dracu' pe toți!

Pentru un timp fu stăpânit de o emoție violentă. Era oare posibil ca toți slanii să devină tot mai neîndurători pe măsură ce avansau în vârstă, ajungând să-i poată ucide pe oameni cu sânge rece, așa cum și aceștia îi ucideau pe ei – fără nicio remușcare?

Privirile îi căzură pe hârtia scrisă de mâna tatălui său.

...arma. Folosește-o numai în caz de forță majoră.

Îl năpădiră amintirile, mii de alte situații când caracterul nobil al părinților lui își arătase una din laturi: înțelegerea. Își mai amintea încă de noaptea în care tatăl său îl povățuise: *Ține minte un lucru – oricât de puternici ar deveni slanii, soarta oamenilor va rămâne un obstacol în drumul spre supremația absolută. Câtă vreme mai există speranța găsirii unei soluții pașnice, folosirea forței este o crimă de neiertat!*

Jommy se simțea mai bine. Da, iată dovada: tatăl său nu purtase niciodată această armă sau alta asemănătoare,

care probabil că l-ar fi salvat de dușmanii săi. Murise fără s-o folosească.

Îl trecu un fior rece pe șira spinării. Un caracter nobil constituia un lucru demn de toată lauda, însă probabil că el trăise prea mult printre oameni ca să mai poată deveni un slan adevărat. Și poate de aceea nici nu reușise să-și scoată din cap ideea că era preferabil să lupți decât să mori.

Gândurile i se risipiră, înlocuite de sentimentul unui nou pericol. Nu mai era timp de pierdut. Trebuia să iasă de acolo cât mai rapid! Strecură arma în buzunar, făcu același lucru cu hârtiile din cutia acum nefolositoare pe care o puse la loc în nișă și împinse placa de marmură. Porni în fugă pe coridor, pe același drum pe care venise, urcă treptele două câte două și se opri ca trăsnit în fața grilajului de la toaleta publică. Cu puțin timp înainte, aceasta fusese goală și tăcută, iar acum era ticsită de oameni! Așteptă câteva clipe nemișcat, ezitând, sperând ca numărul lor să scadă.

Oamenii însă continuau să intre și să iasă și nu se întrevedea vreun semn că mulțimea se va rări. Vâltoarea de voci și de gânduri făcea ca locul să pară un adevărat balamuc. Emoția, teama și grija se simțeau peste tot; chiar și mințile cele mai reduse înțelegeau că se întâmpla ceva neobișnuit. Băiatul stătea ascuns în întunecimea coridorului și le cerceta atent vibrațiile. În depărtare continua să se audă soneria de alarmă, iar zgomotul ei îl determină în cele din urmă să acționeze. Cu mâna în buzunar, strângând arma, pășì înainte cu hotărâre, deschise ușa, apoi o închise în urma lui, cu toate simțurile la pândă, așteptând să se petreacă ceva.

Masa compactă de oameni nu-i acordă însă nicio atenție. Jommy se strecură printre ei și ieși afară. Și aici oamenii mișunau în toate părțile. Mulțimile zoreau atât pe trotuare, cât și pe stradă. De peste tot se auzeau fluierele polițiștilor, difuzoarele urlau, dar nimic nu putea potoli anarhia care domina gloata. Toate mijloacele de transport fuseseră blocate. Transpirați și înjurând, șoferii își lăsaseră

baltă mașinile în mijlocul străzii și se alăturaseră grupurilor care ascultau mesajul difuzoarelor publice:

— Nimic nu este încă sigur. Nu se știe cu certitudine dacă nava slanilor a aterizat la palat sau dacă a lăsat doar un mesaj și apoi a dispărut. Este posibil ca să fi fost doborâtă. Este însă la fel de posibil ca exact în acest moment slanii să se afle la masa tratativelor cu Kier Gray. Zvonul se răspândește cu repeziciune, în ciuda faptului că însuși liderul a făcut în urmă cu câteva minute o declarație care infirmă această veste. O voi repeta pentru cei care n-au auzit-o. Doamnelor și domnilor, iată ce a spus conducătorul: „Nu vă alarmați și nu intrați în panică! Surprinzătoarea apariție a navei slanilor n-a schimbat cu nimic poziția noastră față de ei. Situația este sub control. Nicăieri slanii nu pot face mai mult decât au făcut până acum și asta numai în limita unor restricții severe. Raportul numeric între oameni și slani este probabil de milioane la unu, iar în aceste condiții ei nu vor îndrăzni niciodată să riște o confruntare deschisă cu noi. Așa că, liniștiți-vă!” Doamnelor și domnilor, aceasta a fost declarația lui Kier Gray privitoare la evenimentul memorabil de azi. Consiliul a intrat în ședință imediat după difuzarea comunicatului, iar discuțiile nu s-au încheiat încă. Repet, asta este tot ce se știe cu certitudine. Nu se cunoaște dacă nava a aterizat sau nu. Nimeni n-a văzut-o dispărând. Singurele în măsură să știe adevărul sunt autoritățile și tocmai v-am prezentat unica declarație oficială în acest sens, făcută de Kier Gray însuși. Dacă nava a fost doborâtă sau…

Trăncăneala continua la nesfârșit. Afirmațiile lui Gray erau repetate iar și iar, ca și zvonurile ce se răspândeau cu repeziciune. Pentru Jommy totul se transformă în cele din urmă într-un fond sonor oarecare, un zgomot monoton, repetându-se supărător de la un difuzor la altul. Nu se îndura totuși să plece, pentru că aștepta și alte vești, dorind cu ardoare să afle și alte lucruri despre slani, după cincisprezece ani lungi de izolare.

În cele din urmă, exaltarea lui se stinse. Nu se mai anunțase nimic nou, așa că urcă într-un autobuz și se îndreptă spre casă. Ziua călduroasă de primăvară era pe sfârșite. Ceasul dintr-un turn arăta ora nouăsprezece și șaptesprezece minute.

Se apropie cu prudența-i obișnuită de curtea plină de gunoaie și rămășițe. Pătrunse mai întâi cu mintea în casa cu aspect dărăpănat, intrând apoi în contact cu creierul Bunicuței. Oftă. Era tot beată! Cum naiba de rezistase caricatura aia de organism?! Cu atâta băutură, ar fi trebuit ca până acum să i se atrofieze sistemul nervos! Împinse ușa, intră, o închise în urma lui… Și încremeni!

Creierul său, aflat încă în contact superficial cu al bătrânei, recepționase un gând. Femeia auzise ușa, și pentru câteva clipe se trezise din beție, obsedată de o idee.

Nu trebuie să știe c-am telefonat la poliție. Să-mi scot din cap chestia asta… nu mai am curajul să… un slan pe-aproape… e periculos să ascunzi un slan… poliția va bloca toate străzile…

CAPITOLUL 8

Kathleen își strânse pumnii mici și arămii. Corpul tânăr și subțire se cutremură de repulsie, deoarece receptase gândurile ce veneau de pe unul din coridoare. Davy Dinsmore, adolescentul de șaptesprezece ani, o căuta. Venea chiar spre parapetul unde fata stătea și privea orașul care se învelise în pâclele diafane ale după-amiezei umede și fierbinți de primăvară.

Cețurile își schimbau neîncetat forma. Acum păreau niște nori zdrențuiți ce acopereau pe jumătate clădirile, pentru ca după câteva clipe să devină o masă compactă, ascunzând privirii până și cerul albastru.

Ciudat! Priveliștea îi rănea ochii, fără ca imaginea să fie neplăcută în sine. Răcoarea din palat pătrundea până la ea prin toate ușile deschise, domolind vălurile ușoare, calde și umede ce-i mângâiau obrajii.

Frânturile de gânduri ale lui Davy erau tot mai clare, tot mai apropiate. Desluși în mintea sa că avea de gând să-i propună din nou să devină prieteni. Cu o tresărire involuntară, Kathleen renunță să mai afle și altceva. Așteptă ca tânărul să apară. Fusese politicoasă cu el și constatase apoi că greșise, deși astfel fusese scutită de o mulțime de necazuri în copilărie, Davy luându-i apărarea în fața altor băieți. Acum, însă, i-ar fi preferat dușmănia în locul gândurilor drăgăstoase ce-i treceau băiatului prin minte.

— Aha! spuse Davy, intrând pe ușă. Aici erai?

Fata îl privi lung, fără să zâmbească. La cei șaptesprezece ani ai săi, Davy era un tânăr deșirat. Semăna la chip cu maică-sa cea fălcoasă, care părea întotdeauna că rânjește, chiar și atunci când nu zâmbea. Se apropie de Kathleen cu agresivitate, trădându-și duplicitatea sentimentelor față de fată; pe de-o parte ambiția unei cuceriri fizice, iar pe de alta dorința reală de a-i face rău în orice fel.

— Da, spuse ea, aici eram și speram să pot rămâne singură o vreme.

Ceva din constituția lui Davy îl făcea imun la astfel de remarci, iar fata știa asta. Gândurile emanate de creierul lui ajungeau până în universul ei cerebral, avertizând-o: *Tipesa iar face pe nebuna, ca toate cele de teapa ei, dar o dau eu pe brazdă imediat!*

În spatele acestei convingeri ferme se afla o uluitoare experiență în materie de femei. Fata își mai extinse puțin scutul mental, pentru a fi scutită de detaliile obscene din amintirile ce apăreau din adâncul mulțumirii de sine a tânărului.

— Nu vreau să te mai învârți prin jurul meu, îl înfruntă ea cu o hotărâre rece. Mintea ta e o adevărată cloacă. Îmi pare rău că ți-am dat atenție atunci când ai venit pentru prima dată la mine, sorbindu-mă din priviri. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce va urma. Sper că vei înțelege de ce-ți vorbesc așa deschis. Nu vreau să crezi că glumesc. Ei bine, vorbesc serios! Tot ce-am spus e serios. Mai ales partea cu cloaca. Și-acum, pleacă!

Davy pălise. Furia lui era atât de puternică, încât străpunse scutul mental al fetei. În aceeași clipă, Kathleen își zăvorî mintea și mai mult, pentru a opri blestemele ce năvăleau dinspre el. Își dădu scama că nu putea să scape de lepădătură decât umilind-o definitiv.

Vocea ei șfichiui ca un bici:

— Cară-te, libidinos infect!

— Iii-haa! strigă tânărul și se năpusti asupra ei.

Uimirea o țintui preț de câteva secunde; nu-i venea să creadă că Davy îndrăznise să se atingă de ea, știind prea bine că avea forța necesară de a-l înfrunta. Revenindu-și, Kathleen strânse buzele, îl însfăcă, îndepărtându-i brațele cu ușurință, și-l ridică de la pământ. Pricepu prea târziu că Davy exact asta așteptase. Degetele lui i se înfipseră cu brutalitate în păr, ținând-o strâns de cârlionții aurii, strălucitori și mătăsoși.

— Perfect! exultă el. Te-am prins! *Nu mă lăsa jos!* Știu ce ai de gând să faci: să mă lași jos, să mă apuci de

încheieturi și să mă scuturi până îți voi da drumul. Dar dacă mă cobori fie și cu un centimetru, am să smucesc mâna atât de tare, încât unii din acești prețioși cârlionți se vor rupe cu siguranță. Știu că poți să mă ții oricât fără să obosești, așa că ține-mă!

Kathleen încremenise. „Acești prețioși cârlionți”, spusese el. Erau într-adevăr atât de prețioși, încât, pentru prima dată în viață, fata scăpă un țipăt. Erau atât de prețioși, încât nici nu-i trecuse prin cap vreodată că cineva ar fi avut curajul să pună mâna pe ei. În mintea ei se făcuse întuneric ca într-o noapte furtunoasă.

— Ce vrei? gemu ea.

— Ei, acu’ parcă ne mai înțelegem! replică în bătaie de joc Davy.

Fata nu avea însă nevoie de cuvintele sale; mintea lui se revărsa acum într-a ei.

— Bine, încuviință cu voce slabă. O s-o fac.

— Ai grijă să mă cobori încet, o avertiză tânărul, iar când buzele mele le vor atinge pe ale tale, ai grijă ca sărutul să dureze cel puțin un minut. O să te învăț eu minte să mă mai tratezi ca pe un nimic!

Buzele băiatului se apropiau de ale ei pe fundalul încețoșat al chipului său rânjind și al ochilor pofticioși când, pe neașteptate, din spatele lor se auzi o voce poruncitoare în care se simțea surpriza și furia:

— Ce-nseamnă asta?!

— Hă! se crispă Davy.

Kathleen simți cum degetele lui îi eliberau părul, așa că dădu cu el de pământ, icnind din răsputeri. Tânărul se clătină, apoi își recăpătă echilibrul și începu să se bâlbâie:

— Eu… vă… vă cer iertare, domnule Lorry. Eu… eu…

— Cară-te, javră mizerabilă! îi porunci Kathleen.

— Dispari! spuse Jem Lorry scurt.

Fata îl privi pe Davy cum se îndepărta, împleticindu-se. Gândurile lui arătau că era îngrozit de ideea că ofensase un înalt demnitar al guvernului. Kathleen nu se întoarse spre nou-venit nici măcar după ce tânărul dispăruse cine știe pe unde. Se uita în altă parte și-și simțea mușchii la fel

de încordați. Deși lângă ea se afla cel mai puternic consilier al lui Gray, fata nu voia să-l privească.

— Ce se întâmpla aici? se auzi vocea nu tocmai neplăcută a bărbatului. S-ar zice că ai avut noroc. Eram prin preajmă.

— Nu sunt așa de sigură, replică fata cu răceală. Se găsea într-o dispoziție care-i stimula sinceritatea. Avansurile tale îmi repugnă în aceeași măsură ca și cele ale lui Davy.

— Hm!

Jem veni în spatele ei, iar Kathleen îi văzu cu coada ochiului linia puternică a maxilarelor în timp ce se rezema de parapet.

— Nu-i nicio diferență, niciuna, insistă fata. Amândoi vreți același lucru.

Bărbatul rămase tăcut câteva clipe, dar gândurile sale erau la fel de alunecoase ca și ale lui Gray. Lorry devenise cu timpul un maestru în arta contracarării acelor capacități cu care fata reușea să recepteze gândurile oamenilor. Atunci când vorbi din nou, avea glasul schimbat, dur:

— Sunt convins că vei privi altfel lucrurile după ce-mi vei deveni amantă.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse Kathleen pe un ton tranșant. Nu-mi plac oamenii. Nici tu nu-mi placi.

— Obiecțiile tale sunt inutile, murmură el rece. Singura mea problemă este cum să te posed fără să fiu acuzat de alianță cu slanii. Până voi găsi soluția acestei dileme, poți sta liniștită.

Siguranța cu care vorbise o cutremură pe fată.

— Greșești fundamental, reacționă ea pe un ton ferm. Toate încercările tale vor da greș și asta dintr-un motiv foarte simplu: sunt protejata lui Kier Gray și nici chiar tu nu vei îndrăzni să-l înfrunți.

Lorry cântări afirmația preț de câteva secunde apoi răspunse liniștit:

— Protejata lui... mda. Ghinionul tău însă este că Gray stă cam prost cu morala atunci când e vorba de virtutea

unei femei, mai ales a unei slan. Nu cred că va fi împotrivă ca tu să-mi devii amantă, dar probabil că va insista să găsesc un motiv în concordanță cu propaganda noastră. De câțiva ani, e foarte pornit împotriva slanilor. Îl crezusem de partea voastră, dar acum este un fanatic care nici nu vrea să audă de voi. În privința asta, el și Petty sunt mai apropiați ca oricând. Ciudat! Medită câteva clipe, apoi continuă: Dar nu-ți face griji, o să găsesc eu o soluție, o să…

Fraza îi fu întreruptă de avalanșa asurzitoare a cuvintelor ce se revărsau dintr-un difuzor nevăzut:

— Alarmă generală! O aeronavă neidentificată a fost reperată acum câteva minute în timp ce trecea pe deasupra Munților Stâncoși, îndreptându-se spre est. Avioanele de urmărire n-au avut viteza necesară pentru interceptare. Aeronava urmează un traseu care se pare că are drept punct terminus Centropolisul. Se cere tuturor cetățenilor să intre în adăposturi, pentru că nava, suspectată a fi condusă de slani, va fi aici peste o oră. Străzile trebuie degajate pentru a permite desfășurarea în dispozitiv a trupelor. Mergeți acasă!

Difuzorul tăcu. Lorry se întoarse spre Kathleen cu fața lui frumoasă, luminată acum de un zâmbet fermecător:

— Nu-ți face visuri că ai putea să evadezi. O singură aeronavă nu poate transporta cine știe ce armament, pentru că asta înseamnă munca a multe fabrici. Bomba atomică, de exemplu, tipul ăsta demodat de armă, nu poate fi fabricată într-o peșteră și, ca să fim cinstiți, trebuie să recunoaștem că slanii nici n-au folosit-o în războaiele contra oamenilor, deși puteau s-o facă. E adevărat că ei sunt la originea tuturor dezastrelor din acel secol, dar nu în felul ăsta. Rămase o vreme tăcut, după care reluă: Când s-au construit primele bombe atomice, toată lumea a crezut că problema energiei nucleare a fost rezolvată.

Se opri din nou câteva clipe, apoi continuă:

— Am impresia că incursiunea asta are ca scop înspăimântarea celor mai slabi de înger, dar este de fapt o vizită preliminară în vederea începerii unor negocieri.

O oră mai târziu, Kathleen stătea lângă Lorry, urmărind aeronava care se îndrepta spre palat cu o viteză impresionantă. Mintea fetei se concentră asupra vehiculului aerian, încercând să intre în contact cu ocupanții săi.

Aparatul se apropiase foarte mult și începuse să coboare. Din interiorul navei nu sosea niciun flux cerebral. Deodată, din ea se desprinse o capsulă metalică care lovi gazonul din curtea palatului cam la opt sute de metri de locul unde stăteau cei doi și rămase nemișcată, scânteind ca o bijuterie în lumina soarelui după-amiezei.

Fata ridică ochii, dar aeronava dispăruse. Ba nu, încă se mai putea vedea – o străfulgerare argintie deasupra palatului. Străluci un moment ca o stea, apoi pieri de-a binelea. Kathleen simți că o dureau ochii de efortul făcut. Revenind cu mintea pe pământ, dădu din nou de Lorry, care exulta:

— Oricare ar fi fost scopul vizitei, ea mi-a oferit ocazia așteptată. Voi avea prilejul să prezint un argument suficient de solid ca să-mi permită să te aduc în apartamentul meu chiar la noapte. Bănuiesc că va avea loc o ședință de Consiliu, cât de curând.

Kathleen inspiră adânc. Știa exact ce avea el de gând să-i spună, așa că se hotărî pe loc: venise vremea să intre în luptă cu toate armele pe care le avea la îndemână. Dădu puțin capul pe spate și rosti cu voce fermă, în timp ce ochii îi străluceau:

— Voi solicita permisiunea să fiu și eu prezentă la această ședință de Consiliu. Motivul e simplu! Am intrat în contact mental chiar cu comandantul aeronavei. Era un slan. Își termină minciuna cu mult calm: Pot clarifica unele dintre ideile conținute în mesajul care va fi găsit în capsulă.

Se gândea disperată că, într-un fel sau altul, va afla din emisiunile cerebrale ale consilierilor despre conținutul respectiv și atunci va putea inventa o poveste cât de cât credibilă despre ceea ce-i spusese comandantul aeronavei slan. Dacă o prindeau cu minciuna, oamenii care-i urau

atât de mult pe slani ar fi putut avea niște reacții foarte periculoase. Dar, oricât de riscant ar fi fost, trebuia cumva să-i împiedice s-o dăruiască lui Lorry.

De îndată ce intră în sala de consiliu, Kathleen avu sentimentul înfrângerii. În cameră se găseau doar șapte bărbați, inclusiv Gray. Îi fixă pe fiecare în parte, încercând să le sondeze gândurile. Nu găsi nimic folositor.

Cei patru mai tineri erau prietenii lui Lorry. Cel de-al șaselea, Petty, îi aruncă o privire scurtă, încărcată cu o ostilitate rece, apoi se întoarse indiferent.

În cele din urmă ochii i se opriră asupra lui Gray. Ființa întreagă i se crispă de surpriză și îngrijorare. Bărbatul o privea lung, cu sprâncenele ridicate și cu un început de rânjet în colțul gurii. El îi observă privirea pierdută și întrerupse tăcerea:

— Zici că ai fost în contact mental cu comandantul slan, da? Râse aspru. Să lăsăm asta deocamdată.

În vocea și expresia chipului său exista atâta neîncredere, atâta ostilitate în întreaga lui atitudine, încât Kathleen se simți ușurată când Gray își întoarse privirea înghețată în altă parte. El continuă, adresându-se celorlalți:

— Din nefericire, cinci consilieri sunt plecați în diferite părți ale lumii. Eu nu agreez deplasările prea îndepărtate de cartierul nostru general și consider că acestea trebuie făcute de subalterni. Nu putem însă amâna discuția, deoarece problema este urgentă. Dacă noi, cei șapte aici de față, cădem de acord asupra unei soluții, atunci prezența celorlalți nu mai e necesară. Dacă însă ajungem în impas, va trebui neapărat să luăm legătura și cu ei. Iată esența mesajului conținut în capsula metalică aruncată din aeronavă: Se pretinde că există un milion de slani organizați, răspândiți în toată lumea…

Lorry îl întrerupse sarcastic:

— Mi se pare că șeful poliției noastre secrete a cam dat chix, deși ne tot vântură pe sub nas povestea cu ura lui împotriva slanilor.

Petty se ridică și-l fulgeră cu o privire rece:

— Poate dorești să facem schimb de funcții, să zicem pentru un an, și atunci să te vedem cum o să te descurci. N-aș regreta să am și eu o slujbă confortabilă ca ministru secretar de stat!

Interpelarea șefului poliției secrete făcu să coboare în sală o tăcere înghețată, în care vocea lui Gray se auzi foarte clar:

— Lăsați-mă să termin. Se mai afirmă că, în afara celor un milion de slani organizați, există și un mare număr de reprezentanți ai acestei rase care sunt neorganizați, cifra estimativă fiind de zece milioane. Ce zici de asta, Petty?

— Există fără îndoială slani neorganizați, admise prudent șeful poliției secrete. Capturăm cam o sută pe lună și nu sunt semne că ei ar face parte din vreo organizație. În zonele subdezvoltate ale lumii, întâmpinăm greutăți în privința metodelor prin care îi întărâtăm pe oameni împotriva slanilor. Ei sunt tolerați și chiar acceptați ca oameni. Există cu siguranță colonii numeroase de slani în teritoriile îndepărtate, mai ales în Asia, Africa, America de Sud și Australia. Asemenea aglomerări au fost depistate cu mulți ani în urmă și avem motive să credem că unele încă se mai perpetuează, deoarece, de-a lungul timpului, și-au perfecționat continuu metodele de autoprotecție. Înclin totuși să cred că aceste surse nu prezintă pericol. Civilizația și știința sunt două noțiuni întrepătrunse, care se determină reciproc și se bazează pe realizările fizice și mentale a sute de milioane de indivizi. În momentul în care un grup de slani se retrage într-o zonă îndepărtată este ca și înfrânt, deoarece își întrerupe accesul la informații și la contactul cu mințile civilizate, singura bază posibilă pentru o dezvoltare ulterioară. Așadar pericolul nu vine de la ei, ci de la cei care trăiesc în marile orașe, unde pot intra în legătură cu cele mai luminate minți și unde au acces la informații, în ciuda măsurilor de precauție luate. Mi se pare evident că aeronava de azi a fost construită de slanii din această ultimă categorie, cei care trăiesc în marile centre ale civilizației.

Gray dădu aprobator din cap:

— Majoritatea presupunerilor tale sunt probabil adevărate. Revenind însă la scrisoare, se precizează în continuare că cele câteva milioane de slani doresc sincer să pună capăt îndelungatei perioade de încordare dintre ei și rasa umană. Ei dezaprobă dorința unora de a conduce lumea, dorință care i-a animat pe primii slani, și consideră această ambiție ca fiind rezultatul unei credințe în propria lor superioritate. Ei recunosc că această convingere este greșită, deoarece n-a fost dovedită de experiențele ulterioare, care au arătat că slanii nu sunt superiori oamenilor, ci doar diferiți de aceștia. De asemenea, îl acuză pe Samuel Lann – biologul care i-a creat pe primii slani, de unde li se trage numele: Samuel Lann/ S. Lann/ Slan – că le-a băgat în cap „copiilor” săi că ei trebuie să conducă lumea. În mesaj se mai afirmă că acesta este de fapt adevăratul motiv al tuturor acțiunilor reprobabile ale slanilor. Insistând asupra acestui aspect, ei arată că primele invenții ale slanilor n-au fost decât îmbunătățiri minore aduse unor idei deja puse în practică. Ei pretind că în realitate ceea ce au făcut slanii în domeniul fizicii nu se poate numi muncă de creație. Mai afirmă filosofii lor au ajuns la concluzia că slanii nu sunt de fapt dotați pentru știință în adevăratul sens al cuvântului. Diferența între ei și oamenii din zilele noastre este aceeași cu diferența dintre cei din urmă și vechii greci sau romani, care, după cum știm, n-au contribuit în fapt la dezvoltarea științei.

Gray vorbea în continuare, dar Kathleen nu mai era atentă la spusele lui. Putea oare să fie adevărat? Slanii să nu fie dotați pentru știință? Imposibil! Ce era știința, dacă nu pur și simplu o acumulare de fapte, pe baza cărora se deduceau concluzii? Și cine oare ar fi putut mai bine să ordoneze acest talmeș-balmeș dacă nu un slan adult cu mintea lui sclipitoare? Văzu că liderul luase în mână o foaie de hârtie, așa că-și concentră din nou atenția asupra lui.

— Vă voi citi ultima pagină, spuse Gray cu o voce inexpresivă. „Importanța acestui fapt este covârșitoare.

Înseamnă că slanii nu vor putea rivaliza niciodată cu forța militară a oamenilor. Oricâte îmbunătățiri am aduce armelor și mașinilor noastre, ele nu vor putea schimba rezultatul unui război, în cazul nefericit când un asemenea dezastru va mai avea loc vreodată. În concepția noastră nu există nimic mai dăunător decât impasul în care ne găsim în acest moment, impas care nu rezolvă nimic, ci menține omenirea într-o situație incertă, ducând treptat la adâncirea haosului economic care ne afectează pe toți în aceeași măsură. De aceea vă oferim o pace onorabilă, singura condiție pentru începerea unor negocieri fiind ca slanii să aibă de acum înainte dreptul legal la viață, la libertate și la fericire."

Gray puse hârtia pe birou, îi trecu în revistă cu o privire rece pe consilieri și spuse cu voce seacă, aspră:

— Sunt cu totul împotriva oricărui compromis. Crezusem că se mai poate face ceva, dar așa nu mai merge. Slanii trebuie exterminați până la unul, oriunde s-ar afla!

Sala iluminată discret și cu pereți lambrisați i se păru fetei și mai întunecată, ca și cum un văl i s-ar fi pus în fața ochilor. Totul se estompase, chiar și gândurile oamenilor se transformaseră în niște vibrații molcome, aidoma susurului valurilor pe un țărm îndepărtat. Schimbarea radicală descoperită la Gray o rupsese cu brutalitate de lumea înconjurătoare.

Putea fi vorba oare cu adevărat de o schimbare? Poate că individul era la fel de crud, la fel de lipsit de scrupule ca și Petty. Poate că scopul pentru care o ținea în viață era chiar cel anunțat: studiul. Existase, desigur, o perioadă când Gray crezuse – corect sau nu – că viitorul lui politic depindea de menținerea cu orice preț a fetei în preajma sa. Atât și nimic mai mult. O considerase un obiect prețios într-o strategie pe termen lung, fără să-i acorde nici cea mai măruntă manifestare de compasiune. Nefiind capabil să aibă sentimente, respinsese din orgoliu orice formă de înțelegere, prietenie sau dragoste. Optase pentru partea materială a vieții! Cum ajunsese conducătorul oamenilor?

Acesta era omul pe care-l admirase, pe care aproape îl venerase atâția ani. Îl mai putea considera protectorul ei!?

Fără doar și poate că slanii mințeau. Dar ce altceva puteau să facă în fața unor creaturi care nu cunoșteau decât ura și minciuna? Ei măcar oferiseră pace, nu război. Și iată, acest om respingea cu violență o propunere care ar fi putut pune capăt celor peste patru sute de ani de persecuții îndreptate împotriva rasei din care făcea parte.

Tresărind, Kathleen își dădu seama că Gray o fixa cu privirea. Buzele lui se desfăcură într-un zâmbet sarcastic și vorbi:

— Și-acum, hai să auzim ce ne spui despre așa-zisul mesaj pe care susții că l-ai primit în timp ce te aflai în… Ț-ă-ă… contact mental cu comandantul aeronavei-slan, dacă nu mă-nșel.

Fata îl privi cu disperare. Era clar că Gray nu credea nicio iotă din afirmațiile ei. Văzându-i scepticismul necruțător, își dădu seama că în fața logicii nemiloase a acestui om nu se putea prezenta decât cu o declarație foarte bine gândită. Avea nevoie de timp.

— Eu… începu ea, era…

Brusc își dădu seama că Lorry se sculase, încruntat.

— Kier, spuse el, ai aplicat o tactică foarte inteligentă, afirmându-ți opoziția fermă în această problemă, fără a da Consiliului posibilitatea de a discuta. În aceste împrejurări, nu-mi mai rămâne decât să declar că sunt și eu de acord cu propunerea ta, în anumite condiții, evident. Principala restricție pe care o cer este următoarea: slanii trebuie să accepte să fie asimilați de rasa umană. Cu alte cuvinte, slanii să nu se poată căsători între ei, ci numai cu oameni.

Gray îl privi lung, fără ostilitate.

— Ce te face să crezi că dintr-o încrucișare om-slan poate ieși ceva?

— Asta urmează să aflu, spuse Lorry cu tonul lui obișnuit, astfel încât numai Kathleen sesiză nuanța.

Ea se aplecă înainte, ținându-și respirația, iar bărbatul continuă:

— Am hotărât ca Layton Kathleen, aici de față, să-mi fie amantă și-apoi… om trăi și-om vedea. Sper că nimeni n-are vreo obiecție.

Consilierii mai tineri ridicară din umeri. Fata nu trebuia să le recepteze gândurile pentru a înțelege că nu se împotriveau. Observă că Petty nici nu era atent la discuție, iar Gray rămăsese cufundat în meditație.

Înghițind în sec, nesigură, deschise gura ca să vorbească. O închise fulgerător pentru că tocmai atunci îi venise o idee. Dacă acea căsătorie era singura soluție în problema semenilor ei? Să presupunem că cei din Consiliu se declarau de-acord cu Lorry! Știa că bărbatul fusese mânat numai și numai de pasiune; chiar și-așa, putea ea să i se împotrivească în condițiile în care, acceptându-l, ar fi mărit probabilitatea ca oferta slanilor să fie luată în serios, punând astfel capăt sutelor de ani de mizerie și crimă?

Se lăsă din nou în scaun, conștientă de ironia situației în care se afla. Venise în această sală ca să-și pledeze cauza, iar acum trebuia să fie de-acord chiar cu cel împotriva căruia dorise inițial să lupte. Gray vorbi din nou:

— Soluția oferită de Jem nu-i o noutate. Samuel Lann însuși a fost curios să vadă ce-ar putea ieși dintr-o astfel de legătură, așa că și-a convins una dintre nepoate să se mărite cu un om. Perechea n-a avut copii.

— Asta trebuie să mi-o dovedesc mie însumi, spuse Lorry cu încăpățânare. Problema e prea importantă ca să ne putem permite să tragem concluzii dintr-o singură încrucișare.

— N-a fost numai una, replică liderul moale.

Un alt consilier interveni nerăbdător:

— Cel mai important lucru este că asimilarea poate fi o soluție bună și nu încape îndoială că va avea ca rezultat dominația oamenilor. Noi suntem peste trei miliarde și jumătate, iar ei sunt, să zicem, cinci milioane, o estimare care mi se pare mai aproape de realitate decât a lor. Chiar dacă nu rezultă niciun copil, scopul nostru tot va fi atins. Presupunând că durata lor medie de viața este de o sută

cincizeci de ani, ajungem la concluzia că peste două sute de ani nu va mai exista niciun slan.

Kathleen fu șocată de faptul că Lorry câștigase. În mintea lui putea citi vag că nu avea de gând să redeschidă subiectul. Chiar în noaptea aceea își va trimite soldații după ea și nimeni nu va putea spune mai târziu că n-a avut asentimentul Consiliului. Tăcerea lor însemna aprobare.

Timp de câteva minute, fata rămase într-o apatie totală. Auzea un zgomot nelămurit de voci și recepționa la fel de nelămurit frânturi de gânduri. Într-un sfârșit, o frază reuși să o scoată din toropeală. Făcu un efort și se concentră din nou asupra bărbaților. Ultimele cuvinte, *...în acest fel îi putem extermina,* o aduseră dureros la realitate. Își dădu seama cât de mult se depărtaseră de planul inițial în cele câteva minute cât fusese absentă.

— Haideți să clarificăm situația! spuse Gray imperativ. Ideea încheierii unor false tratate cu slanii, cu scopul real de a-i extermina, se pare că ne-a atins din nou o coardă sensibilă, deși aparent eliminasem sentimentalismele din planurile noastre anterioare, care se refereau la o înțelegere cinstită cu ei, bazată de exemplu pe formula asimilării. Pe scurt, iată ce posibilități avem: unu – să le permitem să se amestece cu oamenii, dar asta numai până vom reuși să-i identificăm pe toți, urmând ca apoi să capturăm cât mai mulți deodată, iar pe restul în cel mai scurt timp. Numărul doi, să-i forțăm pe toți să se mute pe o insulă, să zicem Hawaii, și odată stabiliți acolo să-i atacăm de pe apă și din aer și să-i anihilam. În sfârșit, a treia posibilitate este să-i tratăm de la început cu asprime. Vom insista să li se ia amprentele, să fie fotografiați, să se prezinte periodic la poliție, toate acestea în spiritul stricteții și al corectitudinii. Acest ultim plan s-ar putea să le convină slanilor, pentru că, dacă este aplicat o perioadă mai îndelungată, le va da sentimentul că sunt protejați cu toții, mai puțin un mic număr dintre ei, pe care îi vom chema în mod repetat la interogatoriu. Această strictețe va avea un efect benefic pe termen lung: ei vor crede că

suntem severi și grijulii, ceea ce în mod paradoxal îi va face să se simtă în siguranță.

Vocea rece își continuă expunerea, dar scena avea ceva ireal. Era incredibil că toți puteau sta acolo calmi, discutând despre trădare și crime în masă – șapte oameni care hotărau în numele întregii rase umane într-o problemă care depășea viața și moartea.

— Ce proști sunteți! spuse Kathleen sarcastic. Chiar vă imaginați că slanii se vor lăsa păcăliți de planurile voastre ridicole? Ei pot descifra gândurile oamenilor și, în afară de asta, totul este atât de transparent și de slab conceput, fiecare plan își are obiectivul atât de evident, încât mă întreb cum de am putut să cred până acum că vreunul dintre voi este inteligent!

Bărbații se întoarseră și o priviră cu răceală. Pe buzele lui Gray flutură umbra unui zâmbet amuzat.

— Mi-e teamă că tu greșești, nu noi. Plecăm de la premisa că ei sunt inteligenți și suspicioși și tocmai de aceea nu vom veni cu o idee complicată. Asta-i de altfel piatra de temelie a unei propagande reușite. În ceea ce privește descifrarea gândurilor, niciunul dintre cei prezenți nu se va întâlni vreodată cu liderii slanilor. Opinia noastră majoritară va fi adusă la cunoștința celorlalți cinci consilieri, care vor participa la negocieri ferm convinși de buna noastră credință. Toți subalternii vor ști că problema trebuie tratată cu maximă corectitudine. Așa că…

— Un moment! spuse Petty. În vocea lui exista atâta satisfacție, atâta exaltare, încât Kathleen se întoarse spre el ca mușcată de șarpe. Pericolul cel mai mare nu vine de la noi, ci de la faptul că această slan ne-a auzit planurile. Ea a afirmat că a contactat mental conducătorul aeronavei care s-a apropiat de palat, ceea ce înseamnă că ei știu acum de prezența fetei aici. Să presupunem că vom mai fi vizitați o dată. Atunci Kathleen va putea să le comunice ce am discutat noi acum. Mi se pare firesc s-o ucidem imediat.

Fata resimți șocul din plin. Logica argumentelor era inatacabilă, iar rezultatul se vedea deja în mințile celor

prezenți. Încercând cu disperare să scape de avansurile lui Lorry, intrase într-o capcană din care nu se putea ieși decât într-o singură direcție: spre moarte!

Îl privi pe Petty, radiind de o bucurie pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă. Era evident că nici el nu se așteptase la un asemenea succes. Surpriza o făcu să se cutremure și mai tare.

Se concentră din nou asupra celorlalți, dar fără tragere de inimă. Frânturile de gânduri pe care le captase deja soseau acum dinspre toți, mai coerente, însă la fel de neînduratoare. Decizia nu făcea nicio plăcere consilierilor tineri, pe care persoana ei nu-i interesa; totuși hotărârea le era de nezdruncinat. Moartea!

Verdictul părea scris și pe fața lui Lorry. Felul în care se întoarse spre ea îi trăda dezamăgirea.

— Tâmpito! spuse el și se lăsă pe scaun, mușcându-și buza inferioară și privind morocănos în podea.

Kathleen era înnebunită. Îl fixă cu privirea pe Gray, fără să-l vadă. Când, în sfârșit, se adună și se uită atentă la el, fu îngrozită de încruntătura ce-i cuta fruntea, de expresia necamuflată, tăioasă din ochii lui. Asta îi mai dădu puțin curaj. Se vedea că nu-i dorește moartea, altfel n-ar fi fost așa de alarmat.

Curajul și speranța dispărură însă ca o stea în spatele unor nori negri. Surpriza de pe fața liderului arăta că nici măcar el nu avea o soluție pentru a scăpa de nenorocirea care căzuse ca un trăsnet. Încetul cu încetul, expresia de pe chipul lui se transformă în impasibilitate. Fata își văzu spulberate toate speranțele, până în momentul în care el declară:

— Moartea ar fi fost într-adevăr soluția necesară, dacă într-adevăr Kathleen ar fi contactat mental slanii din aeronavă. Din fericire pentru ea, totul n-a fost decât o minciună. La bordul vehiculului n-a existat niciun slan, doar pilotul automat.

Un consilier interveni prompt:

— Știam că navele conduse de pilot automat pot fi capturate prin bruiaj, interferând unde radio.

— Adevărat, admise Gray. Poate vă mai amintiți că, înainte să dispară, aeronava a țâșnit mai întâi pe verticală. Cei care-au făcut acest lucru au fost controlorii de zbor slani, aflați cine știe unde, la pupitrele de telecomandă. Ei au făcut-o în momentul în care și-au dat seama că le dibuisem mecanismele de telecomandă și că devenisem stăpâni pe situație. Zâmbi aspru. Aeronava a fost doborâtă într-o zonă mlăștinoasă, la o sută șaizeci de kilometri sud de aici. Conform primelor rapoarte, era destul de avariată și n-au reușit încă s-o scoată la suprafață. Acest lucru se va face însă în cel mai scurt timp. Va fi dusă la uzinele Cugden, unde va fi cu siguranță studiată în detaliu. Motivul pentru care interceptarea a durat așa de mult este că pilotul automat funcționa pe un principiu diferit de celelalte, ceea ce a necesitat găsirea unei noi combinații de unde radio pentru a-l anihila.

— Toate astea sunt lipsite de importanță acum, spuse nerăbdător șeful poliției secrete. În prezent contează doar faptul că această slan ne-a auzit planurile de exterminare a semenilor ei. De aceea o declar periculoasă. Va face tot ce-i va sta în putință pentru a-i informa pe ceilalți slani despre ce-i așteaptă. Trebuie ucisă!

Gray se ridică încet și întoarse spre Petty o față încruntată. Vocea lui era metalică:

— Ți-am mai spus, stimate domn, că fac un studiu sociologic asupra acestei ființe și-ți voi fi recunoscător dacă pe viitor te vei abține să mai propui lichidarea ei. Ai declarat că prinzi câteva sute de slani pe lună, iar slanii susțin că încă mai există unsprezece milioane de-ai lor. Sper – aici vocea liderului căpătă accente sarcastice – că mi se va acorda privilegiul de a avea un slan viu pentru a-l folosi în scopuri științifice, un slan pe care se pare că-l urăști mai mult decât pe toți ceilalți la un loc.

Șeful poliției secrete replică tăios:

— E-n regulă, Kier. Aș vrea, însă, să știu de ce-a mințit Kathleen, de ce ne-a spus că i-a contactat mental pe slani.

Fata inspiră adânc. Timp de câteva minute se aflase la un pas de moarte, iar groaza acelor clipe se risipea încet,

lăsând în urmă o emoție copleșitoare. Vorbi cu voce tremurată:

— Pentru că știam că Jem Lorry dorea să mă facă amanta lui și voiam să vă informez că nu sunt de-acord.

Simți vibrațiile gândurilor ce veneau de la cei prezenți, apoi le văzu expresiile fețelor. Arătau înțelegere, apoi nemulțumire.

— Pentru Dumnezeu, Jem, spuse unul dintre ei, nu-ți poți rezolva problemele sentimentale în afara ședințelor Consiliului?

Un altul se ridică în picioare:

— Cu tot respectul datorat lui Kier Gray, trebuie să afirm că-i inacceptabil ca un slan să se opună planurilor unui om, oricare ar fi acesta. Eu sunt curios să văd ce ar ieși dintr-o asemenea împerechere. Obiecțiile dumneavoastră se resping. Jem, cheamă-ți garda s-o ia și s-o ducă în apartamentul tău. Sper că acum am terminat cu povestea asta!

Pentru prima dată în cei șaptesprezece ani de viață, Kathleen realiză că exista totuși o limită a tensiunii nervoase pe care putea s-o suporte un slan. Simțea în ea o încordare aproape dureroasă, ca și cum ceva vital ar fi fost gata să se rupă. Mintea i se goli de orice gând. Stătea prăbușită în fotoliu, zgâriindu-i absentă brațele de plastic. Brusc, în creierul ei inert năvăli un gând aspru și acuzator dinspre Gray:

Proastă mică! Cum ai reușit să te bagi în încurcătura asta?

Ea îl privi distrusă și văzu că se lăsase pe spate în scaun, cu ochii închiși și cu buzele strânse într-o linie din care pierise orice culoare.

Într-un târziu, liderul spuse:

— N-aș avea nimic împotrivă, dacă astfel de încrucișări ar merita încercate. Dar nu-i cazul. În secțiunea „Căsătorii anormale” a arhivei se găsesc dosarele a peste o sută de asemenea perechi care au încercat să procreeze, însă fără rezultat. Motivele sterilității sunt greu de stabilit pentru că aparent nu există nicio deosebire fundamentală între

oameni și slani. Forța, vigoarea ieșită din comun a celor din urmă nu se datorează unui nou tip de mușchi, ci numărului mult mai mare de impulsuri nervoase, acele explozii bioelectrice care-i pun în mișcare. În plus, slanii au un număr mult mai mare de terminații nervoase, de senzori, în fiecare parte a corpului, ceea ce-i face mult mai sensibili. Cele două inimi sunt în realitate o structură cu două compartimente, fiecare dintre acestea putând funcționa independent. Laolaltă, ambele nu sunt cu mult linii mari decât inima noastră, fiind practic niște pompe mai fine. De asemenea, cârlionții ce transmit și recepționează gândurile sunt prelungiri ale acelor formațiuni atât de puțin cunoscute, din partea superioară a creierului, care stau cu siguranță la baza manifestărilor sporadice ale telepatiei observate în trecut dar și în prezent la oameni. Iată, așadar, că ceea ce i-a făcut Samuel Lann soției sale cu ajutorul instalației pentru mutații genetice – cu peste șase sute de ani în urmă – n-a adus nimic în plus organismului uman, ci doar a schimbat ceva deja existent. Vă reamintesc că din acea căsătorie au rezultat două fete și un băiat – primii trei copii slan.

Kathleen avea impresia că el vorbea ca să câștige timp. În acel scurt semnal mental pe care-l receptase, fata descifrase unele nuanțe din care pricepuse imediat că liderul analizase perfect situația. Gray știa prea bine că argumentele, oricât de raționale ar fi fost, nu puteau stinge viciile unui om ca Lorry. Fata îl auzi din nou:

— V-am spus toate astea, deoarece se pare că niciunul din cei prezenți nu s-a ostenit să compare adevărata situație cu ceea ce spun credințele populare. Să luăm, de exemplu, așa-zisa inteligență superioară a slanilor, de care se amintește în mesajul primit azi. Privitor la acest subiect există o relatare veche, uitată în decursul anilor. Samuel Lann, acest om extraordinar, a făcut următorul experiment: a luat un pui de maimuță, un copil slan și un copil uman, și i-a crescut în condiții strict controlate științific. Maimuța a fost cea mai precoce, învățând în câteva luni lucruri pe care ceilalți doi le-au asimilat mult

mai greu. Apoi omul și slanul au învățat să vorbească, ceea ce a scos definitiv animalul din cursă. Cei rămași au evoluat într-un ritm sensibil egal până la vârsta de patru ani, când capacitatea slanului de a utiliza telepatia a început să dea rezultate. Din acel moment, slanul a luat un avans aparent irecuperabil. Totuși, Lann a observat că intensificând educația copilului uman se putea ca acesta să-l ajungă din urmă pe celălalt și chiar să concureze de la egal la egal cu el, mai ales în privința agerimii minții. Marele avantaj al slanului a fost posibilitatea de a sonda în mințile celor din jur, ceea ce a reprezentat un atu imens pe plan psihologic. El a avut astfel șansa unui acces mult mai rapid la unele probleme educative decât omul, care nu avea la dispoziție decât ochii și urechile…

Petty îl întrerupse cu o voce groasă și aspră:

— Știam de mult tot ce ne-ai spus până acum și ăsta-i motivul principal pentru care nu putem concepe demararea unor negocieri de pace cu aceste… blestemate ființe artificiale! Ca să egaleze un slan, un om trebuie să se chinuiască ani de zile. Ani de zile, ca să dobândească niște cunoștințe pe care slanul le capătă cu cea mai mare ușurință! Cu alte cuvinte, dacă am compara un slan cu un om, am ajunge la concluzia că toate caracteristicile celui din urmă îl arată a fi o ființă inferioară. Toate, în afară de fărâma lui de umanitate. Domnilor, nici nu ne putem gândi la o pace. Ne putem gândi mai degrabă la o îmbunătățire a metodelor de exterminare! Nu putem risca să punem în aplicare niciunul dintre planurile discutate anterior, pentru că riscul unui eșec e prea mare.

— Are dreptate, interveni un consilier.

Se auzi ecoul câtorva voci ce susțineau punctul de vedere al șefului poliției secrete și, deodată, apăru foarte clar care urma să fie verdictul. Kathleen îl văzu pe Gray privind concentrat pe fiecare în parte și-l auzi:

— Dacă asta va fi decizia noastră, eu o consider o mare greșeală, indiferent care dintre noi va dori s-o ia de amantă pe această slan. Ar putea face impresie proastă.

Liniștea care urmă fu aprobatoare. Fata își aruncă ochii spre Lorry, care o fixa cu o privire rece. Se ridică nesigură în picioare și porni spre ușă. În momentul în care trecu pe lângă Lorry, bărbatul se ridică și o însoți.

Îi deschise ușa și-i vorbi pe un ton scăzut:

— Asta nu va dura mult, doamna mea, așa că nu te bucura prea devreme!

În glasul lui se simțea o amenințare, dar nu la asta îi stătea capul fetei în acele momente. În timp ce mergea încet, se gândea la expresia distrusă de pe fața lui Gray atunci când Petty ceruse moartea ei.

Nu se potrivea! Nu se potrivea deloc cu tonul suav de mai înainte, atunci când le spusese celorlalți că aeronava trimisă de slani era condusă de un pilot automat și că fusese doborâtă în mlaștini. De ce atunci se arătase atât de surprins? Dacă nu fusese adevărat, însemna că Gray riscase enorm mințind ca s-o salveze, fapt care-l îngrijora serios acum.

CAPITOLUL 9

Jommy Cross privi grăbit, totuși gânditor, la epava umană în care se transformase Bunicuța. Nu era furios pentru că-l trădase. Rezultatul, însă, putea fi dezastruos – viitorul său devenise incert.

Prima problemă: ce era de făcut cu bătrâna?

Aceasta stătea inertă pe un scaun, îmbrăcată într-o cămașă de noapte dintr-un material în culori țipătoare și împopoțonată extravagant, cu o eșarfă de mătase verde înfășurată neglijent în jurul siluetei informe. Femeia chicoti:

— Bunicuța știe ceva... da, Bunicuța știe... Brusc, cuvintele își pierdură șirul logic. Bani... oh, da, Dumnezeule mare!, Bunicuța are o grămadă de bani, suficienți pentru vârsta ei înaintată. Vezi?

Cu acea încredere inocentă specifică celor abrutizați de alcool, scoase din cămașa de noapte un portofel negru burdușit pe care, într-un scurt moment de luciditate, îl puse repede la loc.

Băiatul privea șocat. Era prima oară când îi arăta comoara, deși în decursul timpului îi știuse toate ascunzătorile. Acum, când razia se apropia tot mai mult, femeia nu găsise altceva mai bun de făcut decât să-și privească banii!

Intenționase s-o pedepsească, dar acum stătea nehotărât și din ce în ce mai încordat, pe măsură ce vibrațiile mentale, ale oamenilor care se apropiau deveneau mai apăsătoare. Patrula era foarte numeroasă. Zeci de bărbați înaintau umăr la umăr, cu țevile armelor automate îndreptate amenințător înainte. Băiatul se încruntă, întunecându-se la față. Ar fi trebuit s-o lase pe trădătoare acolo, să înfrunte mânia vânătorilor păcăliți, să suporte rigorile legii, lege care spunea că orice om care adăpostea un slan trebuia condamnat la moarte prin spânzurare.

În mintea lui prinse contur imaginea de coșmar a Bunicuței dusă la eșafod, Bunicuța implorând milă, Bunicuța împotrivindu-se ca lațul să-i fie pus în jurul gâtului, lovind, zgâriind, luptându-se cu călăii.

Jommy se aplecă și o apucă de umerii de pe care alunecase cămașa de noapte. Începu s-o scuture cu o violență feroce și continuă până ce dinții bătrânei clănțăniră; printre buzele ei strânse se strecură un geamăt animalic și, în sfârșit, în ochi îi apăru o licărire de luciditate.

— Dacă rămâi aici, vei muri! spuse băiatul pe un ton aspru. Nu cunoști legea?

— Hî!

Bunicuța sări în picioare, rămase așa câteva clipe, clătinându-se, apoi recăzu printre fantasmele ce-i bântuiau creierul.

Repede, repede! gândi Jommy. Își forță mintea să orbecăie prin vălmășagul de gânduri incoerente ce se întretăiau în capul femeii, încercând să vadă dacă vorbele lui avuseseră vreun efect. Nimic. Era pe punctul de a renunța, când într-un colț al minții Bunicuței găsi o scăpărare de conștiență, aproape îngropată în masa instabilă de gânduri confuze.

— În regulă! mormăi ea. Bunicuța are o grămadă de bani. Oamenii bogați nu-s spânzurați. Banii sunt salvarea.

Jommy se dădu înapoi nehotărât. Vibrațiile mentale tot mai apăsătoare îl avertizau că oamenii se apropiau într-un cerc din ce în ce mai strâns. Numărul lor era atât de mare, încât Jommy păli. Nici măcar puternica armă din buzunar nu i-ar fi fost de vreun folos, dacă prin pereții cocioabei ar fi pătruns o rafală de gloanțe. Și nici nu trebuia să fie multe. Un singur glonț bine țintit ar fi distrus visul tatălui său.

— Ce Dumnezeu! rosti el cu voce tare. Sunt un prost! Chiar dacă reușim să scăpăm, ce-o să mă fac cu tine? Toate drumurile care ies din oraș vor fi blocate. Există o singură posibilitate, dar va fi greu de realizat și fără să te

car după mine. Nu mă încântă deloc ideea să escaladez o clădire cu treizeci de etaje, cu tine în cârcă!

Logic ar fi fost s-o abandoneze. Se întoarse pe jumătate, dar în secunda aceea îi apăru din nou, în toată grozăvia ei, imaginea Bunicuței duse la spânzurătoare. Oricare i-ar fi fost greșelile, simplul fapt că exista și-l ajutase să rămână în viață în toți acești ani era suficient. Avea de plătit o datorie. Cu o mișcare bruscă, smulse săculețul cu bani din ascunzătoarea pitită în cămașa de noapte a femeii. Ea mormăi amețită, apoi începu să revină încet la realitate. Băiatul îi ținea punga cu bani în dreptul ochilor, ațâțând-o.

— Uite, o ademeni el, ăștia sunt toți banii tăi, tot viitorul tău. O să crăpi de foame. Te vor pune să freci podelele în azilul de bătrâni. Te vor biciui!

În mai puțin de cincisprezece secunde, aburii alcoolului se risipiră. Bătrâna era perfect lucidă.

— O vor spânzura pe Bunicuța! sughiță ea.

— În sfârșit, o vorbă înțeleaptă! spuse Jommy satisfăcut. Na, ia-ți banii!

Zâmbi amar când văzu cu câtă vioiciune se repezise bătrâna să-și recupereze comoara, apoi șopti:

— Avem de străbătut un tunel. Începe în camera mea și duce la un garaj particular la colțul străzii 470. Am și cheile de la o mașină. Vom merge până la Centrul Aerian, de unde vom fura o…

Se opri, conștient de ridicolul ultimei părți a planului său. Era greu de crezut că slanii fără cârlionți ar fi fost atât de prost organizați încât să li se poată subtiliza chiar de sub nas una dintre acele minunate aeronave pe care le lansau noapte de noapte. Era adevărat că reușise o dată să le scape, dar…

Icnind, Jommy o așeză pe Bunicuța pe acoperișul plat al clădirii de pe care urmărise de atâtea ori decolarea rachetelor. Se prăbuși gemând lângă ea. Pentru prima dată în viață își simțea mușchii epuizați, contractându-se spasmodic.

— Dumnezeule mare! icni el. Cine-ar fi crezut că o bătrână poate să atârne așa de greu!

Femeia era încă îngrozită de amintirea ascensiunii nebunești. Creierul băiatului recepționa primul avertisment al refulării acesteia, o rafală de blesteme ce-i urca spre buze. Instantaneu, uită de oboseală și țâșni, astupând cu o mână gura bătrânei.

— Taci! mârâi el amenințător, sau te arunc de aici ca pe un sac de cartofi! Din cauza ta am ajuns în situația asta, așa că trebuie să suporți consecințele…

Cuvintele lui avură efectul unui duș rece. O privi admirativ, uluit de rapiditatea cu care își revenise din teroarea care o stăpânise. Hotărât lucru, femeia avea niște resurse nebănuite. Cu o mișcare bruscă, ea își eliberă gura și spuse țâfnoasă:

— Și-acum?

— Trebuie să găsim cât mai repede o cale de a pătrunde în clădire și…

Se opri, aruncă o privire spre ceasul de la mână și sări alarmat în picioare. Mai erau numai douăsprezece minute până la ora douăzeci și două. Douăsprezece minute până la decolare. În douăsprezece minute trebuia să pună mâna pe o rachetă!

O ridică pe Bunicuța și o așeză cu grijă pe umeri. Se îndreptă grăbit spre centrul acoperișului. N-avea rost să mai piardă vremea căutând uși. Chiar dacă ar fi existat, erau cu siguranță protejate, iar el nu mai avea timp să studieze și să anihileze sistemele de alarmă. Exista o singură cale. Undeva pe acolo se afla rampa pe care erau suite navele când își începeau călătoria lor necunoscută.

Își dădu seama că găsise ceea ce căuta, atunci când simți sub picioare o zonă ceva mai înaltă. Se opri din fugă, puțin dezechilibrat. Se retrase câțiva pași, până găsi marginea porțiunii supraînălțate. Cu mișcări hotărâte, scoase arma din buzunar, o îndreptă spre zona denivelată și apăsă pe buton. Fasciculul distrugător țâșni cu violență.

Privi prin gaura largă de aproape un metru și jumătate produsă de forța flamei și zări un tunel înclinat sub un

unghi de șaizeci de grade. O sută, două sute, trei sute de metri de pereți metalici strălucitori. După ce ochii i se obișnuiră cu semiobscuritatea, văzu și aeronava. Avea forma unei torpile, aspectul ei zvelt fiind modificat numai în zona posterioară, acolo unde se vedeau ajutajele ce-i întrerupeau silueta aerodinamică. Acum era tăcută, imobilă și amenințătoare, ca un obiect aducător de moarte.

Avea senzația că privește în țeava unui tun pe punctul de a trage. Grozăvia comparației îl făcu să se cutremure. Simți cum îl cuprinde îndoiala. Era oare bine să-și dea drumul în acest tunel acum, când nava putea decola în orice moment, pulverizându-i într-o secundă?

Se sili să-și ridice privirea din adâncul paralizant al tunelului și rămase cu ochii, la început neatenți, apoi fascinați asupra splendorii îndepărtate a palatului. Gândurile îi încetară brusc, trupul i se destinse treptat. Rămase multă vreme locului, îmbătându-se cu măreția acelei uriașe și rafinate bijuterii – palatul în toiul nopții.

De la înălțimea la care se afla, clădirea se distingea perfect printre și dincolo de doi zgârie-nori uriași. Strălucea, dar lumina nu era orbitoare, amețitoare, ci blândă, vie, minunată, o flacără ce pâlpâia și licărea schimbându-și în fiecare clipă culorile în mii de combinații, iar fiecare combinație era în mod subtil, surprinzător diferită. Nu se repetau niciodată.

Sclipea continuu. *Trăia!* La un moment dat, turnul, acel miracol translucid cu înălțimea de două sute de metri, căpătă o superbă strălucire turcoaz, în timp ce partea inferioară a palatului avea un roșu-aprins. După câteva secunde, combinația se sfărâmă în alte culori: albastru, roșu, verde, galben, amestecându-se mereu în splendide nuanțe, ca într-o ireală explozie cromatică.

Timp de o mie de nopți, Jommy își hrănise sufletul cu această minunăție. Îi mai simțea încă efectul benefic, întăritor. Curajul îi reveni. Simțea că nimic nu putea sta în calea forței pe care o avea în el. Dinții i se încleștară. Privirea îi coborî din nou, hotărâtă, în tunelul metalic,

pereții perfect netezi ai acestuia făcându-l parcă să simtă viteza cu care putea ajunge până jos, la rachetă.

Avu senzația că pericolul în care se afla acum era simbolul viitorului său – un viitor incert, mai imprevizibil în aceste clipe decât oricând și foarte probabil că slanii fără cârlionți aflaseră de prezența lor pe acoperiș. *Cu siguranță că știau!*

— Ce te tot holbezi la gaura aia? scânci Bunicuța. Unde-i ușa pe care o căutăm? Timpul…

— Timpul…, șopti Jommy.

Ceasul îi arăta că mai erau patru minute până la ora douăzeci și două. Pierduse opt minute! Mai avea la dispoziție doar *patru minute* pentru a cuceri o fortăreață! Surprinse gândul Bunicuței, apoi înțelese că ea știa ce avea să urmeze. O plesni peste gură, țipătul ei fiind înăbușit de palma necruțătoare. În secunda următoare cădeau, alunecând pe un drum fără întoarcere.

Contactul cu pereții tunelului nu fusese deloc dur, iar acum aveau impresia că se mișcau cu încetinitorul. Senzația de deplasare era aproape imperceptibila, dar ochii și mintea nu puteau fi înșelate. Botul turtit al aeronavei se apropia cu o viteză nebună. Senzația că nava se năpustea spre ei cu motoarele turate la maxim era atât de veridică, încât fură nevoiți să se împotrivească din răsputeri impulsului unei spaime aproape animalice.

— Repede! șuieră spre Bunicuța. Folosește-ți podul palmelor. *Încetinește!*

Bătrâna nu avea însă nevoie de ordinele lui. Dintre toate instinctele încă vii în acel trup decrepit, cel de conservare rămăsese de departe cel mai puternic. Frica îi era atât de mare, încât nu mai putea nici să țipe. De pe buze îi ieși doar un bolborosit, în timp ce lupta să-și salveze viața. Ochii ei ca niște mărgele reflectau groaza care o stăpânea. Era terorizată, dar continua să lupte. Încercă să se agațe de peretele metalic. Mâinile ei osoase căutau un sprijin, iar picioarele i se agitau dezordonat, încercând să micșoreze viteza căderii vertiginoase în eforturi ce păreau ridicole, însă care avură efect.

Brusc, botul rachetei se înălță deasupra lui Jommy, mai sus decât s-ar fi așteptat. Cu forța disperării, se agăță de primul inel gros al fuzelajului. Degetele lui atinseră metalul canelat, brăzdat de zgârieturi, apoi alunecară și băiatul fu silit să-și dea drumul.

Căzu pe spate și abia atunci își dădu seama că se ridicase complet în picioare. Se lovise puternic, aproape că amețise, dar își reveni imediat cu puterea musculaturii slan și încercă din nou. Degetele i se prinseră atât de puternic de unul dintre ajutajele mari al celui de-al doilea inel al camerei de ardere, încât, în sfârșit, reuși să-și încordeze brațele și să se ridice până sus. Epuizat de efortul făcut, se ghemui și rămase un moment nemișcat, ca să-și alunge amețeala care-l stăpânea. Revenindu-și în câteva clipe, observă că sub navă apăruse pe neașteptate o fâșie de lumină.

Curbura fuzelajului se apropia acum atât de mult de podeaua tunelului, încât trebui să se îndoaie din mijloc, înaintând spre ea. Gândurile i se derulau fulgerător: *O trapă deschisă, aici, cu numai câteva zeci de secunde înainte de decolare!* Era o deschizătură rotundă, decupată perfect în blindajul gros de treizeci de centimetri al navei. Nu depășea șaizeci de centimetri în diametru. Chepengul, la fel de masiv, fusese deschis spre interior. Se împinse fără șovăială prin deschidere, cu arma lui teribilă pregătită pentru cea mai mică mișcare. Nimic nu se clintea.

Dintr-o singură privire își dădu seama că se află în cabina de comandă. Văzu câteva fotolii, un șir de instrumente complicate pe tabloul de bord și niște panouri lucioase, de mari dimensiuni, concave, așezate de o parte și de alta a acestuia. Apoi altă ușă, deschisă și ea, făcând legătura cu un al doilea compartiment. Nu avu nevoie decât de o secundă să intre complet și s-o tragă după el pe bătrâna intrată în panică. Apoi, fără zgomot, sări spre ușa de legătură.

În prag se opri prudent și privi înăuntru. Aici se găseau mai multe fotolii, la fel de confortabile ca și cele din cabina de comandă, dar peste jumătate din spațiu era ocupat de

containere metalice, fixate în podea. Se zăreau alte două uși. Prima dintre ele ducea în mod evident la al treilea compartiment, plin tot cu containere. La capătul lui se întrezărea o ușă pe unde se ajungea în al patrulea compartiment. Cu toate acestea, a doua ușă îl făcu pe Jommy să rămână nemișcat.

Se afla pe peretele dinapoia fotoliilor și dădea spre exterior. O lumină puternică pătrundea în navă din încăperea mare de acolo; se distingeau și niște bărbați. Jommy își deschise larg mintea. În clipa următoare, captă un șuvoi de gânduri, frânturi de semnale evadate pe lângă scuturile mentale imperfecte. Avu senzația că afară se aflau zeci de slani fără cârlionți care așteptau cu înfrigurare să se petreacă ceva.

Întrerupse contactul telepatic și se repezi către tabloul de bord ce domina un perete al cabinei de comandă. Tabloul în sine era metalic, lung de doi metri și lat de un metru, alcătuit dintr-o mulțime de mecanisme sclipitoare și luminițe pâlpâitoare. Existau mai mult de zece manete de diferite tipuri, toate ușor accesibile din fotoliul ergonomic amplasat în fața pupitrului.

De ambele părți ale tabloului de comandă se găseau panourile semimetalice concave și lucioase pe care le remarcase deja. Suprafața fiecăruia lucea cu o lumină interioară proprie. În cele câteva clipe pe care le avea la dispoziție, ar fi fost imposibil să priceapă sistemul de comandă. Jommy strânse din dinți și se repezi în fotoliul dinaintea pupitrului. Cu mișcări rapide, decise, acționă pe rând, fără ezitare, toate comutatoarele și manetele.

O ușă se trânti cu zgomot metalic. Urmă o senzație bruscă, dar minunată de pierdere a greutății; șocul rapid al unei mișcări de înaintare accelerată, urmat de un vuiet vag, înfundat și pulsator. În clipa aceea, Jommy își dădu seama de rolul panourilor concave. Pe cel din dreapta apăruse imaginea cerului din față. Hăt departe se puteau distinge lumini și solul, dar nava suia după un gradient prea abrupt pentru ca Pământul să fie altceva decât o imagine distorsionată în partea de jos a ecranului.

Pe ecranul din stânga se vedea imaginea minunată, superbă a unui oraș luminat feeric, atât de vast încât amețea imaginația, depărtându-se cu iuțeală. Pe una dintre laturile ecranului, băiatul întrezări palatul, în toată splendoarea sa nocturnă.

Apoi orașul dispăru înapoia lor. Atent la orice modificare, Jommy acționă pe rând toate comutatoarele și manetele în sens invers. În două minute se familiarizase cu panoul de comandă, iar aeronava era sub control. Rostul a patru manete nu i se lămurise deocamdată, dar avea timp și pentru asta.

Adoptă o traiectorie orizontală, pentru că nu intenționa să iasă în spațiul extraterestru. Așa ceva ar fi necesitat cunoașterea navei până la ultimul șurub, iar primul lui scop era să aibă condiții pentru o aprofundare mai serioasă. Apoi când vehiculul îl va duce oriunde va dori…

Îi venea să chiuie, să cânte, stăpânit pe neașteptate de un sentiment de putere. Mai rămâneau de făcut o mulțime de treburi, dar pentru moment scăpase din cușca sa și era suficient de matur și de puternic, fizic și psihic, pentru a duce o existență modestă și precaută. Mai avea încă mulți ani până la vârsta înțelepciunii. Știința tatălui său trebuia mai întâi învățată, apoi folosită. Mai presus de toate, însă, trebuia să-i găsească pe adevărații slani, dar asta necesita un plan bine pus la punct. Trebuia să înceapă cercetările.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt brusc, atunci când își aminti de Bunicuța. Fusese tot timpul conștient de vibrațiile ei mentale. Își amintea că o ajutase să ajungă până în cabina cealaltă și, într-un sector al minții, băiatul avusese permanent imaginile celor văzute de bătrână. Acum însă, imaginea se întunecase dintr-odată, de parcă femeia ar fi închis ochii, căzând într-un somn adânc, sau…

Jommy înșfăcă arma și, în aceeași secundă, se răsuci și se aruncă în lateral. În ușă sclipi flacăra țâșnită din țeava unui pistol, care pârjoli locul unde, cu numai câteva clipe înainte, fusese capul băiatului. Flacăra atinse tabloul de bord, apoi se stinse. Femeia aflată în prag era din rasa slanilor fără cârlionți, înaltă și matură. Întinse brațul spre

Jommy, strângând între degete patul unei arme mici și argintii. Tresări involuntar când văzu arma lui, care o ațintea. Trecură astfel câteva clipe înghețate. Cei doi încă se mai priveau, amenințându-se reciproc. Ochii femeii scăpărară:

— Șarpe ticălos!

În ciuda furiei, sau poate tocmai de aceea, glasul ei avea inflexiuni calde, catifelate și grave și, deodată, Jommy se simți înfrânt. Aspectul femeii și vocea plăcută îi aminteau dureros de cea mai dragă ființă, motiv pentru care se simți dezarmat. N-ar fi fost în stare s-o ucidă, tot așa cum n-ar fi fost în stare să-și ucidă propria mamă! În ciuda redutabilei arme pe care o ținea în mână, Jommy se simțea sub influența acelei apariții insolite, deși modul în care-l atacase pe la spate demonstra fără echivoc hotărârea crudă care o stăpânea. Crima! Ura nebună a slanilor fără cârlionți îndreptată împotriva celor adevărați.

Deși încă surprins, Jommy o studie cu fascinație crescândă. Zveltă, puternică, agilă, ea stătea nemișcată, cu toate simțurile în alertă, cu un picior puțin adus înainte și cu respirația întretăiată, ca un alergător înainte de sprintul decisiv. Mâna dreaptă, care ținea arma, era subțire, fină, cu piele suplă și bronzată. Mâna stângă o dusese la spate, ca și cum ar fi mers grăbită și ar fi încremenit la jumătatea pasului.

Purta o tunică simplă, strânsă pe talie. Părul castaniu-închis îi încadra cu bucle mătăsoase fața, întruchipare a frumuseții și a gingășiei. Buzele conturate perfect, nu foarte pline, nasul drept și obrajii modelați dădeau întregii făpturi lumină și forță, lăsând să se ghicească o inteligență ascuțită. Pielea era fină și catifelată. Avea cel mai pur și mai imaculat ten, iar ochii cenușii îi scânteiau.

Nu, nu putea să tragă. N-ar fi fost în stare să rupă firul vieții acestei femei extrem de frumoase. Și totuși… totuși trebuia s-o facă să-l creadă în stare de un asemenea gest! Stătu nemișcat, cercetându-i suprafața minții, pândind frânturile de gânduri ce o străbăteau. Și scutul ei mental avea aceeași caracteristică pe care o întâlnise deja la

ceilalți slani fără cârlionți: protecția incompletă, datorată probabil faptului că, neputând să citească gândurile, nu știau ce însemna în realitate o închidere completă a scutului.

Pentru moment însă, nu-și putea permite să se concentreze asupra vibrațiilor ce pulsau dinspre ea. Important acum era că stătea față în față cu o femeie extrem de periculoasă, fiecare având îndreptată spre celălalt o armă mortală, fiecare fiind încordat până la ultimul mușchi și nerv.

Ea vorbi prima:

— E o prostie ce facem aici. Ar trebui să ne așezăm, să punem armele deoparte și să discutăm. Asta ne-ar scuti de această încordare insuportabilă, în condițiile în care pozițiile noastre ar rămâne practic neschimbate.

Jommy fu uimit. Propunerea arăta slăbiciune, încercarea de a evita pericolul, lucruri pe care necunoscuta nu le trăda deloc. Faptul că oferta venise din partea ei îi întărea nesperat de mult poziția pe plan psihologic. Era însă neîncrezător, avea convingerea că ideea ascundea niște capcane. Replică fără grabă:

— În condițiile astea, avantajul ar fi de partea ta. Ești matură și poți să-ți coordonezi mai bine acțiunile. Ai ajunge la armă cu mult înaintea mea.

Ea aprobă din cap cu indiferență:

— Este adevărat, dar tu ai avantajul că-mi poți citi gândurile. O parte, cel puțin.

— Dimpotrivă, minți el cu ușurință, atunci când scutul mental îți funcționează la parametri maximi, n-aș putea să-mi dau seama de intențiile tale decât după ce ar fi prea târziu.

În timp ce vorbea, își dădu seama câte fisuri avea apărarea femeii. Deși el se concentrase numai asupra pericolului și nu încercase să-i descifreze vibrațiile mentale, receptase suficiente informații ca să-și poată face o imagine, incompletă, totuși revelatoare despre adversara sa.

Se numea Joanna Hillory. Era pilot pe cursele regulate de pe Calea Marțiană, dar acesta urma să fie ultimul ei drum înaintea multor luni de repaus, deoarece se măritase recent cu un inginer de la baza de pe Marte și acum aștepta un copil. Din acest motiv primise misiuni care să-i solicite organismul mai puțin decât presiunile, accelerațiile și decelerațiile la care era supusă în timpul călătoriilor interplanetare.

Jommy se simți mai ușurat. Era greu de presupus că o tânără căsătorită, care pe deasupra mai aștepta un copil, va risca să facă gesturi disperate.

— Foarte bine, încuviință el. Să punem armele jos simultan și să ne așezăm.

De îndată ce armele fură așezate pe podea, iar cei doi combatanți se instalară în fotolii, Jommy îi privi uimit umbra de zâmbet care-i flutura pe buze. Zâmbetul deveni mai larg, cu un evident accent ironic.

— Și-acum că te-ai dezarmat de bunăvoie, pregătește-te să mori!

Băiatul privi consternat pistoletul care strălucea amenințător în mâna ei stângă. Probabil că-l avusese permanent ascuns la spate, așteptând cu înfrigurare clipa când îl va putea folosi. Îi auzi vocea muzicală în care se simțea o undă de triumf:

— Care va să zică ai înghițit gogoașa cu micuța mireasă cu un copil pe drum și un soț îngrijorat pe Marte! Un șarpe matur nu s-ar fi lăsat păcălit așa ușor. După cum stau lucrurile, însă, se pare că tânărul șarpe pe care tocmai îl privesc va plăti cu viața incredibila lui naivitate!

CAPITOLUL 10

Jommy încremenise cu ochii la arma ținută de o mână fermă, o mână care nu tremura. Cu toate că era stăpânit de furie, nu se putu împiedica să observe stabilitatea aeronavei în condițiile zborului cosmic. Nu simțea nicio accelerare, nicio decelerare, doar acel ritm constant care înghițea kilometru după kilometru, într-un zbor fără țintă. Nu exista niciun indiciu din care să-și poată da seama dacă se mai aflau în atmosfera Pământului, sau dacă ieșiseră în spațiul cosmic.

Era consternat. Se simțea eliberat de teroare, dar și golit de orice idee. Toate planurile de acțiune îi zburaseră din minte în momentul în care își dăduse seama de groaznicul adevăr: fusese tras pe sfoară ca un țânc! Femeia îl învinsese tocmai cu slăbiciunile ei!

Se vede treaba că fusese conștientă că scutul ei mental nu asigura o protecție completă, și atunci, cu o viclenie uluitoare, lăsase să-i scape acea istorioară siropoasă menită să-i adoarmă vigilența și să-l facă să creadă că n-ar fi avut curajul, ah nu!, n-ar fi avut deloc curajul să lupte cu el până la capăt. Ușor de observat că bravura ei era o calitate pe care el nu putea spera s-o egaleze încă mulți ani. Dacă-i mai apuca…

Se mișcă ascultător în direcția indicată de țeava amenințătoare. Femeia se apleca și ridică cele două arme lăsate pe podea, fără să-l scape din ochi și fără ca mâna înarmată să-i tremure.

Puse deoparte micul pistol cu care-l păcălise, îl luă pe cel mare în mâna dreaptă și, fără să-i arunce nici măcar o privire, încuie arma băiatului într-un sertar aflat în spatele panoului de comandă.

Agerimea mișcărilor ei nu-i lăsau lui Jommy nici cea mai mică speranță că ar fi putut s-o păcălească, să-i distragă atenția astfel încât țeava armei să nu mai fie îndreptată spre el. Faptul că nu fusese ucis imediat însemna probabil

că avea să fie supus mai întâi unui interogatoriu. Dar nu se putea baza numai pe asta. Spuse cu o voce timidă:

— Pot să-ți pun câteva întrebări înainte de a muri?

— Întreabă-mă, replică ea cu răceală. Nu văd de ce nu ți-aș satisface curiozitatea. Câți ani ai?

— Cincisprezece.

Femeia încuviință din cap:

— Înseamnă că te afli în acea etapă a dezvoltării mentale și emoționale când vei aprecia câteva minute suplimentare de viață. Te informez că atâta vreme cât răspunzi întrebărilor mele, nu voi apăsa pe trăgaci. Știind acest lucru te vei simți probabil mai ușurat, dar sfârșitul va fi același: moartea.

Jommy nu-și pierdu vremea cu analiza cuvintelor, ci spuse repede:

— Cum o să fii sigură că spun adevărul?

Joanna Hillory zâmbi sigură de sine:

— Chiar și cele mai inteligente minciuni conțin un sâmbure de adevăr. Noi, slanii fără cârlionți, lipsiți de posibilitatea de a citi gândurile, am fost siliți să dezvoltăm psihologia, aducând-o la limita perfecțiunii. Dar să lăsăm asta! Ai fost trimis să furi această rachetă?

— Nu.

— Atunci cine ești?

Jommy îi făcu o scurtă descriere a vieții sale. Observă că pe măsură ce vorbea, ochii femeii se îngustau tot mai mult, iar pe frunte îi apăruseră cute ce trădau o mare surpriză.

— Vrei să spui, îl întrerupse brutal, că tu ești puștiul care a pătruns în urmă cu șase ani în clădirea de la Centrul Aerian?

El aprobă din cap.

— Am fost șocat când am descoperit câtă ură exista! Erau gata să ucidă chiar și un copil de nouă ani. Este…

Se opri, văzând ochii în flăcări ce aruncau priviri tăioase.

— În sfârșit, s-a întâmplat, spuse ea încet. Timp de șase ani am tot discutat și analizat dacă am făcut bine atunci când te-am lăsat să scapi.

— M-ați... lăsat... să... scap...? icni Jommy.

Femeia îi ignoră reacția, continuând de parcă nici nu l-ar fi auzit:

— De șase ani așteptăm următoarea mișcare a șerpilor. Eram aproape siguri că nu ne vor trăda, pentru că eram convinși că n-ar fi vrut ca această descoperire epocală – nava interplanetară – să cadă în mâinile oamenilor. Principala noastră întrebare era ce se afla în spatele primei tentative de spionaj. Acum, prinzându-te când încercai să furi racheta, am căpătat și răspunsul.

Tăcut, Jommy îi asculta concluziile greșite. Se simțea tot mai dezamăgit, dezamăgire care nu avea nicio legătură cu pericolul ce-l pândea, ci se datora nebuniei războiului slanilor contra slanilor. Absurditatea situației depășea orice imaginație.

Joanna își continuă ipoteza cu o voce în care se simțeau accente de triumf:

— Iată că putem fi siguri de ceea ce până acum doar am bănuit – dovada este incontestabilă. Am explorat Luna, Marte și Venus și am reușit să ajungem până la sateliții lui Saturn, dar n-am văzut niciodată o navă străină, nicio urmă a prezenței șerpilor. Concluzia este una singură: n-au reușit să pună la punct tehnologia de fabricație a ecranelor antigravitaționale ce fac posibilă funcționarea acestei rachete. Există probabil mai multe motive, cel mai important fiind, fără-ndoială, cârlionții care-i pot da de gol și din cauza cărora sunt mereu pe fugă. Motivul contează însă mai puțin. Important este că logica ne conduce la o concluzie: pentru ei, călătoriile în spațiul cosmic sunt ca și inexistente.

— Tu și logica ta deveniți tot mai plicticoși, replică băiatul. Mi se pare incredibil că un slan poate judeca așa greșit. Fii rezonabilă și gândește-te puțin la următorul lucru: să presupunem, doar *să presupunem* că povestea mea e adevărată.

Un zâmbet fugar trecu peste buzele femeii.

— Din capul locului au existat două posibilități. Prima tocmai ți-am spus-o. Cea de-a doua – că s-ar putea ca tu să

nu fi avut legătură cu ceilalți slani – ne-a preocupat în aceeași măsură ani de zile. Dacă te-ar fi trimis într-adevăr slanii, însemna că ei știau deja că noi controlăm căile aeriene. Dar dacă erai un slan izolat, secretul deținut de tine te-ar fi făcut periculos – mai devreme sau mai târziu – atunci când te vei fi întâlnit cu semenii tăi. Pe scurt, dacă povestea ta e adevărată, înseamnă că trebuie să fii ucis pentru ca să nu te poți folosi de cunoștințele tale. Asta pentru că în ceea ce-i privește pe șerpi, preferăm să nu lăsăm nimic la voia întâmplării. După cum observi, indiferent de situație ești ca și mort.

Cuvintele erau dure, iar vocea înghețată. Jommy înțelese însă că mult mai amenințătoare decât tonul putea fi o altă constatare: pentru această femeie nu conta dacă un lucru era corect sau nu, adevărat sau fals. Întregul eșafodaj al lumii lui interioare se clătina în fața ideii că, dacă această gândire îngustă stătea la baza justiției slanilor, însemna că ei nu puteau oferi nimic care să se compare cu simpatia, blândețea și bunătatea sinceră pe care le găsise de multe ori în mintea și sufletul unora dintre cei mai umili oameni. Dacă toți slanii adulți erau așa, însemna că orice speranță ar fi fost zadarnică.

Mintea lui rătăci deasupra prăpastiei groaznice, de netrecut, care alimenta această dușmănie fără sens între oameni, slanii adevărați și cei fără cârlionți și fu cuprins de un gând mai negru decât noaptea. Era oare posibil ca marile vise ale tatălui său, marile lui înfăptuiri, să fie reduse la zero, distruse, trecute în neființă de nebunia acestor fratricizi? Avea încă în buzunar hârtiile ce conțineau secretul științei părintelui său, pe care le luase din catacombe cu atât de puțin timp în urmă. Dacă femeia aceasta și-ar fi dus până la capăt gândul criminal, atunci ele ar fi încăput pe mâna unor ființe crude, nemiloase, care le-ar fi folosit în scopuri sângeroase. În ciuda oricărei logici, în ciuda faptului că era improbabil ca un băiat de cincisprezece ani să poată lua prin surprindere un slan adult, el trebuia să facă tot posibilul ca să rămână în viață,

pentru a împiedica acele idei funeste să devină o crudă realitate.

Privirea lui se fixă pe chipul femeii. Observă că fruntea îi era străbătută de cute ce trădau o gândire intensă, dar, în același timp sesiză că starea aceea nu influența cu nimic atenția cu care-l pândea.

După un timp, figura Joannei se mai îmblânzi și femeia rosti cu alt ton:

— Am reconsiderat cazul tău, care este cu totul special. Am, desigur, puterea să te ucid fără să consult pe nimeni în prealabil. Mă întreb dacă ești destul de important ca să meriți atenția consiliului. Sau poate că va fi suficient un scurt raport? Oricum, nu-ți face visuri, în niciunul dintre cazuri nu se poate pune problema milei și a iertării.

Și totuși speranța renăscuse! Până să-l ducă în fața consiliului, avea să mai treacă ceva timp, iar timpul însemna viață! Vorbi repede, conștient în același timp de faptul că trebuia să-și păstreze calmul:

— Trebuie să recunosc că rațiunea mi-e pur și simplu paralizată de gândul acestei dușmănii între rasele noastre. Voi nu vă dați seama cât de mult s-ar întări poziția noastră, a tuturor, dacă ați coopera cu „șerpii”, cum ne numiți voi? Șerpi! Însuși cuvântul e dovada unei decăderi intelectuale, sugestiv doar într-o campanie de propagandă în care abundă sloganurile și frazele sforăitoare.

Focul cenușiu se aprinse din nou în ochii femeii, iar în vocea ei se simți o ironie mușcătoare:

— Poate că o mică poveste te va lumina puțin cu privire la cooperarea dintre slani. Noi, cei fără cârlionți, existăm de aproape patru sute de ani. Ca și adevărații slani, suntem o rasă distinctă, deoarece ne-am născut fără această podoabă capilară, de altfel singura diferență față de șerpi. Din motive de securitate colectivă, ne-am grupat în comunități în zonele mai îndepărtate ale planetei. Eram dispuși să fim prieteni cu adevărații slani și să ne unim forțele cu ale lor în lupta împotriva dușmanului comun: oamenii. Dar a fost să fie altfel. E ușor de imaginat groaza alor noștri când s-au văzut atacați și uciși, când și-au văzut

civilizația, clădită cu atâta trudă, distrusă prin forța armelor. Și de către cine? De către adevărații slani! Am făcut eforturi disperate ca să intrăm în legătură cu ei și să stabilim relații amicale, dar în van. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că singurele locuri unde puteam fi cât de cât în siguranță erau marile aglomerări urbane aflate sub controlul oamenilor. Deși acestea erau aproape la fel de periculoase. Acolo, însă, adevărații slani nu îndrăzneau să se aventureze pentru că șuvițele blonde i-ar fi dat de gol imediat. Șerpi!

Ironia îi dispăruse din voce, lăsând locul unei imense amărăciuni.

— Ce alt cuvânt ar fi mai potrivit? Noi nu-i urâm pe semenii tăi, dar suntem stăpâniți de un sentiment acut de frustrare și de neîncredere. Politica noastră de a-i ucide a fost la început o simplă formă de autoapărare, dar s-a transformat cu timpul într-un *modus vivendi.*

— Cu siguranță, însă, că liderii voștri ar putea purta o discuție cu ei, nu?

— Să discuți? Cu cine? În ultimii trei sute de ani n-am reușit să descoperim nici măcar una din ascunzătorile lor. Am capturat pe câțiva care ne atacaseră. Pe alții i-am ucis în nenumăratele bătălii purtate. N-am reușit însă să aflăm nimic despre ei. Știm că există. Dar unde, cum și ce urmăresc – habar n-avem. Este cel mai mare mister din câte există.

Jommy o întrerupse încordat:

— Dacă-i adevărat ce spui, dacă nu minți, coboară-ți, te rog, scutul mental câteva clipe! Vreau să mă conving că-i așa cum susții. Și eu mă tot gândesc la ura asta nebună, din clipa în care am aflat că există două tipuri de slani și că ei se dușmănesc. Dacă aș putea fi sigur că greșeala aparține doar uneia dintre părți aș…

Joanna îl întrerupse brutal, iar el simți violența cuvintelor ca pe o palmă.

— Ce-o să faci? Să ne ajuți? Ai impresia că suntem chiar așa de proști încât să te credem pe cuvânt și să-ți dăm drumul? Cu cât vorbești mai mult, cu atât devii mai

periculos în ochii mei. Am pornit totdeauna de la premisa că un adevărat slan ne e superior, prin capacitatea de a citi gândurile, așa că, odată capturat unul, nu trebuie să i se lase timp să-și pună la cale evadarea. Tinerețea ta ți-a prelungit viața cu zece minute, dar acum, că ți-am auzit povestea, nu mai văd niciun motiv să-ți amân uciderea. Mai mult, chiar, nu văd de ce să supun cazul tău atenției consiliului. O ultimă întrebare… și ai să mori!

Băiatul o privi furios. N-o mai plăcea. Nu mai vedea nicio asemănare între mama sa și această femeie. Dacă tot ce aflase era adevărat, însemna că ar fi trebuit să fraternizeze cu slanii fără cârlionți, nu cu cei adevărați – misterioși, fugari, care se purtau cu atâta cruzime. Pe de altă parte însă, din fiecare cuvânt al Joannei reieșea limpede cât ar fi fost de periculos ca arma lui de temut să nimerească în cercul vicios al acestei confruntări nebunești. Trebuia să o înfrângă pe femeie. *Trebuia!*

— Înainte de a-mi pune ultima întrebare, spuse el repede, gândește-te cât se poate de bine la această ocazie unică, apărută pe neașteptate. E oare cu putință să-ți lași rațiunea dominată de ură? Singură ai spus că pentru prima dată ați prins un slan adevărat care susține ideea cooperării, nu a războiului.

— Nu fi prost, replică ca. Toți cei pe care i-am capturat erau în stare să promită marea cu sarea, numai să poată scăpa.

Fiecare cuvânt reprezenta o nouă lovitură. Băiatul se cutremură în fața lor. Se simțea învins, argumentele lui se dovediseră neputincioase. În adâncul inimii, și-i închipuise întotdeauna pe slanii adulți ca pe niște creaturi nobile, demne, disprețuindu-i pe cei cu aere de stăpâni, conștienți de minunata lor superioritate. Și acum… afla că erau în stare să promită orice. Se grăbi, încercând cu disperare să recucerească teritoriul pierdut:

— Asta nu schimbă cu nimic situația noastră aparte. Poți, practic, să verifici totul. Ți-am povestit despre mine, ți-am spus că amândoi părinții mi-au fost uciși de oameni, că a trebuit să mă ascund în casa unei bătrâne cerșetoare,

care se află în camera de alături, inconștientă în urma loviturii primite de la tine. Ți-am mai spus că am stat cu ea încă de când eram copil. Totul se leagă, dovedind că sunt ceea ce pretind că sunt – un slan adevărat, care n-a avut niciodată legături cu vreuna din organizațiile secrete. Poți ignora cu atâta ușurință o asemenea ocazie fericită? În primul rând, tu și ai tăi ar trebui să mă ajutați să-i găsesc pe adevărații slani. După care eu mi-aș putea asuma rolul de mediator și, pentru prima dată în istorie, aș intra în contact cu ei. Spune-mi, știi de ce vă urăsc cei din rasa mea?

— Nu, răspunse ea șovăind. Există câteva declarații ridicole din partea unor prizonieri, din care reiese că pur și simplu voi nu tolerați existența niciunui alt tip de slani. Prizonierii susțineau că singurul care trebuie să supraviețuiască este produsul perfect al mașinii lui Samuel Lann.

— Mașina… lui… Samuel… Lann?

Jommy avu senzația că se rupe ceva în el. Firul logic al gândurilor îi fusese smuls din rădăcină.

— Vrei… vrei să spui că, într-adevăr, la origine slanii sunt creația unei mașini?!

Femeia îl privi deodată altfel, prelung, încruntată, cu sprâncenele unite într-o singură linie. Spuse încet:

— Aproape că-ncep să te cred. Eram convinsă că nu există slan care să nu știe că Samuel Lann a conceput o instalație pentru efectuarea mutațiilor genetice, pe care a experimentat-o pentru prima oară pe propria lui soție. Mult mai târziu, adică în perioada de după război, mașina genetică a fost utilizată pentru producerea unei noi specii: slanii fără cârlionți. Părinții tăi nu știau nimic despre toate astea?

— Fusese de datoria mea să aflu, zise Jommy cu amărăciune. Eu trebuia să cercetez, să contactez, în timp ce tata și mama pregăteau…

Se opri, furios că fusese gata să se dea de gol. Nu era momentul să se confeseze că tatăl lui își dedicase întreaga viață științei și că nu încercase nici măcar o dată să se

lanseze într-o căutare pe care o considera lungă și dificilă. Simpla menționare a cuvântului „știință” ar fi născut în mintea ageră a Joannei ideea de a-i cerceta arma. Deocamdată femeia era convinsă că bastonul metalic era o altă armă funcționând pe baza energiei electrice, similară celei pe care o avea ea. Jommy continuă:

— Dacă mașina încă mai există, înseamnă că acuzațiile aduse slanilor că-i transformă pe copiii oamenilor în monștri sunt adevărate!

— Am văzut și eu unii din acei monștri, admise calm Joanna. Eșecuri, desigur. Există multe eșecuri…

Lui Jommy i se părea că reușise să iasă din starea de șoc. Lucrurile în care crezuse din toată inima atâta vreme și de care fusese mândru se prăbușeau acum ca tot atâtea castele din cărți de joc. Oribilele minciuni nu erau deloc minciuni. Oamenii luptau împotriva unui adevărat flagel, un flagel machiavelic, al cărui caracter inuman depășea până și cea mai bolnavă imaginație.

Fu readus la realitate de cuvintele femeii:

— Deși sunt convinsă că și consiliul va opta pentru anihilarea ta, trebuie să recunosc că argumentele aduse de tine constituie un caz special. Am hotărât să te aduc în fața judecății consilierilor.

Trecură câteva clipe lungi înainte ca înțelesul cuvintelor să pătrundă în mintea băiatului. Când pricepu, în sfârșit, despre ce era vorba, Jommy se simți brusc ușurat. Nervii suprasolicitați i se descărcară sălbatic. Se simțea eliberat de o greutate imensă și urca, urca… I se părea că plutește. I se oferise, în sfârșit, lucrul cel mai prețios de care avea nevoie: timpul. Răgazul atât de necesar! În noile condiții, șansa – adevărat, una foarte redusă – l-ar fi putut ajuta să scape.

O privi pe Joanna apropiindu-se prudent de tabloul de bord. Un buton răspunse cu un clic apăsării unui deget. Femeia începu să vorbească; cuvintele ei urcară până la înălțimea la care se ridicaseră speranțele băiatului și le coborâră cu brutalitate la zero.

— Către toți consilierii. Urgent! Rog treceți pe frecvența 7431, pentru un proces imediat într-un caz slan special.

Proces imediat! Jommy era furios pe sine însuși. Își făcuse speranțe deșarte. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era nevoie să fie adus realmente în fața consiliului, în condițiile în care cunoștințele lor în domeniul radiocomunicațiilor anulau pericolele potențiale ale unei astfel de deplasări. Se putea socoti un ins sfârșit, singura lui șansă fiind ca logica judecătorilor să difere de cea a Joannei Hillory.

Liniștea care însoțea așteptarea era numai aparentă. Exista un fundal sonor alcătuit din zgomotul motoarelor cu reacție și de fâșâitul aerului la contactul cu învelișul exterior al navei, ceea ce însemna că încă mai zburau prin atmosfera terestră. Și mai era ceva – o vibrație mentală dinspre Bunicuța.

Senzațiile prinseră contururi distincte. Bunicuța! Curentul mental activ, *conștient* al Bunicuței. Întâmpinând rezistență din partea prizonierului și mai apoi pierzând timp cu interogatoriul, în loc să-l ucidă imediat, Joanna îi dăduse bătrânei posibilitatea să-și revină din leșinul provocat de lovitura în cap. Era evident acum că voise s-o scoată numai vremelnic din circulație pe însoțitoarea băiatului. Dacă ar fi fost o lovitură mortală, senzorii sensibili ai lui Jommy ar fi recepționat altfel informația. Pe de altă parte însă, un șoc mai mic n-ar fi avut un efect atât de îndelungat. Rezulta astfel că bătrâna se trezise de mai mult timp. Băiatul își deschise mintea larg pentru a recepționa șuvoiul ei de gânduri.

Jommy, o să ne ucidă pe amândoi! Dar Bunicuța are un plan. Dă-mi un semn dacă m-ai auzit. Bate din picior. Jommy, Bunicuța are un plan ca să-i împiedicăm să ne omoare!

Mesajul mental se repeta întruna, dar niciodată la fel. Era permanent însoțit de alte gânduri și digresiuni necontrolate. Creierul neantrenat al femeii nu putea stăpâni șirul gândurilor Esența lor rămânea însă aceeași. Bunicuța trăia. Bunicuța era conștientă de pericolul ce

plana asupra lor și era gata să colaboreze la orice tentativă, oricât de disperată, de salvare.

Băiatul începu să bată din picior la intervale neregulate. Tare, tot mai tare, până când…

Bunicuța te aude.

Bătaia piciorului încetă. Gândurile ațâțate al bătrânei își urmară cursul:

Bunicuța are de fapt două planuri. Primul este ca să facă un zgomot puternic. Asta o va descumpăni pe femeie, iar tu vei aven timp să te repezi la ea. Atunci Bunicuța îți va sări în ajutor. Al doilea plan este ca Bunicuța să se ridice de pe podeaua unde zace acum, să se furișeze până la ușă și să-i sară în spate dușmancei atunci când va trece pe acolo. Va fi luată prin surprindere, iar tu vei țâșni instantaneu. Bunicuța va spune „unu”, apoi „doi”. Bate din picior după numărul planului pe care-l consideri mai bun. Reflectează puțin la ideile mele.

Nu era nevoie de nicio meditație. Jommy respinse din start primul plan. Niciun zgomot, oricât de puternic, nu putea zdruncina calmul unui slan. Singura speranță era ceva concret – un atac fizic.

Unu! spuse bătrâna în gând. Jommy, contemplând ironic accentele de îngrijorare ce străbăteau mintea femeii, nu răspunse. Bunicuța sperase din tot sufletul ca el să adopte prima idee, astfel încât prețioasa ei piele să fie cât mai puțin în pericol. Dar, vulpe bătrână, era destul de realistă ca să-și dea singură seama că planul numărul unu șchiopăta. În cele din urmă, mintea ei enunță cu hotărâre: *doi!*

Jommy bătu din picior. În același timp își dădu seama că Joanna vorbea într-un microfon, relatându-i povestea și menționând propunerea de cooperare. În final, își expuse propria ei părere: moartea!

Băiatului îi trecu prin gând că, în urmă cu numai câteva minute, ar fi așteptat cu sufletul la gură acel discurs și mai ales replicile ce începuseră să curgă una după alta dintr-un difuzor camuflat. Voci grave de bărbați, dar și glasuri muzicale, sonore, de femei! Acum, însă, nu dădea prea

mare atenție argumentelor. Observă totuși existența unui oarecare dezacord. Una dintre femei voia să știe cum îl cheamă. Timp de câteva secunde, nu-și dădu seama că întrebarea îi era adresată direct.

— Cum te cheamă? întrebă vocea din difuzor.

Joanna se depărtă de aparat, venind spre ușă. Spuse aspru:

— Ești surd? Vrea să știe cum te cheamă.

— Numele meu..., începu Jommy, și un colț al creierului său se arătă surprins de întrebare.

În acel moment crucial, însă, nimic nu putea să-i distragă atenția. Acum, ori niciodată. Bătu din picior, alungându-și din minte orice alt gând. Se concentră exclusiv asupra Bunicuței, care stătea pitită după ușă și asupra vibrațiilor mentale ce veneau dinspre ea. Îi simți încordarea trupului, hotărârea de a acționa și, în final, groaza. Așteptă neputincios, în timp ce ea stătea locului, paralizată de frică.

Deodată, bătrânei îi reveni curajul. Experiența miilor de ticăloșii pe care le săvârșise de-a lungul întunecatei sale cariere îi dădu puteri nebănuite. Năvăli în cameră. Cu ochii strălucitori, cu dinții strânși, îi sări în spate Joannei Hillory. Brațele subțiri o înlănțuiră pe tânăra surprinsă, imobilizându-i mâinile și umerii.

Flacăra furiei se aprinse din nou, sălbatică, în ochii Joannei și, în același moment, arma i se descărcă inutil în podea. Apoi, ca un animal încolțit, femeia se zbătu cu o forță incredibilă. În răstimpul unui moment disperat, Bunicuța se agăță de umerii ei cu ultimele puteri. O singură clipă, dar exact atât îi trebuise lui Jommy. Sări ca împins de un resort.

Tot atunci, însă, se auzi geamătul bătrânei. Brațele îi fuseseră răsucite cu brutalitate și silite să dea drumul prăzii. Trupul sfrijit îi alunecă pe podea.

În acele secunde hotărâtoare, băiatul se simțea mai puternic decât tânăra slan, totuși nu avea niciun rost să piardă vremea încercând să-și dozeze forțele astfel încât să le facă oarecum egale cu ale acesteia. În timp ce ea se

năpustea asupra lui ca o tigroaică, o lovi scurt, dur, cu muchia palmei peste gât. Era o lovitură periculoasă, care necesita o coordonare perfectă a mușchilor, deoarece, aplicată cu o forță prea mare, putea rupe cu ușurință vertebrele cervicale. Lui Jommy, însă, îi reușise perfect. Joanna își pierdu cunoștința. O prinse în cădere, o întinse pe jos și începu să-i scotocească febril prin minte, trecând cu ușurință de scutul mental distrus în urma leșinului. Din păcate, pulsațiile cerebrale erau prea slabe, iar caleidoscopul de imagini imposibil de descifrat.

Începu s-o scuture cu blândețe, urmărindu-i schimbarea configurației gândurilor, pe măsură ce șocul fizic determina subtile modificări chimice în corp, iar acestea, la rândul lor, induceau transformări la nivelul cortexului. N-avea timp de pierdut cu detaliile. Constatând că imaginile mentale deveneau tot mai amenințătoare, o părăsi și se repezi la emițătorul radio. Încercând să-și stăpânească vocea, rosti:

— Încă mai doresc să purtăm o discuție în termeni amicali. Le-aș putea fi de mare folos slanilor fără cârlionți.

Niciun răspuns. Grăbit, repetă mesajul, adăugând:

— Sunt nerăbdător să intru în legătură cu o organizație puternică, așa cum este a voastră. Sunt chiar dispus să vă înapoiez nava, dacă-mi dovediți logic că pot scăpa fără să cad iar în vreo capcană.

Tăcere. Deconectă aparatul și, întorcându-se, privi încruntat la Bunicuța care zăcea pe jumătate întinsă pe podea.

— Nicio șansă! îi zise. Toate chestiile astea – racheta, femeia – reprezintă numai o parte dintr-un plan în care nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării. Șapte aeronave militare, de câte o sută de mii de tone fiecare și dotate cu armament greu, sunt deja pe urmele noastre. Detectoarele lor ne urmăresc panourile antigravitaționale, așa că nici pe întuneric nu suntem în siguranță. Ne-am ars!

Orele nopții se scurgeau una după alta și, cu fiecare minut, nevoia găsirii unei soluții salvatoare devenea tot mai acută. Dintre cele trei ființe vii care rătăceau prin

cerul negru-albastru, numai Bunicuța, prăbușită într-un scaun pneumatic, se chinuia într-un somn incomod. Cei doi slani și neobosita rachetă, ce-și continua cu viteză maximă zborul fără țintă, rămăseseră de veghe.

Fantastică noapte! Amenințarea distrugătoarei puteri care-i urmărea și care putea lovi în orice clipă era o prezență permanentă, dar pe de altă parte… Jommy privea fascinat pe ecrane priveliștea magnifică ce se întindea dedesubt. O lume a luminilor, licărind în toate direcțiile, până la limita vizibilității. Lumini și iar lumini. Punctulețe, puncte, pete, iazuri, lacuri, mări, oceane de lumină – cătune izolate, sate, orașe de diferite mărimi și, din când în când, kilometri întregi din colosul megalopolitan. În cele din urmă, băiatul își întoarse privirile spre locul unde Joanna stătea cu mâinile și picioarele legate. Ochii ei îl priveau întrebător. Înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt, femeia întrebă:

— Ai hotărât?

— Ce să hotărăsc?

— Când o să mă ucizi, bineînțeles.

Jommy scutură din cap cu gravitate.

— Lucrul cel mai de neînțeles pentru mine, răspunse încet, este convingerea că toți trebuie ori să omoare, ori să se lase omorâți. N-am să te ucid. Îți voi da drumul.

Ea rămase câteva clipe tăcută, apoi vorbi din nou:

— Nu văd nimic de neînțeles în atitudinea mea. Timp de un secol, adevărații slani i-au ucis pe ai mei, fără să stea pe gânduri. De mai multe sute de ani, am început și noi să ripostăm. Ce vezi anormal în asta?

Băiatul înălță din umeri, iritat. Era mult prea nesigur în privința semenilor săi ca să poată discuta acest subiect acum, când trebuia să se concentreze exclusiv asupra găsirii unei modalități de salvare.

— În momentul de față, vorbi el, nu mă interesează conflictul pe cât de ucigător pe atât de oribil și inutil, adică războiul purtat între oameni și cele două rase de slani. Acum mă gândesc doar la cele șapte nave militare care ne vânează îndeaproape.

— Păcat că ai aflat despre ele, spuse încet Joanna. Acum ai să-ți pierzi vremea îngrijorându-te și imaginând planuri inutile, când ar fi fost mult mai simplu dacă te considerai în siguranță și nu le descopereai decât în ultimul moment, înainte de a muri.

— N-am murit încă! mârâi Jommy, brusc nerăbdător. Sunt de acord că-i hazardat ca un slan încă imatur, ca mine, să afirme că *trebuie* să existe o cale de a scăpa din această capcană. Am tot respectul față de inteligența slanilor adulți, dar nu uit că ai tăi au fost deja învinși de câteva ori. De pildă, de ce stau navele acelea în expectativă, dacă distrugerea mea e un lucru atât de simplu? Ce mai așteaptă?

Joanna zâmbea, iar fața fină, dar puternică, îi era relaxată.

— Doar nu-ți închipui că am să-ți răspund?!

— Ba da! Băiatul zâmbi și el, fără urmă de amuzament. Știi, în ultimele ore m-am maturizat puțin. Până noaptea trecută am fost un naiv, un idealist. Ca să-ți faci o idee, află că în primele minute, pe când stăteam cu armele îndreptate unul spre celălalt, m-ai fi putut ucide fără să întâmpini cea mai mică rezistență. Erai din neamul slanilor, iar în concepția mea toți slanii trebuie să fie uniți. N-aș fi apăsat pe trăgaci, nici măcar ca să-mi salvez propria mea viață. Înțeleg, ai întârziat fiindcă ai vrut să mă interoghezi, dar ai pierdut o ocazie pe care acum n-o mai ai.

Buzele perfecte ale femeii se strânseră brusc iar sprâncenele i se încruntară la gândul care tocmai îi venise.

— Cred că încep să-mi dau seama unde vrei să ajungi.

— E simplu ca bună-ziua, spuse Jommy sever. Ori îmi răspunzi de bunăvoie la întrebări, ori te amețesc și-mi culeg singur informațiile din creierul tău inconștient.

— Și cum o să-ți dai seama că spun adev… Se opri la jumătatea cuvântului și făcu ochii mari, uluită: *Doar nu vrei…*

— Ba da! O privi ironic în ochii strălucitori și ostili. Îți vei coborî scutul mental. Nu ridic, desigur, pretenția unui

acces total la creierul tău. Nu voi avea nimic împotrivă să-ți controlezi gândurile într-o limită restrânsă, dar scutul mental trebuie să coboare. *Acum!*

Joanna rămase nemișcată, rigidă, privindu-l cu dispreț. Jommy o studie curios.

— Sunt uimit, spuse el. Ce complexe ciudate iau naștere în mințile ce nu pot intra în contact direct cu alte minți! Este oare posibil ca slanii fără cârlionți să-și fi construit niște lumi interioare secrete, sacre? Și mai e cu putință ca ei să se poarte ca niște oameni plini de sensibilitate, să se simtă rușinați când cineva încearcă să pătrundă în acele lumi unde accesul intrușilor este strict interzis? Ar fi un domeniu ideal pentru cercetările psihologice și cred că aici s-ar putea găsi secretul dușmăniei dintre slani. Dar să lăsăm asta! Te rog să ai în vedere că am mai fost în contact cu mintea ta și te mai rog să nu uiți că, în conformitate cu propria ta logică, în câteva ore voi fi trecut în neființă.

— Da, răspunse ea repede, asta-i adevărat. Vei muri, desigur. Fie, îți răspund la întrebări.

Mintea Joannei era ca o carte a cărei grosime nu putea fi măsurată, cu nenumărate pagini ce puteau fi citite. O structură deosebit de bogată, complexă, înțesată cu miliarde și miliarde de impresii reținute de-a lungul anilor de către o inteligență sclipitoare și un simț al observației foarte pătrunzător. Jommy surprinse frânturi incitante ale experiențelor ei mai recente. Avu pentru un scurt timp imaginea unei planete dezolante, nisipoase, înghețate, cu forme de relief joase. Marte! Văzu un oraș fascinant, închis sub o cupolă de sticlă; mașini uriașe sub lumina stridentă a unor reflectoare. Undeva ningea, cu o violență încă neîntâlnită pe Pământ, iar prin ochiul de sticlă al unui hublou se putu vedea, pentru scurt timp, o navă cosmică neagră, scânteind ca o bijuterie în razele Soarelui.

Confuzia gândurilor se risipi în momentul când femeia începu să vorbească. O făcea rar, fără grabă, deși băiatul știa că fiecare secundă era prețioasă, și că, în orice moment, el și nava lipsită de apărare puteau fi pur și

simplu pulverizați. Fiecare cuvânt, fiecare gând al Joannei aveau valoarea unor pietre prețioase. Erau fascinante.

Slanii fără cârlionți știuseră de apariția unui intrus chiar din momentul în care el începuse să escaladeze peretele. Curioși să-i afle intențiile, nu încercaseră să-l oprească, deși o puteau face fără greutate. Mai mult chiar, lăsaseră deschise mai multe căi de acces spre navă, iar Jommy se folosise de una dintre ele. Se ivise totuși o problemă, exista un semn de întrebare: de ce nu funcționaseră sistemele de alarmă montate pe drumul ales de el?

Motivul pentru care navele militare întârziau să atace era acela că slanii ezitau să-și folosească armele deasupra unui continent atât de dens populat. Dacă băiatul ar fi urcat până la o înălțime convenabilă sau dacă ar fi zburat deasupra oceanului, atunci atacul s-ar fi declanșat imediat. Dacă însă ar fi ales soluția zborului în cercuri deasupra platformei continentale, ar mai fi câștigat cam douăsprezece ore, adică atât cât mai rămăsese din autonomia de zbor a rachetei. Apoi ar fi fost silit să aterizeze și, după căderea serii, armamentul ar fi fost folosit pentru o singură lovitură – scurtă, mortală.

— Să presupunem însă, spuse Jommy, că voi ateriza la periferia unui oraș mare. Îmi va fi foarte ușor să scap printre clădiri și străzi, printre atâția oameni.

Joanna clătină din cap, tăindu-i elanul.

— Dacă viteza de zbor scade sub trei sute douăzeci de kilometri pe oră, aeronava va fi distrusă indiferent de riscuri, indiferent de faptul că ei încă mai speră să-mi salveze viața și să recupereze nava intactă. După cum vezi, îți vorbesc foarte deschis.

Băiatul rămase tăcut. Femeia reușise să-l lămurească în privința dimensiunilor reale ale pericolului și acum se simțea copleșit. Planul slanilor nu avea nimic subtil. Era pur și simplu o hotărâre crudă, ireversibilă, bazată pe numărul și puterea armelor.

— Toate astea, se minună el, pentru un amărât de slan, pentru o navă! Îmi dau seama ce speriați trebuie să fiți ca

să faceți atâtea eforturi, dacă sunteți dispuși la asemenea sacrificii pentru un câștig așa mic.

— Noi i-am scos pe șerpi în afara legii, veni răspunsul rece.

În ochii cenușii ai Joannei lucea un foc domol. Mintea ei se concentrase exclusiv asupra cuvintelor:

— Tribunalele oamenilor nu-i eliberează pe hoți, chiar dacă cheltuielile necesitate de condamnare depășesc valoarea furtului. Făcând o paralelă, putem spune că, întrucât ceea ce ai furat tu este atât de prețios, ar fi o nebunie să te lăsăm să scapi. Ar fi cel mai mare dezastru din istoria noastră.

Jommy se simți brusc nerăbdător.

— Nu crezi că te grăbești cu presupunerile, când afirmi că adevărații slani n-au descoperit secretul antigravitației? Scopul meu în următorii ani este să-mi studiez semenii chiar acolo, în ascunzătorile lor și pot să-ți spun că nu voi folosi ca probă nimic din ceea ce am aflat acum de la tine. După cum mi se pare, simplul fapt că sunt atât de bine ascunși încât n-au fost descoperiți până acum reprezintă dovada concludentă a posibilităților lor.

— Logica noastră e foarte simplă, spuse Joanna. Nu le-am văzut niciodată rachetele, deci nu au așa ceva. Chiar ieri, în zborul acela ridicol până la palat, aparatul lor era acționat de motoare cu reacție cu jet multiplu, un model care la noi a ieșit din uz de peste o sută de ani. Deducția e logică, se bazează pe fapte, pe observații, așa că…

Jommy se încruntă nemulțumit. Tot ce știuse despre slani se dovedea greșit. Erau proști și criminali. Porniseră împotriva slanilor fără cârlionți un război fratricid tainic și nemilos. Se furișau în lungul și în latul planetei, supunând femeile oamenilor la experiențe diabolice cu ajutorul acelei invenții infernale care era mașina genetică, monstruozitățile rezultate fiind anihilate de autoritățile medicale. O distrugere dementă și fără niciun scop. Ceva, pur și simplu, nu se potrivea!

Nu se potrivea cu firea nobilă a părinților lui. Nu se potrivea eu geniul tatălui său, nici cu faptul că el însuși,

deși trăise timp de șase ani sub influența caracterului infect al Bunicuței, nu ajunsese un scelerat. Și, în sfârșit, nu se potrivea nici cu faptul că el, un slan încă nematurizat, care se aruncase cu ochii închiși într-o capcană nebănuită, scăpase până acum de răzbunare, datorită unei necunoscute a ecuației, datorită unei fisuri a planului lor.

Arma lui atomică! Amănuntul de care ei n-aveau habar. Ar fi fost, desigur, nefolositoare în lupta inegală împotriva uriașelor nave militare pornite pe urmele sale. Ar fi avut nevoie de peste un an ca să construiască un proiector cu un fascicul suficient de puternic încât să distrugă armele dușmane. Exista însă ceva ce putea face. Tot ce era *atins* de raza neiertătoare a armei se dezintegra plină la nivel de particule. Dumnezeule mare! Găsise soluția pentru a ieși din impas! Mai avea nevoie doar de timp. Și de puțin noroc.

Ecranele fură scăldate pe neașteptate de lumina orbitoare a unui fascicul energetic, iar nava făcu un salt, ca o jucărie lovită violent. Metalul scârțâi, pereții se cutremurară, luminile pâlpâiră. Ecoul șocului încă se mai auzea ca niște șoapte amenințătoare, când Jommy sări decis din scaun, se repezi la pupitrul de comandă și activă motoarele.

Nava țâșni înainte, accelerând nebunește. În luptă cu propria sa inerție cauzată de forța demarajului, băiatul făcu doi pași și conectă transmițătorul radio.

Actul final începuse; singura lui șansă de a-și pune în aplicare planul temerar era să-și convingă adversarii să înceteze urmărirea. Recepționă gândul Joannei în aceeași clipă în care-i auzi și vocea plăcută, vibrantă:

— Ce intenții ai? Să discuți cu ei despre ce pun la cale? Nu fi prost! Dacă, în sfârșit, s-au hotărât să mă sacrifice, nu cumva să crezi că o să le pese vreun pic de tine!

CAPITOLUL 11

Afară, întunericul era de nepătruns. Nenumărate stele licăreau rece, spuzind cerul nopții fără lună. Niciun semn de la urmăritori, nicio umbră, nicio mișcare, nimic, numai acel spațiu nesfârșit de un albastru-închis, aproape negru.

Liniștea plină de încordare din navă fu sfâșiată de un strigăt aspru, pe jumătate înăbușit, venind din cabina de alături și urmat de un șuvoi violent de obscenități. Bunicuța se trezise din somn.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

După un scurt moment de tăcere, furia i se domoli brusc, lăsând loc unei spaime isterice. Gânduri îngrozite îi năvăliră în minte, într-un torent neîntrerupt. Spațiul se umplu de blesteme născute din acea frică de moarte. Bunicuța voia să trăiască! Să piară toți slanii din lume, dar Bunicuța nu! Bunicuța avea suficienți bani ca să…

Era beată. Somnul îngăduise alcoolului să pună din nou stăpânire pe ea. Jommy făcu abstracție de nebunia ei. Vorbi grăbit în microfonul transmițătorului radio:

— Către comandantul flotei militare. Chem comandantul! Joanna Hillory trăiește! Sunt de acord s-o eliberez în zori!

Câteva clipe de tăcere, apoi se auzi vocea calmă a unei femei:

— Joanna, ești acolo?

— Da, Marian.

— Bine, continuă vocea din difuzor. Suntem și noi de acord cu propunerea, dar cu următoarele condiții: cu o oră înainte de aterizare, ne vei comunica locul exact unde intenționezi să cobori. Punctul ales trebuie să se afle la minimum cincizeci de kilometri de cel mai apropiat oraș, adică să avem la dispoziție cinci minute necesare pentru accelerare și decelerare. După cum presupunem, crezi că poți scăpa. Prea bine! Îți lăsăm un răgaz de încă două ore, iar noi o vom recupera pe Joanna. Un schimb echitabil.

— Accept, spuse Jommy.

— Așteaptă, strigă femeia, dar băiatul fusese mai rapid. Decuplase aparatul radio cu o clipă înainte ca ea să vorbească, apoi se răsuci ca o furtună: Nu trebuia să-ți ridici scutul mental. A fost exact avertismentul de care aveam nevoie. Oricum însă mi-aș fi dat seama, fiindcă aș fi fost pus în gardă de gândul tău.

O măsură cu o privire suspicioasă.

— Ce înseamnă dorința asta nebunească de a te sacrifica, numai ca eu să n-am la dispoziție cele două ore?

Joanna rămase tăcută. Ochii ei cenușii aveau cea mai îngândurată privire din câte văzuse băiatul. Acesta spuse ironic:

— Nu cumva fiindcă poți cu adevărat să-mi oferi posibilitatea de a scăpa?

— M-am întrebat, zise ea, de ce sistemele din clădirea navelor spațiale nu ne-au indicat drumul exact pe care ai venit. Am impresia că există un amănunt scăpat de noi din vedere. Dacă vei reuși să fugi cu nava asta…

— Voi reuși, spuse Jommy liniștit. Și voi trăi. În ciuda oamenilor, a lui Gray, Petty și a șlehtei de criminali de la palat. Voi trăi, în ciuda imensei organizații a slanilor fără cârlionți și a planurilor lor ucigașe. Voi trăi și într-o zi îi voi găsi pe adevărații slani. Nu acum, pentru că niciun tânăr nu poate spera să reușească acolo unde au dat greș mii de slani fără cârlionți. Odată și-odată însă îmi voi regăsi semenii, și-atunci…

Se opri, apoi continuă cu gravitate:

— Domnișoară Hillory, vreau să te asigur că nicio navă, asta sau alta, nu va fi întoarsă împotriva poporului tău.

— Vorbești foarte convins, replică ea cu amărăciune. Cum poți da niște asigurări în numele acelor creaturi fără scrupule care conduc consiliul șerpilor?

Jommy o fixă cu privirea. Era mult adevăr în aceste ultime cuvinte. Stând acolo, pe fotoliul din cabina de comandă, în fața pupitrului clipitor și a ecranelor strălucind, băiatul avea deja ceva din măreția care urma să-i fie trăsătura dominantă. Era fiul tatălui său,

moștenitorul geniului acestuia. Cu timpul, avea să devină stăpânul unei forțe căreia nimeni și nimic nu i se va putea opune!

Vocea lui răsfrângea o parte din înflăcărarea acelor gânduri:

— Domnișoară, pot spune, cu toată modestia, că în clipa de față nu există nicăieri în lume un slan mai important decât fiul lui Peter Cross. Oriunde am să merg, cuvintele și voința mea vor fi ascultate. În ziua în care îi voi găsi pe adevărații slani, războiul împotriva semenilor tăi va lua sfârșit pentru totdeauna. Ai spus că salvarea mea ar fi un dezastru pentru slanii fără cârlionți. Eu spun că, dimpotrivă, va fi cea mai mare victorie. Într-o bună zi, tu și ei veți înțelege acest lucru.

— Până una alta, surâse ironic Joanna, mai ai la dispoziție doar două ore ca să scapi de cele șapte nave ale adevăraților stăpâni ai Pământului. Ceea ce se pare că nu pricepi este că noi nu ne temem de nimeni, că avem o organizație mai vastă decât îți poți închipui. Fiecare sat, fiecare oraș, mic sau mare, conține un număr de slani fără cârlionți. Știm exact cât suntem de puternici și, într-o bună zi, vom da totul pe față, vom prelua controlul și…

— Asta ar putea însemna război! izbucni Jommy.

Răspunsul veni necruțător:

— Vom distruge totul în mai puțin de două luni!

— Și după aceea? Ce-o să faceți cu oamenii? Vă gândiți cumva că veți dispune de patru miliarde de sclavi?

— Le suntem cu mult superiori. Trebuie oare să trăim mereu ascunși, să îndurăm privațiuni pe cele mai reci planete, să tânjim după acest Pământ verde și după libertate, să ne luptăm mereu cu natura ca și cu acești oameni pe care tu îi aperi cu atâta înflăcărare? Nu le datorăm nimic! Numai suferința. Împrejurările ne silesc să le-o plătim și o vom face cu vârf și îndesat!

— Prevăd un dezastru care ne va afecta pe toți.

Femeia înălță din umeri și continuă:

— Ce te-a salvat pe tine atunci când ai venit prima oară la Centrul Aerian a fost hotărârea noastră de a nu acționa

deocamdată, de a aștepta cursul evenimentelor. Dar acum s-a terminat! Nimic nu te mai poate ajuta, pentru că suntem hotărâți să te distrugem, folosind cele mai puternice arme. Un singur minut de foc continuu va transforma nava într-o cenușă care va cădea spre Pământ ca un praf fin și sclipitor.

— Un minut! exclamă Jommy.

Se opri brusc. Nu-și imaginase că rămăsese atât de puțin timp și că va fi nevoit să ia în calcul plăpânda speranță că viteza navei are să adoarmă bănuielile urmăritorilor. Dar asta ținea mai mult de psihologie. Vorbi aspru:

— Termină cu vorbăria! Trebuie să te duc în cealaltă cabină. Intenționez să improvizez o menghină în botul navei și nu vreau să vezi ce am să montez acolo.

Cu câteva clipe înainte de aterizare, Jommy văzu spre vest luminile orașului, după care marea de sclipiri îi fu ascunsă privirii de versanții unei văi. Ușor, aproape pe nesimțite, nava atinse pământul, apoi se opri, plutind parcă ireal datorită panourilor antigravitaționale. Deschise ușa și o dezlegă pe Joanna.

Ținându-i în mână arma electrică (propria lui armă era fixată în menghina improvizată), o privi pe femeie stând încordată în ușă. Peste dealurile estice răsăreau zorii unei noi zile, iar în lumina încă neclară silueta zveltă a Joannei se deslușea confuz. Fără niciun cuvânt, ea sări din navă. Acum creștetul îi era la nivelul părții de jos a ușii, reflectând lumina venită dinăuntru.

Ea se întoarse, arătându-și fața gânditoare și întrebă:

— Cum te simți?

Băiatul dădu din umeri.

— Cam zdruncinat. Dar acum moartea mi se pare îndepărtată, nu mă mai poate atinge.

— La mijloc nu este doar atât, veni replica ei sinceră. Sistemul nervos al slanilor e ca o fortăreață inexpugnabilă. Ei nu pot cădea pradă nervozității, fricii sau nebuniei. Atunci când ucidem, o facem pentru că logica noastră a indicat acea soluție ca fiind singura viabilă. Atunci când, la

rândul nostru, suntem în pericol de moarte, luptăm până la ultima suflare, cu speranța că un element neașteptat va apărea și ne va salva. Iar dacă nu se întâmplă nimic favorabil, ne dăm sufletul conștienți că n-am trăit degeaba.

El o privi curios, încercând să-i sondeze mintea. Îi simți pulsația blândă a gândurilor și unda ciudată, aproape prietenoasă, ce răzbătea atât din vocea cât și din creierul ei. Ochii băiatului se îngustară. Ce urmărea, ce idee lua oare naștere în acel creier activ, sensibil dar lipsit de orice sentiment?

Joanna continuă:

— Jommy, vei fi probabil surprins aflând că, în cele din urmă, am ajuns să-ți cred povestea și că sunt convinsă că ești chiar mai mult decât ceea ce pretinzi: reprezinți idealurile pe care le susții. Ești primul slan adevărat pe care l-am întâlnit și, pentru prima oară în viață, am o senzație de scădere a încordării mele interioare, de parcă întunericul din minte mi s-ar risipi. Dacă vei scăpa de armele noastre, te rog, te implor, păstrează-ți aceste idealuri și după ce te vei maturiza. Și nu ne trăda. Nu deveni o unealtă a acelor creaturi care de atâta amar de vreme nu știu să se folosească decât de crimă și de distrugere. Ai văzut ce se află în mintea mea și acum știi că nu te-am mințit în privința lor. Oricare le-ar fi logica, e greșită fiindcă este inumană. Trebuie să fie greșită, de vreme ce rezultatul ei a fost doar o nesfârșită nenorocire.

Dacă va scăpa! Deci asta era! Ei ar fi fost atunci la mâna lui, ar fi depins de bunăvoința lui. De aceea încerca ea să-l atingă la coarda sensibilă!

— Dar ține minte un lucru, continuă Joanna. Să nu te aștepți la niciun ajutor din partea noastră. În numele ideii de securitate personală și colectivă pe care ne-am format-o, te considerăm dușmanul nostru. Prea multe lucruri depind de tine, soarta prea multor ființe este în joc, așa că pe viitor nu te baza pe mila noastră. M-ai eliberat, iar eu ți-am mărturisit unele lucruri dar, repet, nu te bizui pe așa ceva! Nu mai veni printre noi – va însemna moartea ta imediată. Îi considerăm pe adevărații slani ca având o

inteligență superioară, sau mai bine zis o inteligență aflată pe o treaptă superioară a dezvoltării, din pricina capacității lor de a citi gândurile. Îi credem capabili de orice viclenie, de orice mârșăvie. Sunt în stare să facă planuri pentru următorii treizeci, ba chiar și pentru următorii o sută de ani. De aceea, chiar dacă acum te cred din toată inima, te voi ucide îndată ce voi avea posibilitatea, pentru că nu știu cum vei evolua pe măsură ce te vei maturiza. Nu ne pune niciodată la încercare bunăvoința. Suntem conduși de suspiciune, nu de toleranță. Și acum îți spun la revedere și, oricât ți s-ar părea de curios, succes!

Jommy o privi cum se îndepărta, ușoară și agilă – o siluetă înghițită treptat de întunericul care încă domnea în vestul văii. Era drumul care ducea spre oraș, calea pe care el însuși trebuia să o urmeze. Grăbit, urcă în navă, închise ușa și scoase din magazie două costume spațiale. Cu unul dintre ele o îmbrăcă pe Bunicuță, în ciuda protestelor și a mormăielilor ei neinteligibile, apoi și-l puse pe al lui și se repezi în cabina de comandă.

Închise ușa, ca să nu mai vadă rânjetul de bețiv care schimonosea fața bătrânei înapoia plasticului transparent al căștii, iar în secunda următoare stătea încordat privind prin ecranul ce se deschidea spre „cer”. Degetele lui se întinseră spre comenzile panourilor antigravitaționale. În clipa următoare, se simți cuprins de nesiguranță, acea nesiguranță care crescuse în el cu fiecare clipă ce-l apropia de momentul decisiv. Era oare posibil ca un asemenea plan atât de simplu să reușească?

Putea să vadă navele ce-l pândeau – mici puncte întunecate pe bolta de deasupra, puse în evidență și de faptul că acolo, sus, soarele strălucea deja. Norii și ceața ce umpleau valea se risipeau cu o viteză incredibilă și dacă mai avea vreun rost să se gândească la condițiile meteo, atunci putea spune că până și acestea erau împotriva lui. Acum se afla încă ascuns de semiobscuritatea văii, dar în câteva minute ar fi devenit perfect vizibil, ceea ce i-ar fi

micșorat considerabil șansele de salvare și așa destul de scăzute.

Era atât de preocupat, încât în primele secunde avu senzația că vibrațiile mentale neclare pe care le recepționa erau propriile sale gânduri:

... nu trebuie să-mi fac griji. Bătrâna Bunicuță va scăpa de slan. Trebuie doar să se machieze, ca să arate mai bine. La ce bun a mai fost actriță, dacă nu și-ar putea schimba înfățișarea? Bunicuța își va face un trup frumos și alb, cum îl avea pe vremuri. Trebuie să-și dichisească fața asta bătrână. Br-r-r!

Părea că propriul său aspect o umpluse de silă. Jommy își scoase din minte imaginea ei, dar cuvintele rămaseră. Și părinții lui foloseau peruci, totuși, în pofida acestui fapt, mutilarea necesară a părului natural și tunderea lui permanentă se dovediseră inutile. Adevărații slani erau însă siliți să facă mereu acest lucru, iar în direcția respectivă ajutorul și experiența Bunicuței puteau fi de un real folos.

Ciudat cât de repede dispăruse ezitarea lui Jommy, acum, când avea un plan de viitor. Ușoară ca un fir de praf, nava se ridică, apoi motoarele reactive prinseră viață, propulsând-o cu o viteză fantastică. Cinci minute pentru accelerare și decelerare, spusese comandantul flotei militare. Jommy zâmbi întunecat. N-avea de gând să încetinească. Păstrând aceeași viteză uriașă, se prăvăli în picaj spre râul care arăta ca o panglică lată și întunecoasă la marginea orașului. Alesese așezarea umană ca loc de aterizare, tocmai datorită prezenței apei. Pe ultimii metri, frână cu toată forța.

În acele clipe, când era deja prea târziu, încrederea comandanților slani trebuie să se fi zdruncinat din temelii. Uitând că nu era prudent să se arate în plină zi deasupra unui oraș atât de populat, ba mai mult chiar, să-și folosească armele grele, se repeziră ca niște păsări de pradă, trăgând cu toate gurile de foc ale celor șapte nave. Jommy smuci ușor sârma legată de trăgaciul armei sale, pe care o montase în menghina din botul navei.

Din exterior, un impuls violent îi spori viteza, dar el abia îl sesiză – acela fusese singurul rezultat al barajului de foc al urmăritorilor. Atenția i se concentrase asupra propriei sale arme. În momentul în care trăsese la rândul lui, la prova izbucnise o lumină albă, iar în aceeași clipă în metalul gros din botul navei apăruse o gaură cu diametrul de peste o jumătate de metru. Mai departe, raza nimicitoare țâșni liberă spre sol, evaporând instantaneu apa râului. Aeronava se strecură prin tunelul astfel creat, încetinind în continuare cu toată forța motoarelor cu reacție.

Lumina care pătrundea prin ecrane păli din cauza apei, apoi dispăru cu desăvârșire în clipa când, ajungând la fundul râului, începură să se afunde din ce în ce mai adânc în sol, prin gaura forată de fasciculul necruțător al armei atomice.

Era ca și cum ar fi zburat prin văzduh. Nu simțea nicio rezistență la înaintare, exceptând presiunea jeturilor reactive. Rocile erau dezintegrate până la nivelul atomic al elementelor componente, pierzându-și instantaneu soliditatea și transformându-se într-un bulgăre de materie comparabilă cu cea de la începutul lumii. O coeziune aparent indestructibilă, care dura de peste zece milioane de ani, dispărea într-o fracțiune de secundă sub acțiunea energiei nucleare.

Jommy fixă secundarul ceasului. Zece secunde, douăzeci, treizeci… un minut. Manevrând manetele de comandă, încercă să ridice botul navei, dar enorma presiune a decelerației făcea imposibilă orice abatere de la traiectorie. Abia după treizeci de secunde izbuti să reducă jeturile.

După două minute și douăzeci de secunde de deplasare subterană, nava se opri. Se aflau probabil undeva sub centrul orașului și aveau în spate treisprezece kilometri de tunel prin care apa râului torturat năvălea în clocote. Aceasta avea, desigur, să astupe gaura, iar slanii fără cârlionți rămăseseră cu buzele umflate. Cu siguranță că în cele din urmă pricepuseră ce se întâmplase, mai ales că în

acele clipe, probabil, detectoarele lor sensibile erau îndreptate spre locul în care se aflau fugarii.

Jommy râse satisfăcut. Și ce dacă știau? Ce puteau să-i mai facă acum? Adevărat, Bunicuța și el încă nu scăpaseră de toate pericolele. Acestea aveau să revină în momentul în care se vor fi ridicat la suprafață. Probabil că acum fusese alertată întreaga organizație a slanilor fără cârlionți, dar asta ținea de domeniul viitorului. Deocamdată învinsese, iar victoria era cu atât mai reconfortantă cu cât venea după multe ore epuizante, disperate. Trebuia să pună în aplicare planul Bunicuței, să se deghizeze, și să se despartă de bătrână.

Râsul îi pieri de pe buze. Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu buzna în cabina de alături. Punga neagră cu bani pe care o căuta se odihnea în poala femeii, sub protecția unei mâini ca o gheară. Fără să ezite, o smulse înainte ca bătrâna să-și dea seama de intențiile lui. Ea țipă și se repezi s-o recapete, dar fu respinsă cu răceală.

— Stai liniștită! M-am hotărât să-ți adopt planul. Am să mă deghizez astfel încât să arăt ca un om, apoi ne vom despărți. Îți voi da de aici cinci mii de dolari, iar restul îi vei primi peste un an. Iată cum vom face: am nevoie de un loc unde să mă ascund, unde să fiu în siguranță, așa că vei merge undeva în munți și vei cumpăra o fermă. După ce o vei face, vei insera un anunț în ziarul local. Eu am să public un răspuns, apoi ne vom întâlni. Păstrez grosul banilor pentru ca nu cumva să-ți treacă prin cap să mă păcălești. Regret, dar tu m-ai prins acum șase ani, așa că trebuie să mă suporți în continuare. Acum mă voi întoarce, ca să blochez tunelul. Într-o bună zi, voi adapta nava ca să funcționeze pe baza energiei atomice și n-am chef ca între timp să intre cineva aici.

Trebuia, desigur, să părăsească în cea mai mare grabă orașul și să înceapă turul continentului. Acolo se mai aflau cu siguranță și alți semeni de-ai lui dar, așa cum și părinții săi se cunoscuseră întâmplător, și el avea nevoie de multă șansă pentru a-i găsi pe cei de același neam. Și mai trebuia să pună la punct și planul la care până atunci meditase

doar în linii mari, acel plan măreț ce prindea acum contur în mintea lui. Planul *de a-și gândi* calea către adevărații slani.

CAPITOLUL 12

Cerceta și lucra. Acolo. În vale. În laboratorul din ferma izolată a Bunicuței, toate ideile și proiectele pe care tatăl lui i le întipărise în minte deveneau, încet-încet, realitate. Învățase să controleze în sute de moduri acea energie fără egal pe care o avea la dispoziție, spre binele oamenilor și al slanilor deopotrivă.

Descoperise că eficacitatea invenției rezulta din două idei de bază: sursa de energie putea fi oricât de mică, iar forma ei de manifestare nu era în mod obligatoriu căldura. Putea fi convertită în mișcare, vibrații, radiații sau direct în electricitate.

Începu să-și construiască un arsenal, apoi transformă un munte din apropiere în fortăreață, conștient totuși de faptul că n-ar fi rezistat unui atac de proporții. Oricum, tot ce făcuse era mai mult decât nimic. Având de partea lui știința care-l ajuta să se apere din ce în ce mai bine, căutările sale deveniră tot mai hotărâte.

Jommy călătorea mereu. Pe drumuri ce se pierdeau în depărtări, sau în orașe ciudate, fiecare cu viermuiala sa de oameni. Soarele răsărea și apunea, răsărea și apunea, urmându-și ciclul nesfârșit. Zile cu ploi mărunte și reci, nopți nenumărate. Deși izolat, singurătatea nu-l apăsa, deoarece sufletul lui deschis trăia de fiecare dată din plin uriașa dramă ce se desfășura zilnic sub ochii săi. Oriunde se ducea întâlnea felurite forme de manifestare a prezenței organizației slanilor fără cârlionți, și cu fiecare zi care trecea era tot mai uluit și mai dezamăgit. Unde se aflau adevărații slani?

Absența semenilor săi îl înnebunea, părea fără de răspuns. Aceeași senzație de incertitudine îl stăpânea și acum, când mergea încet pe artera principală a orașului Nici nu mai știa câte localități cercetase până atunci. O sută? Sau poate o mie…

Noaptea cobora încet peste așezare. Întunericul era străpuns de nenumăratele ferestre luminate ale magazinelor. Jommy se îndreptă spre un chioșc și cumpără toate ziarele locale, apoi reveni la mașină. În ciuda înfățișării banale, aceasta era un adevărat crucișător pe roți, iar Jommy o păzea în permanență. Se rezemă de automobilul lung și scund și începu să citească. Pe măsură ce dădea paginile una după alta, aruncându-și în fugă ochii pe fiecare articol, o boare răcoroasă de vânt făcu ziarul să-i fluture în mâini.

Vântul deveni mai puternic și mai rece, aducând mirosul dulce-amărui al ploii. Un vârtej mai obraznic prinse marginea paginii, o scutură violent, apoi o sfâșie cu brutalitate și plecă mai departe șuierându-și victoria și fugărind pe stradă peticul de hârtie rupt. Băiatul strânse ziarele și se urcă în mașină. După o oră, acestea erau mototolite și aruncate într-un coș pentru gunoi. Cufundat în gânduri, Jommy sui din nou la volan.

Aceeași poveste. Două dintre ziare aparțineau slanilor fără cârlionți. Mintea lui antrenată sesiza ușor diferențele subtile, coloratura aparte a articolelor, chiar și modul diferit de așezare a cuvintelor în frază – diferența dintre publicațiile scrise de oameni și cele concepute de slanii fără cârlionți. Două din șapte era media obișnuită, iar cele două aveau, ca de obicei, cele mai mari tiraje.

O dată în plus, calea urmată se dovedise o fundătură. Oameni și slani fără cârlionți. Atât! Nici aici nu exista un al treilea grup, nici aici nu apăreau acele nuanțe din care s-ar fi putut deduce prezența adevăraților slani. Asta dacă teoria lui era corectă. Nu-i mai rămânea decât să citească revistele săptămânale și să-și petreacă seara așa cum își petrecuse ziua: mergând cu mașina de colo-colo, cercetând fiecare casă, sondând mintea fiecărui trecător. În timp ce se îndrepta spre est, vijelia se năpusti ca o fiară flămândă.

În spatele său, orașul dispărea înghițit de întuneric și de furtună. O altă încercare, un alt eșec.

Apa din jurul navei era neagră și nemișcată. Trecuseră trei ani până când Jommy se întoarse, în sfârșit, la tunelul său. Plescăi prin noroi și porni echipamentele ce funcționau pe baza energiei atomice, îndreptând forța lor sclipitoare spre metalul torturat.

O placă din oțel de zece puncte acoperea gaura considerabilă din fuzelaj, făcută de arma puternică a tatălui său în ziua când scăpase de urmăritorii slani. La sfârșitul unei săptămâni interminabile, o monstruozitate metalică îmbrățișase ca o caracatiță suprafața exterioară a vehiculului spațial, întărind-o cu rezistența ei de neînfrânt. Munca dură până când pereții de treizeci de centimetri fură dublați în întregime cu același oțel de zece puncte, care acum îmbrăca întreaga navă, de la un capăt la celălalt.

Următoarele săptămâni Jommy le dedică studiului panourilor antigravitaționale și al pulsațiilor electrice proprii acestora. În sfârșit, descoperi o piesă pe care, surâzând ironic, o lăsă în tunel, fiindcă pe ea o urmăreau detectoarele slanilor fără cârlionți. N-aveau decât să creadă că racheta era tot acolo!

Munci ca un rob timp de trei luni, dar în sfârșit, într-un octombrie ploios, la ora când noaptea se îngâna cu ziua, nava parcurse zece kilometri de tunel pe o cale de rulare antifricțiune, apoi țâșni pe verticală, străpungând burnița rece.

Ploaia se transformă în lapoviță, apoi în ninsoare. După câteva secunde însă, adolescentul ajunsese deasupra norilor, departe de intemperiile terestre. În jurul său domnea acum imensitatea spațiului cosmic, cu puzderia de stele ce clipeau uimite la trecerea inegalabilului vehicul. Iată Sirius, cea mai strălucitoare bijuterie din diademă, iat-o și pe Marte cea roșie. Dar nu Marte era ținta de data aceasta. Jommy intenționa doar un zbor scurt, un zbor de probă spre Lună, care să-i ofere experiența atât de necesară lungii și periculoasei călătorii ce devenea inevitabilă cu fiecare nouă săptămână de căutări sterile. Știa că într-o bună zi va fi silit să meargă pe Marte.

În spatele lui, vălul neclar al nopții ce învăluia globul pământesc se depărta rapid. Într-o parte apăru o luminiță care creștea văzând cu ochii și, la un moment dat, contemplarea apropiatului răsărit de soare fu tulburată de semnalul de alarmă. Undeva sus, departe, se vedea o lumină care clipea. Încetinind brusc, Jommy o privi cum își schimbă poziția. Deodată, lumina se stinse și, la limita vederii, apăru o altă navă!

Era o navă militară, de gabarit mare, care venea direct spre el. Crescu din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropia, perfect vizibilă deoarece primea din plin lumina Soarelui. Trecu la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri depărtare, o formă întunecată de metal neted, lungă de vreo trei sute de metri. După câteva secunde dispăru în întuneric, iar după încă o jumătate de oră alarma se opri.

Însă nu pentru mult timp. După numai zece minute, porni din nou. A doua navă era mai îndepărtată și zbura pe urmele celei dinainte. Era tot una militară, dar mai mică, un distrugător, și urma o traiectorie ciudată, formată dintr-o succesiune de unghiuri drepte.

Când sistemul de alarmă se opri pentru a doua oară, Jommy porni iarăși motoarele. Era nehotărât: se simțea cuprins de un sentiment de respect. Două nave militare, dintre care una de calibru greu, așa de aproape una de alta! De ce? Aveau aparența unei patrule spațiale, dar împotriva cui? Cu siguranță că nu împotriva oamenilor. Aceștia habar n-aveau de slanii fără cârlionți și de vehiculele lor minunate.

Încetini, după care opri din nou. Nu, nu era pregătit să riște să dea peste asemenea monștri, puternic înarmați și, cu siguranță, necruțători. Începu să descrie o curbă largă… și la mijlocul ei observă micul obiect întunecat asemănător unui meteorit care se năpustea spre el.

Viră scurt, evitând în ultima clipă coliziunea, dar obiectul se întoarse și veni din nou, amenințător, de parcă ar fi fost viu, o creatură oribilă a spațiului. Apăru câteva clipe, prin ecranul din spate – un glob metalic, întunecat,

cu diametrul de aproape un metru. Disperat, Jommy încercă să-l evite din nou, dar înainte de a putea face vreo manevră fu scuturat de un șoc cumplit, asurzitor.

Explozia îl azvârli cu violență pe podea; șocul îl țintui acolo, năuc, totuși încă în viață, conștient că rezistența blindajului făcuse față cu succes cumplitei deflagrații. Nava se zgâlțâia ca ieșită din minți. Amețit, se reculese și urcă din nou în fotoliul din fața pupitrului de comandă. Fusese lovit de o mină! O mină zburătoare! Oare ce alte măsuri de precauție teribile fuseseră luate, și împotriva cui?

Gânditor, își pilotă atent nava avariată, aproape scoasă din uz, până la tunelul de sub râul care străbătea ferma Bunicuței, tunel care în ultima lui porțiune suia până în inima unui pisc muntos. Nu-și putea da seama nici măcar cu aproximație cât timp avea să fie silit să rămână ascuns acolo. Cel puțin temporar, vehiculul devenise inutilizabil, dintr-un motiv principal: învelișul exterior era puternic radioactiv. Încă un lucru era limpede: deocamdată Jommy nu putea să lupte împotriva slanilor fără cârlionți, nici să-i păcălească.

Două zile mai târziu, stătea în ușa casei și-și privea cea mai apropiată dintre vecine, doamna Lanahan, care, cu buzele strânse, venea pe poteca dintre cele două livezi. Era o blondă plinuță, al cărei cap rotund, ca de bebeluș, ascundea o minte băgăreață și malițioasă. Ochii ei albaștri îl fixau cu neîncredere pe adolescentul înalt, cu păr castaniu și ochi căprui – nepotul Bunicuței.

Jommy îi deschise ușa și o urmă în casă, privind-o amuzat. Mintea ei reflecta ignoranța cea mai crasă, tipică locuitorilor din zonele rurale izolate, o lume în care din educație mai rămăsese doar o umbră palidă, reflectarea slabă, impersonală a cinismului oficial. Nu știa exact ce anume însemna slan, dar credea că el, nepotul, era unul dintre aceștia, așa că venise până acolo ca să se convingă. Reprezenta un subiect excelent pentru un interesant experiment de hipnoză cu cristale conceput de Jommy. Era fascinant s-o privești cum fixa micuța gemă pe care el o

pusese pe masă, și s-o asculți vorbind încontinuu, fără să-și dea seama că înceta să mai fie stăpână pe propria ei voință, devenind sclava minții nepotului despre care până la urmă nu aflase nimic.

Plecă într-un târziu, când soarele începuse să coboare în spatele munților. Era aparent neschimbată, numai că uitase motivul pentru care venise, și asta fiindcă Jommy îi indusese o nouă atitudine față de slani: lipsită de ură – o măsură de precauție pentru viitor – dar în același timp dezaprobatoare, ca să nu dea de bănuit în colectivitatea în care ura constituia un sentiment general.

A doua zi îl întâlni pe câmp pe soțul femeii, un negru uriaș și bărbos. O discuție liniștită și un alt cristal – altfel acordat – îl trecură și pe el sub control.

În lunile ce urmară, Jommy rămase lângă Bunicuța, sau mai bine zis lângă cea care fusese Bunicuța, pentru că devenise blândă ca un mielușel în urma tratamentului cu cristale hipnotice. Încet-încet, băiatul instaură un control mental absolut asupra celor câteva sute de fermieri ce-și duceau viața în decorul idilic al văii încadrate de coline mereu verzi. La primele experiențe, avusese nevoie de gemele cu puteri neobișnuite dar, după ce mai învăță câte ceva despre structura mentală a oamenilor, descoperi că se putea dispensa de ele, folosindu-și doar propria sa forță cerebrală Era adevărat însă, procedeul decurgea mai lent.

Făcu o socoteală aproximativă. Chiar la un ritm de două mii de hipnotizați pe an – asta neținând cont de noile generații – i-ar fi trebuit două milioane de ani să „îmblânzească” cele patru miliarde de oameni. Așadar două milioane de slani ar fi putut face treaba într-un an, dacă ar fi deținut secretul cristalelor hipnotice.

Avea nevoie de două milioane și el nu putuse găsi nici măcar unul! Știa că totuși, undeva, *trebuia* să existe și alți semeni de-ai săi, și mai știa că odată și-odată va fi necesar să-și folosească inteligența pentru a intra în contact cu organizația lor. Însă pentru asta erau necesari niște ani de trudă, și mai ales trebuia să treacă de primul obstacol: găsirea acelei organizații!

CAPITOLUL 13

Era încolțită. Într-o secundă, Kathleen Layton fu cu toate simțurile la pândă. Trupul tânăr și zvelt încremenise lângă biroul lui Gray, în fața sertarului deschis al cărui conținut îl studia. Mintea în alertă îi semnală că liderul și încă un bărbat tocmai ieșeau din dormitorul ei, trecând în altă cameră, vecină cu cea în care se afla acum – biroul personal al dictatorului!

Era furioasă. Săptămâni întregi așteptase această ședință de Consiliu, care avea să consfințească statutul ei de însoțitoare a lui Gray, oferindu-i liberul acces la biblioteca liderului. Și acum... acest accident stupid! Pentru prima dată, conducătorul oamenilor venise în camera ei, în loc să o cheme la el așa cum făcea de obicei. Retragerea devenise acum imposibilă, pentru că toate celelalte ieșiri erau păzite.

O prinseseră! Cu toate acestea, nu regreta fapta comisă. Ce altceva putea face un slan prizonier decât să caute o cale de evadare? Cu fiecare clipă devenea tot mai conștientă de gravitatea situației. Prinsă în flagrant delict! Încetă să mai pună hârtiile înapoi în sertar. Nu mai avea timp. Cei doi se aflau chiar în fața ușii.

Luând o hotărâre bruscă, închise sertarul, aranjă hârtiile rămase într-un teanc pe care îl puse pe marginea biroului și, ca o căprioară hăituită, fugi spre un fotoliu. În aceeași secundă, ușa se deschise și Petty intră înăuntru, urmat de Gray. Văzând-o, cei doi bărbați se opriră. Fața șefului poliției secrete se întunecă. Ochii lui se îngustară, aruncând spre dictator priviri întrebătoare. Sprâncenele acestuia se ridicară a mirare, iar în zâmbetul lui se citi o urmă de ironie.

— Bună ziua! spuse el. Ce vânt te aduce pe aici?

Kathleen își pregătise deja răspunsul, dar înainte să poată scoate vreun cuvânt, Petty o întrerupse. Atunci când

voia, ticălosul avea o voce foarte plăcută, și exact pe acest ton i se adresă lui Gray.

— Este evident că te spiona, Kier, rosti el blând.

În logica lui exista ceva care o făcu pe fată să se crispeze. Trăia cu senzația că destinul întunecat al șefului poliției secrete făcuse ca acesta să fie prezent în toate momentele critice ale vieții ei. Simți că-i piere curajul atunci când își dădu seama că și clipa de față intra în aceeași categorie și că Petty ar fi fost în stare de orice ca să-i agraveze situația, să o facă fatală pentru prizonieră.

Bărbatul continuă calm:

— Zău, Kier, uite că din păcate ne-am întors la ceea ce tocmai discutam. Săptămâna viitoare, fata va împlini douăzeci și unu de ani, deci va deveni majoră. Ai de gând s-o ții aici până moare de bătrânețe, la vreo sută și ceva de ani, ori mai știu eu ce vârstă matusalemică?

Zâmbetul de pe fața lui Gray se aspri.

— Kathleen, nu știai că sunt la ședința de Consiliu?

— Bineînțeles că știa, interveni din nou Petty sarcastic, dar sfârșitul neașteptat de rapid al acesteia i-a făcut o surpriză foarte neplăcută.

— Refuz să răspund la orice întrebări puse în prezența acestui om, replică rece fata. Încearcă să pară calm și logic, dar în ciuda modului straniu în care își ascunde adevăratele gânduri, simt o undă de îndârjire dinspre creierul lui. Iar vibrația mentală care i-a ieșit la suprafața minții arată cât e de încântat că, în sfârșit, vă va putea convinge că trebuie să fiu ucisă.

Fața liderului devenise gânditoare și, în mod surprinzător, vădea o oarecare ostilitate. Mintea fetei o atinse ușor pe a lui, sesizând un gând în stare incipientă, o hotărâre în devenire, dar imposibil de descifrat. Într-un târziu, Gray spuse:

— Din punct de vedere istoric, putem afirma că acuzația ce ți se aduce este adevărată, John. Faptul că-i dorești moartea este… Ț-ă-ă… dovedit. Reprezintă fără îndoială urmarea zelului depus de tine în lupta împotriva slanilor,

dar denotă un fanatism cel puțin curios pentru un om atât de capabil.

Petty făcu un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să-i alunge cuvintele.

— Adevărul este că vreau și nu vreau s-o văd moartă. Din punctul meu de vedere, faptul că stă aici, în palat, și că are capacitatea de a citi gândurile reprezintă o permanentă și serioasă amenințare la adresa securității statului. Pur și simplu nu mai vreau s-o știu prin preajmă și, nefiind un sentimental, mai ales în ceea ce-i privește pe slani, găsesc că moartea e soluția cea mai sigură. M-am hotărât totuși să nu mai insist asupra unui asemenea verdict, datorită neputinței de a fi nepărtinitor în acest caz. Cred însă cu toată convingerea că ideea pe care am enunțat-o azi în ședință este bună: ar trebui s-o mutăm pe fată în altă parte.

Niciun gând al lui Gray nu arăta că ar fi vrut să spună ceva. Privirea lui se oprise pe fața fetei, cu o fixitate supărătoare.

— În momentul în care voi fi luată din acest palat, spuse tăios Kathleen, voi fi ca moartă și, așa cum a spus domnul Gray cu ani în urmă – atunci când mercenarul *tău* a încercat să mă ucidă –, cercetările efectuate *după* moartea unui slan sunt întotdeauna privite cu suspiciune.

Văzu că dictatorul clatină din cap în semn de împotrivire. Iar când vorbi, avu cea mai moale și mai neconvingătoare voce din câte auzise Kathleen până atunci:

— Te cam grăbești cu presupunerile când afirmi că nu sunt în stare să-ți ofer protecție. Una peste alta, însă, sunt de acord că planul e bun.

Fata făcu ochii mari, dezamăgită. Liderul încheie virtuala ei condamnare la moarte pe un ton egal:

— Îți vei strânge hainele și restul lucrurilor care-ți aparțin și te vei pregăti de plecare în douăzeci și patru de ore.

Șocul trecu, iar mintea i se liniști. Faptul că Gray îi retrăsese protecția era o realitate prea evidentă ca să mai merite să-și bată capul cu ea.

O uluia însă faptul că nu exista nicio dovadă în baza căreia să i se poată intenta un proces. Nici nu apucase să se uite prin hârtiile pe care le făcuse teanc. Rezulta deci că decizia fusese luată ținând cont pur și simplu de prezența ei acolo și de acuzațiile lui Petty. Surprinzător era că o apărase de șeful poliției secrete în situații mult mai dramatice și că ea mai intrase în acel birou de cel puțin șase ori, fără să fie controlată sau suspectată de cineva.

Însemna că decizia fusese luată anterior, deci orice argument era de prisos. Observă că și Petty, uimit, se încruntă, cuprins de suspiciuni în fața victoriei facile. Suprafața minții lui fu străbătută fulgerător de o undă de insatisfacție, apoi apăru hotărârea fermă de a întări decizia liderului. Petty își aruncă atent ochii prin cameră, apoi se opri cu privirea asupra biroului și spuse:

— Problema este ce a descoperit cât timp a stat singură aici. Ce conțin aceste hârtii?

Nu se putea spune că-i lipsea tupeul. Se îndreptă spre masă chiar în timp ce punea întrebarea. Ajuns acolo, cu Gray în spatele său, răsfoi documentele.

— Hm-m-m! Lista vechilor ascunzători ale slanilor, pe care încă le mai folosim pentru a-i prinde pe cei neorganizați. Din fericire sunt câteva sute, așa că sunt convins că n-a apucat nici măcar să le memoreze denumirile, darmite localizarea exactă.

Concluzia era absolut falsă, dar nu asta o preocupa acum pe Kathleen aflată la ora revelațiilor. Niciunul dintre bărbați nu-și putea imagina că locurile unde se aflau ascunzătorile slanilor se întipăriseră definitiv în mintea fetei. Mai mult chiar, memoria ei fotografică reținuse și sistemele de alarmă montate de poliția secretă pentru a avertiza în cazul pătrunderii unui intrus. Din analiza sumară a documentului reieșea existența unui fel de emițător de gânduri care îi îndrepta spre țintă pe slanii izolați. Dar asta conta mai puțin acum.

Important era Gray. Liderul studia atent teancul de hârtii.

— E mai grav decât am crezut, murmură el, iar inima fetei încetă să mai bată. Mi-a scotocit prin birou.

Kathleen se gândi încordată că nu era cazul ca dictatorul să recunoască așa ceva de față cu Petty, ceea ce echivala cu a pune o armă de temut în mâna celui mai înverșunat dușman al ei.

Gray se întoarse, fixând-o cu o privire de gheață. Ciudat, dar suprafața minții lui rămăsese la fel de calmă și de stăpână pe sine ca întotdeauna. Bărbatul nu era furios, ci stăpânit de o hotărâre fermă – aceea de a o rupe cu fata.

— Vei merge în camera ta, vei împacheta și vei aștepta dispozițiile mele.

Kathleen tocmai se depărta, când îl auzi pe Petty spunând:

— Ai afirmat în diferite ocazii că o ții în viață numai în scopuri științifice. Dacă o muți de aici, înseamnă că scopurile acelea nu mai sunt valabile. Îndrăznesc de aceea să sper că va fi pusă sub protecția poliției secrete.

Tânăra trase ușa după ea. Își închise mintea pentru a bloca accesul vibrațiilor mentale venite dinspre cei doi și o porni în fugă pe coridor spre camera ei. Nu avea niciun interes să afle detaliile acelei crime fățarnice pe care probabil că Gray și acolitul lui o perfectau chiar în acele momente. Știa foarte clar ce avea de făcut. Deschise ușa dormitorului care dădea spre unul dintre coridoarele principale, își înclină capul spre santinela care o salută luând poziția de drepți și se îndreptă calmă către cel mai apropiat lift.

Teoretic, nu avea voie să circule decât până la nivelul aflat la o sută șaptezeci de metri înălțime. Accesul la hangarele avioanelor, aflate cu încă o sută șaptezeci de metri mai sus, era interzis. Din păcate pentru el, însă, tânărul liftier – un militar solid, de altfel – nu putu para lovitura năprasnică pe care fata i-o trase în bărbie, făcându-l să se prăbușească. Kathleen citi în mintea lui că, la fel ca majoritatea bărbaților, nu accepta ideea că o

asemenea fată înăltuță și firavă putea fi periculoasă pentru un mascul în plină putere, cântărind aproape nouăzeci de kilograme. Cel de aici își pierduse cunoștința înainte de a-și înțelege greșeala. Deși era o cruzime din partea ei, nu ezită să-i lege picioarele cu sârmă, și tot cu sârmă îi fixă și călușul pe care i-l îndesase în gură.

Ajunsă pe acoperiș, efectuă o scurtă explorare mentală în jurul ascensorului, apoi deschise ușa și o închise rapid în urmă. Văzu un avion la mai puțin de zece metri distanță. Lângă el, un altul, la care trei mecanici trebăluiau, ascultând poveștile unui soldat.

Nu-i trebuiră mai mult de zece secunde ca să ajungă lângă aparatul de zbor și să se cațere în carlingă. Se bucură constatând că toate comenzile îi sunt familiare; nu se chinuise degeaba atunci când sondase, vreme de mai mulți ani, creierele piloților. Motoarele șuierară, avionul se puse în mișcare, apoi țâșni cu viteză maximă.

Hm, iar o întinde colonelul, o ajunse din urmă gândul unui mecanic.

Probabil că s-a dus după vreo femeie, zise soldatul.

Mda, aprobă al doilea mecanic. *Ai zice că tipul…*

După două ore de zbor neîntrerupt pe direcția sud-vest, Kathleen ajunse la ascunzătoarea aleasă drept țintă. Ateriză, cuplă pilotul automat, îl programă să zboare mai departe spre est și coborî din avion. În zilele ce urmară, pândi cu nerăbdare un vehicul. În cea de-a cincisprezecea zi, șansa îi surâse. De după un pâlc de copaci apăru un automobil lung și negru, îndreptându-se direct spre ea. Mușchii i se încordară. Cumva, n-avea importanță cum, va pune mâna pe el. Poliția secretă putea să apară în orice moment, așa că trebuia să plece de acolo și încă repede! Rămase cu ochii pe mașină, așteptând.

CAPITOLUL 14

Preria imensă, pustie și vântoasă rămase în sfârșit undeva în urmă. Jommy schimbă direcția, îndreptându-se direct spre est, apoi către sud. După un timp începu să întâlnească tot mai multe baraje ale poliției, dar nu fu oprit la niciunul din ele. În cele din urmă, cercetând mințile unor oameni, înțelese despre ce era vorba. Căutau o fată. *O fată slan!*

Șocul descoperirii fu violent. Timp de câteva secunde, rațiunea lui Jommy refuză să accepte o asemenea speranță neașteptată. Și totuși nu putea fi vorba de un slan fără cârlionți. Oamenii, care îi puteau deosebi pe slani doar după podoaba capilară, nu puteau căuta decât un slan adevărat, ceea ce însemna că visul lui se împlinise.

Se îndreptă decis spre zona pe care polițiștii aveau ordin s-o înconjoare. Ieși din autostradă și porni pe un drum secundar, șerpuit, care cobora în văi împădurite și urca înapoi pe colinele înalte. Dimineața fusese mohorâtă, dar acum soarele strălucea din plin pe cerul fără nori.

Avea senzația clară că se apropie de centrul zonei primejdioase. Impresia i se amplifică brusc în momentul în care mintea îi fu atinsă de un gând exterior. Era o pulsație domoală și în același timp atât de măreață prin semnificația ei, încât simți un fior.

Atenție, slani! Acesta este un emițător de gânduri Porgrave. Vă rugăm s-o luați pe drumul secundar care se bifurcă la opt sute de metri de aici. Mai târziu veți primi un alt mesaj.

Jommy încremeni. Moale și insistentă, unda mentală îl atinse din nou, blândă ca o ploaie de vară:

Atenție, slani!... vă rugăm s-o luați...

Merse mai departe, încordat, dar emoționat. Iată că miracolul se produsese. Undeva, aproape, se aflau slani, mulți slani! Un asemenea emițător putea eventual să fi fost construit de un singur individ, dar modul cum fusese

conceput mesajul sugera ideea unei comunități, în care s-ar fi putut să-și găsească semenii. Oare?!

Nădejdile se clătinară la gândul că era posibil ca totul să fie o capcană. Poate că emițătorul fusese găsit într-o ascunzătoare părăsită și lăsat aici ca momeală. Personal se putea considera în afara oricărui pericol, datorită mașinii lui indestructibile și a puterii armelor sale, dar era bine să aibă în vedere și posibilitatea unei ambuscade. Dacă aparatul fusese instalat, într-adevăr, de oameni, atunci poate că aceștia strângeau deja cercul în jurul acelui loc în speranța că între timp mai apăruseră niște slani atrași de mesajul mental. La urma urmelor, chiar acea posibilitate îl adusese și pe el acolo.

Jommy își continuă drumul. În mai puțin de un minut, ajunse la drumul menționat în mesaj și se înscrise pe el fără ezitare. Acesta șerpuia prin zone împădurite și prin văioage. Cinci kilometri mai încolo, al doilea mesaj îl făcu să oprească brusc.

Acesta este un emițător Porgrave. Știu că ești un slan adevărat. Mergi la mica fermă aflată puțin mai departe. Acolo vei găsi intrarea într-un oraș subteran, cu uzine, grădini și locuințe. Bine ai venit! Acesta este un emițător…

Mașina se hurducă în momentul când trecu peste niște denivelări, apoi pătrunse printr-o lizieră deasă de sălcii, ajungând în final la un luminiș. Cross privi de-a curmezișul unei curți invadate de bălării, la capătul căreia se afla o casă dărăpănată și pustie. Alături de ea se mai găseau încă două construcții, un grajd și un garaj, ce purtau la fel de vizibil amprenta nemiloasă a timpului.

Bătrâna șandrama cu două niveluri îl privea cu ochii goi ai ferestrelor fără geamuri. Grajdul stătea să se prăbușească sub povara anilor; ușa înfundată în pământul rămas în paragină se mai ținea într-o singură balama.

Privirea adolescentului se opri fugitiv asupra garajului, trecu mai departe, apoi reveni, gânditoare. Construcția avea aerul unui lucru părăsit, mort de mult, totuși ceva nu se potrivea aici. Subtila diferență deveni tot mai evidentă în ochii lui Jommy, reținându-i atenția. Garajul părea și el

că stă să cadă, dar asta din cauza construcției, nu a vechimii. Se puteau ghici acolo piese din metale dure, asamblate prin îmbinări fără moarte.

Ușile aparent dărâmate erau grele și se sprijineau de-a dreptul pe pământ, totuși se deschiseră cu ușurință sub apăsarea degetelor tinerei care se apropie. Era înaltă, zveltă, îmbrăcată într-o rochie cenușie și-l privea pe băiat cu un zâmbet tulburător.

Ochii îi străluceau pe fața delicată. Pentru că Jommy își controla întotdeauna mintea, lăsând doar o fantă îngustă care să permită fluxul gândurilor, ea crezuse la început că avea de-a face cu un om.

Dar el era slan!

Slan ca și ea.

Pentru Jommy, care timp de atâția ani bătuse lumea în lung și în lat, căutând minuțios, cu mintea mereu la pândă, șocul și revenirea din șoc fură practic simultane. Știa că, odată și odată, va întâlni un alt slan. Pentru Kathleen, însă, care nu trebuise niciodată să-și ascundă gândurile, surpriza era devastatoare. Încercă disperată să se controleze, dar îi fu imposibil. Scutul mental, atât de rar folosit, devenise brusc inutilizabil.

Mintea fetei era ca o carte deschisă, iar în șuvoiul de gânduri ce năvăli dinăuntru se simțea o mândrie nobilă. Mândrie, dar și umilință, o umilință izvorând dintr-o profundă sensibilitate și din capacitatea de înțelegere care o egala pe a lui. Îi lipsea totuși antrenamentul în lupta împotriva pericolelor. Kathleen radia de o bunătate caldă, care cunoscuse însă supărarea și lacrimile și fusese confruntată cu ura fără margini a oamenilor.

Apoi scutul mental i se închise strâns; stătea și se uita cu ochi mari la Jommy. Într-un târziu își deblocă mintea și lansă un gând către el:

Să nu mai rămânem aici! Eu stau și așa de prea multă vreme. Ai citit probabil în mintea mea despre poliție, așa că lucrul cel mai bun pe care-l putem face e s-o luăm din loc – și cât mai repede!

Tânărul rămăsese nemișcat și o țintuia cu o privire strălucitoare. Cu fiecare secundă care trecea, mintea i se umplea de speranță, iar în trup simțea fiorul cald al bucuriei. I se părea că-i dispăruse o greutate de pe suflet. În acești ani, totul depinsese numai de el. Inegalabila armă, dată în grijă pentru acea lume a viitorului la care visase deseori, atârna ca o sabie a lui Damocles deasupra destinelor tuturor – oameni și slani laolaltă –, susținută de un singur fir fragil: cel al vieții sale. Și iată că acum i se alătura o altă viață, un alt fir care să împiedice căderea sabiei.

Nu era un gând, ci mai degrabă o emoție: tristă, dulce, copleșitoare. Un bărbat și o femeie, singuri pe lume, se întâlneau, la fel ca mama și tatăl lui cu mulți ani în urmă. Zâmbi amintirilor și-și deschise larg mintea spre fată. Clătină din cap:

Nu, nu chiar acum. Am prins în mintea ta ceva despre niște utilaje din orașul subteran și aș vrea să arunc o privire mai îndeaproape. Utilajele grele sunt cele care-mi lipsesc cel mai mult.

Zâmbi încurajator.

Și nu-ți face prea multe griji în legătură cu pericolul. Am niște arme fără egal în comparație cu ale oamenilor, iar mașina asta e vehiculul ideal pentru a ne salva. Poate circula, practic, oriunde. Sper că are loc în peșteră.

Ah, da. Mai întâi se coboară cu câteva ascensoare, apoi poți merge oriunde vrei, chiar și cu mașina. Dar nu trebuie să pierdem vremea! Noi…

Jommy râse fericit.

Fără niciun dar, spuse el.

Ceva mai târziu, Kathleen își expuse din nou îndoielile:

Zău, cred că n-ar trebui să mai stăm. Văd în mintea ta că dispui de arme minunate și de această mașină făcută dintr-un metal căruia tu îi zici oțel de zece puncte. Dar mai văd și tendința de a subestima oamenii. Nu face o asemenea greșeală! În lupta împotriva slanilor, cei ca Petty își controlează creierul până la un nivel anormal de ridicat aș putea spune. Iar Petty nu se va da în lături de la nimic ca

să mă distrugă. Chiar în aceste clipe, sunt convinsă, lațul se strânge în jurul ascunzătorilor unde m-aș putea afla.

Tânărul o privi tulburat. În jurul lor domnea liniștea orașului subteran. Pereții altădată albi se ridicau mândri, dar spre un plafon crăpat, iar pilonii ce-l susțineau, așezați în rânduri dese, erau curbați și uzați, mai mult din cauza anilor decât a tonelor de pământ ce-i apăsau. Spre stânga se puteau vedea primele grădini artificiale și strălucirea râului subpământean care alimenta cu apă lumea ascunsă. Spre dreapta se întrezărea lungul șir de apartamente ale căror uși de plastic încă mai străluceau palid.

Aici locuiseră niște ființe care, demult, fuseseră alungate de dușmanii lor necruțători, iar atmosferă amenințătoare părea că mai persistă. Privind în jur, Jommy presupuse că așezarea fusese evacuată cu mai mult de douăzeci și cinci de ani în urmă. Totul părea apropiat, și totuși mort. Răspunsul său mental adresat fetei reflecta micșorarea senzației de amenințare sumbră a pericolului:

Conform oricărei logici, trebuie să pândim numai gândurile din exterior și, pentru mai multă siguranță, nu ne vom îndepărta la mai mult de câteva sute de metri de mașină. Faptul că intuiția ta semnalează un pericol mă pune pe gânduri. Caută, te rog, printre amintiri și încearcă să descoperi cauza acestei amenințări. Pot și eu să fac acest lucru, dar nu la fel de bine ca tine.

Se lăsă tăcerea. Ochii fetei se închiseră, iar scutul mental i se ridică. Așa cum stătea în mașină în spatele lui, părea un copil maturizat prea devreme, care dormea un somn adânc. Într-un târziu buzele sensibile i se strânseră; deschise ochii și rosti cu voce tare:

— Spune-mi, ce este oțelul de zece puncte?

— Aha, spuse Jommy satisfăcut, încep să înțeleg importanța anumitor factori psihologici. Comunicarea mentală are o mulțime de avantaje, dar capacitatea ei descriptivă în anumite situații, cum ar fi discuția despre puterea unei arme, este inferioară unei expuneri în cuvinte, oferirii unei imagini sau a unor rânduri scrise pe o bucată de hârtie. Puterea, mărimea, rezistența, sunt

noțiuni ce nu se percep limpede atunci când se transmit mental.

— Continuă.

— Tot ceea ce am făcut, explică el, se bazează pe marea descoperire a tatălui meu: prima lege a energiei atomice – concentrarea, concept opus celui vechi, de difuzie. Din câte știu, tata n-a bănuit niciodată posibilitățile de aplicare a legii în domeniul rezistenței metalelor dar, ca orice discipol al unui geniu, eu m-am oprit asupra unor cazuri particulare de aplicare a acestei legi. M-am bazat în parte pe ideile lui, iar în parte pe idei ce apăreau de la sine pe măsură ce avansam cu studiile. Coeziunea tuturor metalelor e dată de forțele atomice de interacțiune. Apare astfel noțiunea de rezistență teoretică a metalelor. În cazul oțelului, am numit-o rezistență de un punct. Ca să-ți faci o idee, atunci când a fost inventat, oțelul avea o rezistență de aproximativ două mii de puncte. Noile procedee de turnare i-au îmbunătățit rapid valoarea, aducând-o în jurul a o mie de puncte, iar apoi, pe durata mai multor sute de ani, ea a fost ameliorată continuu În zilele noastre, oamenii au reușit să producă un oțel de șapte sute cincizeci de puncte. Slanii fără cârlionți au ajuns până la cinci sute de puncte, un metal deosebit de dur, dar nici măcar el nu se poate compara cu oțelul produs de mine. Eu am obținut creșterea rezistenței pe cale atomică, ceea ce duce la modificarea structurii atomice înseși, având ca rezultat un oțel de zece puncte, aproape perfect. Ca să te lămurești și mai bine, află că o placă de numai trei milimetri dintr-un asemenea metal oprește cu ușurință oricare armă cunoscută de oameni sau de slanii fără cârlionți.

În continuare, Jommy descrise încercarea lui de a ajunge pe Lună și povesti incidentul cu mina zburătoare care-l forțase să se întoarcă, avariat. Conchise:

— Este foarte important de reținut că o bombă atomică, suficient de puternică încât să distrugă o navă militară oricât de mare, n-a reușit să penetreze un perete din oțel de zece puncte, gros de numai treizeci de centimetri. E adevărat, însă, că daunele au fost considerabile: învelișul

s-a șifonat destul de tare, iar sala motoarelor a fost ruinată de șoc.

Kathleen îl privea cu ochi strălucitori.

— Ce proastă sunt, oftă ea. L-am întâlnit pe cel mai important slan în viață și n-am găsit ceva mai bun de făcut decât să-i împui capul cu temerile mele, născute de douăzeci și unu de ani de existență petrecută printre oameni și în apropierea armelor lor – pe care le credeam puternice, dar care acum mi se par de-a dreptul ridicole.

— Nu eu sunt cel mai important slan, clătină din cap Jommy zâmbind, ci tatăl meu a fost, deși a făcut și el unele greșeli. Cea mai mare dintre ele a fost că nu s-a preocupat îndeajuns de propria sa protecție. A fost totuși un geniu în adevăratul sens al cuvântului.

Zâmbetul i se stinse.

— Mi-e teamă că va trebui, totuși, să revenim destul de frecvent în peșteră, iar fiecare drum va fi la fel de periculos ca și acesta. Nu l-am întâlnit pe Petty decât în treacăt, dar ceea ce am aflat acum de la tine se potrivește și completează imaginea unui om tenace și lipsit de scrupule. Știu că supraveghează ascunzătorile, însă nu putem da înapoi din acest motiv. De data asta vom rămâne doar până la lăsarea întunericului – timp suficient ca să examinez utilajele. În mașină se află mâncare, pe care o vom putea găti după ce voi trage un pui de somn. Voi dormi, bineînțeles, în mașină. Dar mai întâi, utilajele!

Acestea erau risipite peste tot, aidoma unor cadavre, tăcute și nemișcate. Ce nu exista acolo? Cuptoare de turnătorie, matrițe uriașe, strunguri, ferăstraie mecanice, nenumărate scule electrice; pe o lungime de aproape opt sute de metri, mașinile erau așezate în rânduri dese. Cam o treime erau bune de casat, o treime deteriorate parțial, iar restul cât de cât utilizabile.

În timp ce mergeau pe podeaua crăpată, printre imensele mașinării, lumina palidă și pâlpâitoare făcea ca totul să pară o lume a umbrelor. Jommy pășea gânditor.

Am mai mult decât mi-aș fi putut imagina. Aici se află tot ceea ce mi-ar trebui. Numai din fierul vechi aș putea

construi o uriașă navă militară, și când te gândești că ei foloseau probabil acest loc numai ca o capcană pentru slani!

Ochii i se îngustară, iar gândul îi zbură imediat spre Kathleen:

Spune-mi, ești sigură că orașul are numai două intrări?

Atâtea erau însemnate pe hârtia din biroul lui Gray, iar altele n-am reușit să descopăr.

El tăcu câteva clipe, dar nu se putu abține să-i trimită un alt gând:

Poate că-i o prostie să revin la presimțirea ta, totuși nu-mi place să tratez cu superficialitate niciun pericol potențial, ci să iau în calcul toate implicațiile posibile.

Dacă există într-adevăr o intrare secretă, explică tânăra, *ne-ar lua ore întregi ca s-o găsim și, chiar dacă am reuși lucrul ăsta, tot n-am putea fi siguri că este unica, așa că nu vom fi mai în siguranță. Rămân la părerea că trebuie să plecăm imediat.*

Jommy o contrazise hotărât:

Nu te-am lăsat să-mi citești în minte ceea ce-ți voi transmite acum, dar motivul principal pentru care nu vreau să plecăm deocamdată este că acest loc reprezintă pentru noi ascunzătoarea cea mai sigură dintre toate. Asta până când te vei deghiza și cârlionții îți vor fi ascunși sub o perucă. Șoselele sunt controlate de poliție, iar agenții știu că se caută o fată slan și au poza ta. Eu am părăsit drumul principal în speranța că te voi găsi înaintea lor.

Mașina asta nu zboară? se interesă Kathleen.

Mai sunt șapte ore până la lăsarea întunericului, surâse trist adolescentul. *La fiecare minut, ne-am întâlni cu un avion. Imaginează-ți ce ar raporta piloții către cea mai apropiată bază militară, când ar vedea un automobil zburând prin văzduh! Iar dacă ne-am ridica și mai sus, să zicem la o altitudine de optzeci de kilometri, am da cu siguranță peste o aeronavă de patrulare a slanilor fără cârlionți. Primul comandant care ne-ar vedea și-ar da seama imediat despre cine este vorba, va comunica poziția și ne va ataca. Armele mele l-ar distruge instantaneu, dar*

n-am putea face față zecilor de nave ce ar urma. Înainte de a-i putea anihila pe toți, tirul concentrat al armelor lor puternice ne-ar provoca moartea ca urmare a șocului la care am fi supuși. Pe de altă parte, nu mă pot pune de bunăvoie într-o situație periculoasă, o situație în care va trebui cu siguranță să ucid. Am omorât doar trei oameni în viața mea și de atunci, cu fiecare zi care a trecut, în mine s-a întărit hotărârea de a nu mai ucide oameni. O decizie atât de categorică, încât întregul meu plan de a-i găsi pe adevărații slani ține cont de ea.

Gândul fetei îl mângâie ca o adiere blândă:

Ai un plan pentru a-i găsi pe semenii noștri?

El aprobă din cap:

Da, și e foarte simplu. Toți slanii adevărați pe care i-am cunoscut până acum: tata, mama, eu însumi și acum tu suntem buni la inimă, niște ființe de treabă, în ciuda urii oamenilor față de noi, în ciuda eforturilor lor de a ne distruge. Refuz să cred că noi patru am fi niște excepții. De aceea consider că trebuie să existe o explicație logică pentru actele monstruoase puse pe seama alor noștri.

Un zâmbet fugar îi lumină fața.

Este probabil cam hazardat să mă lansez în asemenea speculații asupra subiectului, la vârsta mea și în stadiul de dezvoltare mentală la care mă aflu. Oricum, mi-e teamă că până acum am dat greș. În consecință, am hotărât să nu mai fac nicio mișcare decisivă înainte de a lua măsuri suplimentare de precauție împotriva slanilor fără cârlionți.

Fata îl privi fix și încuviință din cap, aprobator.

Îmi dau seama acum de ce trebuie să mai stăm aici.

Straniu. Jommy ar fi dorit ca ea să nu mai abordeze acest subiect. Ca o fulgerare, avu o presimțire sumbră, presimțirea unui pericol uriaș care-i pândea, dar își ascunse gândul față de fată. Gravitatea amenințării era incredibil de mare; atât de mare, încât logica o înlătură pe dată, deși nu în totalitate. Reminiscențele înseși erau de natură să-l pună pe gânduri. Îi transmise:

Nu te depărta de mașină și stai cu mintea la pândă. La urma urmelor, putem localiza orice om pe o rază de patru sute de metri chiar și în timp ce dormim.

Cuvintele nu sunau însă deloc încurajator. La început, Jommy doar ațipi. Probabil că timp de câteva minute fusese parțial treaz pentru că, deși cu ochii închiși, era conștient de prezența minții lui Kathleen și de faptul că fata citea una dintre cărțile lui. La un moment dat, chiar, somnul îi era atât de superficial, încât în minte îi apăru o întrebare:

Luminile din plafon… stau permanent aprinse?

Probabil că fata îi strecurase cu blândețe răspunsul, pentru că deodată știu că lămpile luminaseră tot timpul de când venise ea acolo, și probabil că o făceau de sute de ani.

Și în mintea lui Kathleen exista o întrebare, așa că-i răspunse, tot mental:

Nu, am să mănânc după ce mă voi trezi.

Sau poate era doar amintirea a ceva spus mai devreme?

Aproape adormise când, din adâncul subconștientului apăru un gând ciudat, un gând vesel. *Minunat c-am întâlnit încă un slan adevărat, și încă ce slan! O tânără de-a dreptul superbă!*

Și ce tânăr atrăgător!

A fost oare gândul meu, sau al ei? se întrebă somnoros.

A fost al meu, Jommy.

Ce bucurie neasemuită să-ți pui mintea în contact cu un creier asemănător, atât de intim încât cele două curente mentale să pară unul singur, iar întrebările, răspunsurile, discuțiile în general, să capete instantaneu acele nuanțe pe care modul de multe ori impersonal de a dialoga prin intermediul cuvintelor nu le poate reda atât de fidel!

Este oare dragoste? Cum se poate ca două ființe să se în îndrăgostească la prima vedere când, după câte știu, se află pe lume milioane de alți slani, iar printre aceștia, probabil, nenumărați bărbați și nenumărate femei pe care i-am fi ales dacă situația ar fi fost alta?

Este mai mult decât atât, Jommy. Noi am fost toată viața singuri, într-o lume de străini. Să-ți întâlnești, în sfârșit, un semen e o bucurie aparte, pe care întâlnirea ulterioară a tuturor slanilor din lume n-o va putea egala. Noi doi vom împărți speranțele și îndoielile, pericolele și victoriile. Și, mai presus de toate, vom avea un copil. Vezi, Jommy, eu mi-am și adaptat întreaga ființă la un mod nou de viață. Asta nu înseamnă, oare, o dragoste adevărată?

Băiatul se gândi că ea avea dreptate și se lăsă în voia bucuriei care cânta în el dar, în momentul când adormi, fericirea dispăru. Acum se afla într-o beznă totală, care se transformă curând într-un abis unde cădea, cădea…

Se trezi brusc. Ochii lui ageri, îngustați de spaimă, alergară spre locul unde se aflase Kathleen. Scaunul rabatabil era gol. Își ascuți mintea încă tulbure din cauza coșmarului avut.

Kathleen!

Fata apăru în ușa mașinii.

Căutam niște metale, încercând să-mi dau seama ce ți-ar trebui în prima fază… Se opri zâmbind, apoi se corectă: *Ce ne-ar trebui!*

Jommy rămase o clipă nemișcat, căutând, explorând, sondând cu mintea lui sensibilă, nefericit la ideea că ea părăsise automobilul, fie chiar și pentru câteva secunde. Își dădea seama că fata venea dintr-un mediu mai puțin încordat decât cel în care trăise el. Dispusese de o libertate de mișcare mult mai mare decât avusese el vreodată și, în ciuda unor amenințări ocazionale, beneficiase de anumite atuuri pe care se putuse baza. Prin comparație, singura realitate permanentă a vieții lui chinuite fusese moartea, care se putea ivi în orice clipă de neatenție. Fiecare mișcare a lui trebuise să includă un procent de risc calculat.

Era un mod de viață pe care Kathleen trebuia să-l accepte și cu care trebuia să se acomodeze. Îndrăzneala de a duce la bun sfârșit o idee în condiții de pericol era una, dar lipsa măsurilor de precauție constituia cu totul altceva.

O să fac de mâncare, spuse fata veselă, *în timp ce tu iei lucrurile de care ai nevoie. Probabil că afară s-a întunecat.*

Jommy își privi ceasul și aprobă din cap. Peste două ore avea să fie miezul nopții, iar întunericul le va ascunde zborul. Întrebă încet: *Unde-i cea mai apropiată bucătărie?*

Într-acolo, întinse ea un braț, arătând vag spre un șir lung de uși.

Cât de departe?

Cam treizeci de metri. Îl privi încruntată. *Ascultă, Jommy, îmi dau seama cât ești de îngrijorat, dar dacă vrem să formăm o echipă, atunci trebuie să ne ocupăm de lucruri diferite.*

Privi cu neplăcere cum se îndepărtează, întrebându-se dacă găsirea acestui partener era un lucru bun pentru nervii lui. Viața pe care o dusese îl întărise în fața pericolelor îndreptate împotriva propriei persoane, dar acum își dădea seama că și Kathleen va trebui să-și asume niște riscuri.

Pentru moment nu simțea niciun pericol. Ascunzătoarea era cufundată în tăcere. Nu se auzea niciun sunet și, cu excepția gândurilor fetei, nu se simțea nicio vibrație mentală. Vânătorii, cercetașii și cei care ridicau bariere, toți oamenii pe care-i văzuse pretutindeni în timpul zilei, erau probabil la casele lor, gata să meargă la culcare sau deja adormiți.

O văzu pe Kathleen intrând pe o ușă și estimă din ochi distanța ca fiind în jur de cincizeci de metri. Tocmai cobora din mașină, când primi un mesaj mental dinspre fată – o vibrație ciudată, grăbită, îngrozită:

Jommy… peretele se deschide! Cineva…

Brusc, propriul ei gând se stinse, iar creierul începu să transmită cuvintele intrusului:

Ia te uită! Nu cumva e Kathleen? spunea Petty cu o satisfacție rece. *Și-i numai a cincizeci și șaptea ascunzătoare pe care o vizitez. Am fost personal și la celelalte, desigur, pentru că puțini oameni își pot controla mințile astfel încât să nu te avertizeze de la o poștă de venirea lor. De altfel, dată fiind importanța misiunii, nu*

aveam pe nimeni în care să am atâta încredere încât să i-o încredințez. Ce zici de psihologia mea, care m-a făcut să construiesc intrări secrete chiar în bucătării? Constat că până și slanilor, gândurile le trec prin burtă!

Sub acțiunea degetelor agile ale lui Jommy, mașina țâșni înainte. Captă răspunsul fetei, calm și lent:

Deci m-ați găsit, domnule Petty. Batjocoritor: *Trebuie cumva să vă implor mila?*

Replica glacială trecu rapid din mintea fetei în cea a adolescentului:

Mila nu-i latura mea cea mai tare. Și nici nu pierd vremea atunci când mi se ivește o ocazie mult așteptată.

Jommy, repede!

Băiatul primi ecoul împușcăturii, așa cum venise el din creierul fetei. Printr-o cumplită încrâncenare, mintea ei ținu pentru câteva clipe la distanță moartea adusă de glonțul ucigaș care-i perforase craniul.

Oh, Jommy, am fi putut fi atât de fericiți! Adio, iubitul meu...

Înmărmurit, disperat, Jommy urmări pulsația vieții care pălea în Kathleen. Brusc, aripa neagră a morții tăie legătura pe care creierul lui o avea cu ceea ce fusese mintea fetei.

CAPITOLUL 15

Jommy Cross era golit de orice senzație. Nu simțea nici ură, nici durere, nici speranță. Creierul lui primea în continuare impulsuri exterioare, dar totul rămânea nebulos, abstract. Singura care mai reacționa normal era mașinăria perfectă a trupului său. Automobilul frână brusc, iar băiatul îl văzu pe Petty lângă corpul prăbușit al fetei.

La dracu', veni o vibrație dinspre ucigaș, *încă unul?*

Petty trase aproape în aceeași clipă, dar glonțul ricoșă lovindu-se de blindajul inexpugnabil al vehiculului. Uluit de eșec, șeful poliției secrete dădu înapoi, iar printre buze i se strecură o exclamație de furie. Timp de câteva clipe, ura față de dușmanul slan păru să se personifice în expresia întunecată a feței. Corpul, încordat dureros, părea că așteaptă moartea inevitabilă.

O simplă apăsare de buton l-ar fi trecut în neființă, dar Jommy nu făcu nicio mișcare, nu scoase niciun cuvânt. Părea că împietrise. Privi absent, cu ochi goi, către Petty, apoi spre cadavrul fetei. Într-un târziu, în minte i se strecură un gând calm, logic. Ca unic posesor al secretului energiei atomice, nu-și putea permite o viață normală, nu-și putea permite să se lase cucerit de dragoste. În lumea aceea în care oamenii și slanii se urau cu atâta sălbăticie, pentru el era imperios necesar să-și urmeze nemiloasa predestinare.

Prin intrarea secretă începură să pătrundă alți și alți oameni, care își descărcau inutil armele trăgând în mașina indestructibilă. Jommy sesiză printre cei prezenți scuturile mentale ce indicau doi slani fără cârlionți. După câteva clipe, ochii lui ageri se opriră la unul dintre ei, care-l privise în fugă, apoi se retrăsese într-un colț, șoptind repezit un mesaj în emițătorul ascuns în ceasul de la mână. Cuvintele lui trecură de suprafața minții, permițând lui Jommy să-l audă:

Model 7500, baza cinci metri, tip fizic general șapte, cap patru, bărbie patru, gură trei, ochi căprui tip treisprezece, sprâncene treisprezece, nas unu, obraji șase. Terminat!

Ar fi putut să-i distrugă pe toți, toată gloata aceea de lingăi venali, dar în mintea rece și calculată a fiului lui Peter Cross nu exista niciun gând de răzbunare. Tot ce mai conta în acel univers dement era securitatea armei lui atomice și certitudinile ce derivau din ea.

Mașina se retrase puțin, pe urmă țâșni cu o viteză pe care picioarele agresorilor n-o puteau egala. În față se vedea tunelul subteran pe unde curgea pârâul care uda grădina. Plonjă în el și dezintegratoarele îi lărgiră albia pe o distanță de opt sute de metri. Apoi se afundă, astfel încât apa să ascundă intrarea înapoia lui, după care se ridică din nou pentru ca debitul râului să nu se piardă în întregime.

În cele din urmă, reveni la o traiectorie orizontală și goni prin bezna subterană. Încă nu putea ieși la suprafață pentru că acolo îl așteptau cu siguranță navele slanilor fără cârlionți, alertați.

Când, în cele din urmă, își făcu apariția din coasta unui deal, nori negri ascundeau peisajul lumii nocturne. Se opri și, cu meticulozitate, blocă ieșirea din tunel, îngropând-o sub tone de pământ. Odată treaba terminată, țâșni spre înaltul cerului. Deschise aparatul de radio luat de pe nava slanilor fără cârlionți și imediat auzi vocea unui bărbat:

— … Kier Gray a sosit și a luat cadavrul. Se pare că, o dată în plus, organizația șerpilor a lăsat ca unul dintre ai lor să fie ucis, fără să dea nici cel mai mic semn că ar dori să-l salveze. E timpul să tragem concluziile ce se impun din eșecurile lor repetate și să încetăm să considerăm că opozițiile lor periclitează în vreun fel planurile noastre. Există însă în continuare un factor de risc incalculabil. În mod limpede, toate operațiile noastre militare îndreptate împotriva Pământului trebuie suspendate până la anihilarea acestui șarpe. Apariția lui neașteptată astăzi, în momentul uciderii fetei Kathleen Layton, a fost pentru noi un mare succes, un succes neașteptat. Unul din experții noștri, prezent la fața locului, ne-a transmis o descriere

atât a mașinii, cât și a înfățișării lui Jommy Cross. Oricât s-ar deghiza, el nu-și poate modifica structura osoasă a craniului. De asemenea, schimbarea aspectului vehiculului sau distrugerea lui nu-i vor fi de niciun folos, pentru că înregistrarea lui a rămas. S-au vândut doar câteva sute de mii de modele 7500. Al lui este probabil furat, totuși îi vom da de urmă. Însărcinată cu aceasta problemă este Joanna Hillory, care a făcut un studiu detaliat asupra șarpelui în cauză. Sub directa ei îndrumare, trupele de cercetași vor pătrunde în toate zonele continentelor. Există, cu siguranță, teritorii unde n-am penetrat deocamdată: văi izolate, prerii, districtele agricole. Astfel de locații trebuie închise, iar în ele vom instala grupuri polițienești. Semenii lui nu pot intra în legătură cu el, deoarece controlăm toate căile de comunicație. Din acest moment, supraveghetorii noștri vor opri și vor examina orice persoană cu un fizic asemănător descrierii. Aceste măsuri au scopul de a-l menține izolat, de a-l împiedica să-și contacteze semenii și de a ne oferi timpul necesar găsirii lui. Oricât de mult ar dura, prioritatea zero este prinderea lui Jommy Cross. Nu avem voie și nu putem da greș. Aici Marele Stat-Major. Sfârșitul mesajului!

Neobosita mașină străpungea norii întunecați, iar aerul șuiera la contactul cu învelișul exterior. Așadar acum războiul împotriva lumii oamenilor era legat de propria lui soartă, iar actul final fusese amânat pentru o dată încă nedecisă. Cu siguranță că acei slani perseverenți îl vor găsi în cele din urmă. Dăduseră greș prima dată datorită unui factor neprevăzut – arma lui – dar acum o cunoșteau. De altfel, arma nu era un amănunt de natură să le influențeze căutările asidue. Timp de câteva minute, Jommy își imagină cum va arăta invazia văii unde își avea ascunzătoarea. În cele din urmă continuă drumul, având în minte singurul factor care mai lucra în favoarea sa – timpul. Da, cu siguranță că îl vor găsi. Dar peste cât timp?

CAPITOLUL 16

Peste patru ani. Cu două luni înainte ca Jommy Cross să împlinească douăzeci și trei de ani, organizația slanilor fără cârlionți lovi pe neașteptate, cu o violență inimaginabilă.

Era o zi caniculară. Băiatul tocmai coborâse treptele verandei și se oprise la capătul potecii care împărțea grădina în două. Se gândea nostalgic și blând la Kathleen și la părinții săi, toți morți de atâta vreme. În mintea lui nu exista durere, nici măcar tristețe, ci doar sensul filosofic al tragediei vieții.

Nicio introspecție, oricât de profundă, nu-i putea însă adormi vigilența simțurilor. Chiar și cufundat în amintiri, era conștient, cu o limpezime aproape anormală, de realitatea înconjurătoare. Dintre toate aptitudinile fizice și psihice pe care și le dezvoltase în acești ani, cea mai mare atenție o acordase capacității de a percepe *orice,* în orice situație. Nimic nu-i scăpa. La treizeci de kilometri depărtare, valurile de căldură dansau la poalele muntelui unde era ascuns vehiculul spațial, dar oricât de mare ar fi fost temperatura, aerul în continuă mișcare nu putea distorsiona detaliile în asemenea măsură încât să nu fie percepute corect de creierul de-acum bine antrenat al tânărului slan. Totul era sesizat, analizat și introdus în configurații mentale bine conturate. Tot ceea ce cu câțiva ani în urmă ar fi fost nebulos devenise acum clar și coerent.

Un roi de țânțari trecu pe deasupra Bunicuței, care stătea îngenuncheată lângă o brazdă cu flori. Senzorii supersensibili ăi tânărului detectară până și undele aproape imperceptibile ce indicau viața micilor gâze. În timp ce stătea acolo, urechile lui percepeau sunete îndepărtate, atenuate de distanță, iar șoaptele unor gânduri îi atingeau mintea. Încet-încet, în ciuda complexității sale, în creierul lui Jommy se formă

caleidoscopul vieții din vale, o adevărată simfonie de senzații ce se contopeau armonios într-un tot coerent.

Bărbați și femei muncind, copii jucându-se, tractoare în mișcare, mașini – o măruntă colectivitate agricolă în plină activitate cotidiană, ce se desfășura exact la fel ca în vremurile de mult apuse. O privi din nou pe Bunicuța. Brusc, mintea îi pătrunse în creierul lipsit de apărare al bătrânei. Puterea de percepție a gândurilor lui era atât de mare, încât acum i se părea că femeia devenise o parte a propriului său corp. Avu imaginea clară a pământului la care se uita ea, apoi a unei flori cu lujer înalt. În timp ce privea, văzu și mâna Bunicuței care ținea o gânganie. Triumfătoare, bătrâna strivi insecta, ștergându-și apoi în praf degetele pătate.

— Bunicuțo! spuse tânărul. Nu-ți poți stăpâni instinctele criminale?

Femeia privi în sus spre el, cu un licăr belicos în ochii negri ce jucau pe fața blândă și ridată – o reminiscență a înfățișării ei de odinioară.

— Prostii! replică ea tăios. De nouăzeci de ani fac umbră pământului și de tot atâția îi omor pe drăcușorii ăștia, iar înaintea mea mama a făcut același lucru. He, he…

Chicotitul era senil. Jommy se încruntă nemulțumit. Bătrâna se acomodase destul de repede cu clima de pe Coasta de Vest, dar tânărul nu era mulțumit de rezultatele refacerii pe cale hipnotică a minții ei! Într-adevăr, vârsta își spunea cuvântul, totuși folosirea repetată a anumitor fraze, ca de pildă cea cu privire la ce făcuse ea până atunci și ce făcuse mama ei mai înainte, devenise mecanică. Jommy îi indusese această idee chiar de la început, pentru a umple imensul gol lăsat de dezrădăcinarea amintirilor bătrânei, dar în una din zilele următoare trebuia să încerce din nou.

Jommy se întorsese pe jumătate, gata de plecare, când, deodată, creierul său intră în alertă. Primise vibrațiile puternice ale unor gânduri îndepărtate.

Avioane! gândeau oamenii. *Ce de avioane!*

De ani de zile inoculase pe cale hipnotică membrilor comunității ideea că tot ceea ce părea neobișnuit trebuia discutat, iar subconștientul lor transmitea semnalul de alarmă fără ca ei să-și dea seama de acest lucru. Rezultatele respectivei măsuri de precauție se văzură imediat, când începură să sosească, în valuri, pulsațiile a zeci și zeci de creiere.

Apoi văzu și el avioanele, umbre venind de peste munți în direcția sa. Ca un fulger, mintea i se repezi spre ele, încercând să intre în contact cu piloții, dar se lovi de scuturile mentale ermetice ale unor slani fără cârlionți. O luă la fugă cât îl țineau picioarele, o smulse pe Bunicuța și intră în casă. Ușa din oțel de zece puncte a locuinței se închise, chiar în secunda în care un avion cu reacție al forțelor aeropurtate ateriză, scânteietor, ca o pasăre gigantică, printre florile din grădina bătrânei.

Un avion în fiecare fermă, gândi Jommy încordat. *Înseamnă că ei nu știu exact locul unde mă aflu. În curând însă vor sosi și navele militare, care vor termina treaba. Sunt meticuloși!*

Ei bine, și el fusese la fel de meticulos. Acum, când era evident că i se forța mâna, nu avea altă cale decât să-și ducă planul până la capăt. Era încrezător în forțele lui; nu simțea nici cea mai mică urmă de îndoială.

Totuși îndoiala i se strecură în suflet, și odată cu ea veni și dezamăgirea, numai peste un minut, în timp ce privea din subteran etalarea de forțe. Tot ceea ce-și imaginase că vor arunca în luptă slanii fără cârlionți se găsea acolo. Dar mai exista ceva; o navă. *O navă gigantică!* Monstrul, care ocupa o bună bucată din cer, era circular, cu diametrul de opt sute de metri; zece milioane de tone de metal, plutind ca un gigantic balon aplatizat. Imens, rău, amenințător prin senzația de forță nelimitată pe care o degaja.

Brusc, gigantul lovi! Dinapoia pereților săi masivi izbucni o rază de foc alb, lungă de o sută de metri, care izbi vârful muntelui. Sub lovitura nimicitoare, acesta fu pur și simplu pulverizat. Muntele unde era ascunsă nava lui

Jommy fusese distrus cu ajutorul *energiei atomice controlate!*

Jommy rămase nemișcat în laboratorul de oțel. Creierul îi era asaltat de frânturi de gânduri îngrozite ce veneau din toate părțile. Își ridică scutul mental, izolându-se de acea nebuloasă de vibrații. În spatele lui, Bunicuța se tânguia, cuprinsă de groază, iar în depărtare se puteau auzi lovituri asemănătoare cu cele ale unui baros, îndreptate împotriva locuinței lui inexpugnabile. În ciuda zgomotului infernal de afară, tânărul era cufundat într-o lume proprie, o lume a liniștii și a gândurilor repezi și neîntrerupte.

Dacă dispuneau de energia atomică, de ce nu-l anihilaseră până atunci, cu două-trei bombe? O mie de gânduri coordonate țâșniră, ordonându-se în direcția unui răspuns simplu și logic: voiau tipul perfect de energie, pe care îl stăpânea el. Metoda lor nu se baza pe așa-numita bombă cu hidrogen, modelul folosit în trecutul îndepărtat, cu apă grea, uraniu și o reacție în lanț. Se întorseseră și mai înapoi, la o etapă incipientă, o variantă rudimentară a principiului ciclotronului. Numai asta putea explica mărimea ieșită din comun și forma monstrului metalic. Avea în față un ciclotron de zece milioane de tone, capabil de o descărcare uriașă și ucigașă de energie, iar ei sperau să-i folosească mobilitatea astfel încât să-l silească pe dușman să le ofere secretul neprețuit.

Jommy se precipită spre panoul cu instrumente care ocupa întregul perete din spate al laboratorului și acționă un comutator. Indicatoarele încremeniră, apoi dansul lor începu să povestească despre un vehicul spațial ascuns sub muntele acum decapitat, o navă în care vibra o viață mecanică și care, în acele momente, se îngropa și mai adânc în sol, îndreptându-se către laborator.

Roti un disc, iar un set de indicatoare tresăriră în cutiile lor transparente, deplasându-se de la zero la prima gradație de pe cadrane și rămaseră acolo, oscilând ușor. Și ele, la rândul lor, spuneau o poveste: cea a unor proiectoare atomice care acum se ridicau din solul unde fuseseră îngropate atâta amar de vreme. În momentul

când Jommy atinse dispozitivul sensibil al sistemului de ochire, douăzeci de tunuri zvâcniră într-o sincronizare perfectă.

Fixă punctul central al reticulelor din vizor pe uriașul ciclotron inamic – o țintă facilă – apoi se opri. Ce voia de fapt să le facă acestor dușmani necruțători? Nu dorea să distrugă monstrul metalic. Nu dorea să se afle la originea bătăliei feroce care ar fi început între slani și oameni pentru a intra în posesia epavei. Nu încăpea nicio îndoială că oamenii vor lupta cu îndârjire. Marile lor tunuri mobile erau capabile să lanseze proiectile care să străpungă orice blindaj al slanilor fără cârlionți. Și dacă vreuna dintre navele acestora, cu armamentul ei sofisticat, ar fi încăput pe mâna supușilor lui Gray, atunci oamenii și-ar fi construit și ei o flotă aeriană, ceea ce ar fi dus cu siguranță la începerea unui nou război pustiitor. Nu, nu voia așa ceva!

Mai exista și un alt motiv pentru care nu dorea să distrugă Ciclotronul zburător: să nu-i ucidă pe cei dinăuntru. La urma urmelor, slanii fără cârlionți reprezentau o lege și o ordine pe care el le respecta. Meritau iertarea, fiind o rasă oarecum înrudită cu el.

După clarificarea acestor idei, ezitările lui Jommy dispărură. Își orientă bateria de proiectoare în direcția centrului giganticului ciclotron și apăsă butonul de declanșare a focului. Lovită în plin, uriașa navă făcu un salt înapoi, ca o frunză lovită de o pală de vânt. Se zgâlțâi cumplit, asemenea unui vas pe o mare furtunoasă. Privind-o cum se leagănă ca un elefant rănit, Jommy observă chiar în centrul ei o gaură imensă, prin care se vedea cerul și știu că învinsese!

Reușise să străpungă de la un capăt la celălalt imensa spirală a ciclotronului. Niciun atom nu mai putea alerga acum prin structura mutilată. Deși puterea acesteia era zdrobită, rămâneau valabile toate implicațiile derivând din existența invenției. Jommy privi cum nava își recăpăta cu greu echilibrul, începând să se retragă, cu panourile antigravitaționale acționând din plin. Apoi se ridică,

micșorându-și contururile pe măsură ce se depărta de Pământ.

La optzeci de kilometri, era încă vizibilă, mai mare decât restul navelor ce veneau în picaj spre valea verde, neatinsă vreodată de vreun conflict de o asemenea amploare. În acele momente, consecințele gestului său deveniră limpezi, dure, amenințătoare. Modul de organizare a atacului demonstra că slanii îi localizaseră cu mult timp în urmă ascunzătoarea. Acum era evident că așteptaseră momentul prielnic pentru a porni o bătălie unică, decisivă, prin care să-l forțeze să-și părăsească vizuina, ieșind la loc deschis, acolo unde îl puteau urmări zi și noapte cu ajutorul detectoarelor lor sensibile. Scopul final era de a-l distruge, lovindu-l cu armele de mare calibru, și de a-i captura instalațiile.

Jommy se întoarse spre Bunicuță.

— Am să te las aici. Instrucțiunile mele să-ți fie literă de lege. După exact cinci minute începând din această clipă, vei urca pe drumul pe care am venit, închizând în urmă toate ușile metalice. Vei uita apoi totul în legătură cu laboratorul. El va fi oricum distrus, așa că n-are rost să-ți încarci memoria. Dacă vei fi luată la întrebări, să te porți, de cele mai multe ori, ca o bătrână senilă. Din când în când, însă, vei reveni la normal. Sunt silit să te las singură în fața acestui pericol deoarece, în ciuda măsurilor mele de precauție, nu mai sunt sigur că am să scap cu viață din confruntare.

Simți o emoție rece, aproape impersonală, știind că venise ziua în care trebuia să acționeze. Nu excludea posibilitatea ca atacul slanilor fără cârlionți să fi fost doar o parte a unui plan mai vast, incluzând mult amânata invazie a Pământului. Oricare ar fi fost situația, următoarele lui mișcări erau puse la punct în cel mai mic detaliu. Ziua cea mare venise prea devreme, poate cu ani întregi mai repede decât și-ar fi dorit; cu toate acestea, știa că trebuie să acționeze hotărât, forțându-și toate posibilitățile, până la limita rezistenței. Pornise pe un drum

de pe care nu se mai putea întoarce, deoarece în urma lui nu se afla decât moartea sigură!

Nava lui ieși din râuleț și țâșni spre cer pe o traiectorie aproape verticală. Era foarte important să nu devină invizibilă mai înainte ca atacatorii să-și dea seama de plecarea vânatului. Trebuia să pornească în urmărirea lui, o urmărire de altfel inutilă. Înainte de toate, însă, mai trebuia făcut un lucru.

Fără nicio ezitare, mâna tânărului acționă un comutator. Ochii mijiți de încordare i se îndreptară spre ecranul posterior, prin care se vedea valea depărtându-se. După câteva secunde, pe verdele crud apăru o flacără albă, ciudată, formată dintr-o mulțime de mici incendii. Acolo jos, armele, instalațiile, totul intrase în procesul de autodistrugere comandat. Sub violența energiei descătușate, buncărele ardeau, iar metalul se topea.

Jommy schimbă direcția, încruntat dar mulțumit. Văpaia albă încă nu se stinsese. N-aveau decât să caute prin oțelul acum lichid, n-aveau decât să-și pună cercetătorii la treabă, ca să încerce să reconstituie dezlegarea secretului după care umblaseră atâta timp. În fiecare ascunzătoare distrusă din vale n-aveau să găsească *absolut nimic!*

Distrugerea acelor obiective atât de importante pentru atacatori durase mai puțin de un minut, dar fusese de ajuns pentru ca evadatul să fie văzut. Patru nave militare, dintre cele mai grele, se repeziră după el, dar se opriră nehotărâte atunci când Jommy activă sistemul care îi făcea nava invizibilă.

Aveau însă detectoare ce sesizau energia atomică. Acest lucru se văzu în momentul când, după câteva clipe de ezitare, își reluară decise urmărirea. Sistemul de alarmă semnaliză prezența altor dușmani, de astă dată în față. Încercau să-l încercuiască. Erau atât de mulți, încât nici nu se osteni să-i numere, iar cei ce reușiseră să se apropie își îndreptau acum proiectoarele energetice spre punctul indicat de sistemele de detecție. Loviturile lor nu-și atinseră însă ținta, deoarece inegalabilele motoare atomice ale navei lui Jommy îl purtară repede în afara razei de

acțiune chiar și a celor mai puternice arme, salvându-i viața.

Absolut invizibil, zburând cu mulți kilometri pe secundă, tânărul slan se îndreptă spre Marte. Probabil că trecuse prin câmpuri de mine, dar asta nu mai avea acum nicio importanță. Razele dezintegratoare ale navei sale le distrugeau înainte să poată exploda, blocând și undele luminoase care, prin reflexie, l-ar fi putut da de gol.

Între cele două tipuri de anihilare exista o deosebire. Minele erau distruse *înainte* de a lovi învelișul exterior. Lumina, însă, fiind o undă, nu putea fi contracarată decât în fracțiunea de clipă în care atingea nava, *înainte de a se putea reflecta.* În acel moment precis, viteza ei se reducea, iar corpusculii ce o alcătuiau se lungeau, în conformitate cu legile derivate din teoria contracției elaborată de Lorentz și Fitzgerald. În acel interval de timp infinitezimal, în care totul devenea aproape static, razele puternice ale Soarelui păleau în fața dezintegratoarelor atomice.

Mai mult decât atât, pentru că lumina trebuia mai întâi să atingă nava, razele puteau fi absorbite în totalitate, neafectând astfel în niciun fel vizibilitatea prin ecrane. Chiar dacă era invizibil, Jommy putea vedea totul, fără opreliști. Nava părea că stă suspendată în vidul cosmic, singura senzație de mișcare fiind dată de Marte, a cărei imagine se mărea pe măsura apropierii. La un milion și jumătate de kilometri distanță, era ca o minge strălucitoare – mare cât Luna văzută de pe Pământ. Odată cu trecerea timpului, își modifica dimensiunile, ca un balon care se umflă, ajungând în cele din urmă ca discul ei să umple jumătate din cer și să-și piardă culoarea roșie.

Încet-încet, prinseră formă continente, mări, munți, prăpăstii incredibile, presărate cu vârfuri stâncoase, și întinderi sterpe de teren neted. Aspectul bătrânei planete devenea tot mai dezolant.

Chiar și văzută printr-un telescop de la distanța de cincizeci de mii de kilometri, Marte arăta ca o babă – ridată, osoasă, urâtă, rece, uitată de timp. Era o imagine de-a dreptul respingătoare.

Apăru apoi o zonă întunecată – Mare Cimmerium, o mare vicleană, teribilă. Tăcute, aproape nemișcate, apele se întindeau sub cerul de un albastru mereu închis, însă niciun vapor nu se încumeta să circule pe acolo, deoarece vârfurile stâncoase ce se iveau la tot pasul de sub unde ar fi curmat rapid o astfel de aventură. Nu existau căi navigabile, nu existau canale, doar marea și stâncile colțuroase. Într-un târziu, Jommy văzu și orașul, scânteietor sub o vastă cupolă de sticlă. Ceva mai târziu apăru și al doilea oraș, apoi al treilea.

Trecu de planetă și opri motoarele. Acum nava nu mai difuza în spațiu nici cea mai slabă urmă de energie atomică. Era o simplă măsură de precauție, deoarece la o asemenea distanță nu trebuia să se teamă de detectoare. După un timp, câmpul gravitațional al planetei începu să-și facă simțit efectul. Cedând inexorabilei atracții, nava își înclină puțin câte puțin botul spre solul marțian, apoi începu să cadă, mărindu-și treptat viteza, spre partea întunecată a corpului ceresc. Era o treabă care cerea timp. Zilele terestre se transformară în săptămâni. În cele din urmă, Jommy apelă la un ajutor, dar nu la energia atomică, ci la panourile antigravitaționale, pe care nu le mai folosise de când își montase motoarele nucleare.

Căderea liberă provocată de forța de atracție a planetei durã mai multe zile, timp în care băiatul stătu treaz și nemișcat în fața hublourilor. În cinci rânduri fu atacat de mine zburătoare și de fiecare dată fu silit să activeze dezintegratoarele din pereți, așteptând cu sufletul la gură apariția unor patrule alertate de degajarea suspectă de energie. De zeci de ori, sistemul de alarmă îi semnaliză apropierea unor nave, de tot atâtea ori văzu luminile acestora dar, de fiecare dată, scăpă ca prin urechile acului. Sub el, Marte se mărea din ce în ce, umplând orizontul cu imensitatea ei întunecată. În afara orașelor, nu se zăreau multe urme de viață; din loc în loc, însă, apăreau sclipiri ce trădau zone locuite sau unde se desfășurau activități. Finalmente găsi ceea ce căuta: un punct luminos izolat, pâlpâind ca o lumânare în întunericul dens.

Se dovedi că era intrarea într-o galerie minieră, iar lumina venea din casa unde locuiau cei patru slani fără cârlionți care supravegheau instalația complet automatizată a exploatării minereurilor. Jommy studie puțin împrejurimile, apoi se întoarse satisfăcut la navă.

În noaptea următoare, planeta era învelită într-o negură deasă. Tânărul se mai apropie o dată de zona aleasă, amartizând într-o viroagă care ducea spre gura minei. Nu se vedea nicio umbră, nu se simțea nicio mișcare, nu se auzea niciun sunet. Luă cu prudență una dintre cutiile în care păstra cristalele hipnotice, o deschise, așeză micul obiect sticlos, instabil din punct de vedere atomic, într-o crăpătură a stâncii, scoase capacul protector și o luă la fugă înainte ca propriul său organism să afecteze gema sensibilă. Se ascunse în viroagă și așteptă.

Douăzeci de minute mai târziu, ușa căsuței se deschise. Lumina care răzbătea dinăuntru contura silueta înaltă a unui bărbat tânăr. Ușa se închise în urma lui, apoi o torță străluci în mâna umbrei care începu să se deplaseze pe poteca ce ducea spre intrarea în mină. Atenția bărbatului fu atrasă la un moment dat de fulgerul reflectat de una din fațetele cristalului. Intrigat, se îndreptă spre locul de unde venise sclipirea, apoi se opri și studie gema. Gândurile lui, alergând pe suprafața momentan neprotejată a minții, erau perfect lizibile.

Ciudat! Chestia asta nu exista aici azi-dimineață. Ridică din umeri. *Probabil că a fost sub o piatră care s-a răsturnat.*

Dădu să plece, totuși reveni, uitându-se îndelung la cristal, fascinat de el. În minte i se strecură suspiciunea. Cântări descoperirea cu o privire rece și în cele din urmă se hotărî să se întoarcă în casă, dar fu lovit de raza paralizantă care țâșni din mâna lui Jommy. Se prăbuși chiar înăuntrul grotei, inconștient.

Jommy se repezi spre el și, după numai câteva minute, își aduse victima în viroaga unde nu puteau fi observați. Începu să sondeze creierul fără apărare al bărbatului chiar în timp ce-l transporta. Era o treabă de durată, deoarece

căutatul într-o minte inconștientă aducea cu mersul prin apă – întâmpina tot timpul o mare rezistență. Deodată însă, găsi ceea ce căuta: culoarul croit în subconștientul celui leșinat de descoperirea naturii cristalului.

Tânărul urmări acea cale mentală, mergând până la rădăcinile complexe ale resurselor cerebrale. În fața lui se aflau o mie de ramificații mentale ce porneau în toate direcțiile. Cu o grabă disperată, dar totuși cu atenție, le studie pe rând, ignorându-le pe cele despre care era sigur că nu duceau nicăieri. Din nou, ca un hoț care descoperă combinația seifului ascultându-i *clic*-urile, ajunse într-un alt stadiu al găsirii combinației tânărului inconștient. O altă cale-cheie se deschidea în fața lui.

Opt căi-cheie, cincisprezece minute și combinația cedase, creierul îi aparținea. Sub directul său control, bărbatul, al cărui nume era Miller, își reveni icnind. În secunda următoare, scutul mental i se închisese.

— Nu fi lipsit de logică. Renunță la scut.

Ascultător, Miller se execută, privindu-l uluit. Același sentiment i se putea citi și în minte.

— Pe toți dracii, m-ai hipnotizat! se minună el. Cum Dumnezeu ai reușit?

— După o metodă utilizabilă doar de adevărații slani, replică Jommy cu răceală. Așa că explicațiile ar fi inutile.

— Un slan adevărat! spuse celălalt încet. Deci ești Cross.

— Da.

— Bănuiesc că știi ce faci, deși nu văd ce avantaje urmărești controlându-mă mental.

Brusc, Miller realiză ciudățenia, neverosimilul acelei conversații purtate într-o râpă, în puterea nopții, sub cerul negru, înnorat. Numai unul dintre sateliții lui Marte era vizibil – o pată albă tulbure, lucind stins. Vorbi repede:

— Cum este posibil să stau aici și să port o discuție rațională cu tine? Credeam că prin hipnoză creierul își pierde propria sa putere de judecată.

— Hipnotismul, răspunse Jommy explorându-i neîncetat mintea, este o știință care implică mulți factori. Controlul total permite subconștientului o libertate aparent fără

restricții, cu excepția faptului că voința e supusă unei dominații exterioare absolute. Dar să lăsăm asta, n-avem timp de pierdut.

Vocea îi deveni poruncitoare, în timp ce mintea i se retrase din cea a lui Miller:

— Mâine e ziua ta liberă. Te duci la Biroul de Statistică și iei numele tuturor celor care seamănă din punct de vedere fizic cu mine. Mai vreau și locul unde-i pot găsi…

Se opri, fiindcă celălalt râdea încet.

— Ce Dumnezeu, omule! Păi asta pot să ți-o spun chiar acum. Au fost identificați acum câțiva ani, când ne-a parvenit descrierea ta. Sunt supravegheați în permanență. Toți au soții și…

Vocea i se stinse.

— Continuă!

— Există douăzeci și șapte de bărbați care-ți seamănă izbitor de mult.

— Continuă.

— Unul dintre ei, spuse Miller cu tristețe, era căsătorit cu o femeie al cărei craniu a fost, practic, zdrobit săptămâna trecută, într-un accident petrecut în spațiu. Acum se încearcă refacerea ei, dar…

— Dar va mai dura câteva săptămâni, îi luă Jommy vorba din gură. Numele bărbatului este Barton Corliss. Lucrează la uzina de aeronave din Cimmerium și, ca și tine, merge în Cimmerium o dată la patru zile.

— Ar trebui promulgată o lege împotriva celor care au capacitatea de a citi gândurile, mormăi Miller. Din fericire, receptoarele Porgrave te vor deconspira, încheie el mai vesel.

— Ce?! sări tânărul.

Observase în creierul celuilalt ceva în legătură cu sondarea minților, dar nu i se păruse demn de luat în seamă. Avusese alte lucruri mai importante de urmărit.

Miller replică rece, gândurile confirmându-i fiecare cuvânt:

— Emițătorul Porgrave emite gânduri, iar receptorul Porgrave le captează. În Cimmerium există câte un astfel

de aparat la fiecare câțiva metri. Sunt plasate în clădiri, în locuințe, peste tot. Reprezintă sistemul nostru de protecție împotriva spionilor șerpi. Un singur gând indiscret și ești terminat!

Jommy rămase o clipă tăcut, apoi spuse:

— Încă o întrebare, și vreau să te gândești bine înainte de a-mi răspunde. Îmi trebuie detalii.

— Spune!

— Cât de iminent este atacul asupra Pământului?

Răspunsul veni imediat:

— Având-se în vedere eșecul tentativei de a te distruge și de a-ți smulge secretul, s-a hotărât că obținerea controlului Terrei a devenit un lucru esențial, scopul fiind împiedicarea apariției altui viitor pericol. În urma acestei decizii, au fost mobilizate toate navele disponibile. Flota se adună în punctele-cheie, însă data invaziei nu s-a anunțat încă, deși a fost probabil stabilită.

— Ce au de gând cu oamenii?

— Să-i ia dracu' pe oameni! se enervă Miller. N-o să ne facem griji pentru ei, când propria noastră existență e în joc.

Întunericul care-i învăluia părea din ce în ce mai dens. Frigul nopții reușise să pătrundă chiar și prin hainele groase ale tânărului. Cu fiecare clipă, devenea tot mai conștient de implicațiile dramatice ale afirmațiilor celuilalt. Războiul! Vorbi cu voce stinsă:

— Invazia poate fi oprită numai cu ajutorul adevăraților slani. Trebuie să-i găsesc! Am epuizat toate posibilitățile, așa că voi merge în unicul loc rămas unde aș putea să le dau de urmă.

Se făcuse dimineață. Soarele strălucea puternic pe cerul negru-albastru, iar sub lumina necruțătoare umbrele se micșorau, pentru ca apoi să se alungească din nou, pe măsură ce Marte își ferea de astrul zilei neprietenoasa față a după-amiezei.

Din locul în care Jommy își pitise nava, orizontul apărea zimțat datorită culmilor muntoase proiectate pe cerul umbrit. Vizibilitatea era încă bună de acolo, de la înălțimea

de șapte sute de metri. Lumina pălea tot mai mult când, deodată, răbdarea și vigilența tânărului fură răsplătite. În depărtare apăru un vehicul mic, semănând cu o torpilă cu benzi roșii vopsite pe flancuri; din partea lui posterioară ieșeau flăcări. Razele soarelui care apunea erau reflectate de învelișul neted, metalic. Jommy îl urmări cu privirea până când dispăru din vedere, în stânga locului unde se afla nava sa, ascunsă în tunelul din masivul calcaros ca o fiară în vizuină.

Cam cinci kilometri, apreciase tânărul. Distanța nu punea nicio problemă motoarelor ce așteptau gata oricând să acționeze, silențioase și puternice.

Cinci sute de kilometri și acele inegalabile motoare vor vibra liniștite, torcând constant. Atâta doar că o astfel de forță titanică nu putea fi folosită la o înălțime prea mică, deoarece ar fi distrus o regiune întinsă din solul și așa destul de mutilat.

Cinci kilometri, șapte, opt… Jommy execută o serie rapidă de reglaje. În acel moment, forța magnetorilor țâșni, acoperind în scurt timp o distanță impresionantă. Simultan, prinse viață ideea care-i venise în timpul călătoriei spre Marte și se materializase sub forma unui mic dispozitiv. Dintr-o sondă automată, pe care o lăsase la opt sute de kilometri altitudine, irupseră în spațiu unde radio, atât de asemănătoare cu vibrațiile motoarelor lui, încât numai un instrument specializat și deosebit de sensibil ar fi putut sesiza diferența. Timp de câteva clipe, planeta fu pur și simplu străbătută de valuri de energie.

Probabil că detectoarele slanilor fără cârlionți se fixaseră deja pe sursa energetică neidentificată, ceea ce făcea posibil ca neînsemnata cantitate de energie folosită de adevărata navă a lui Jominy să treacă neobservată. Magnetorii își făceau datoria repede și bine. Îndepărtata navă a slanilor fără cârlionți încetini, de parcă ar fi întâmpinat rezistență la înaintare, apoi viteza scăzu și mai mult și, în cele din urmă, vehiculul își schimbă direcția, atras de o forță irezistibilă spre masivul calcaros.

Folosind undele radio ca paravan pentru a-i ascunde activitatea, Jommy lărgi fără efort peștera în care se afla, cu ajutorul unui singur jet de energie pulverizatoare. Nava lui se retrase mai în adâncul grotei, apoi, asemenea unui păianjen care prinde o muscă, ademeni în vizuină vehiculul urmăritorilor.

Peste câteva secunde, în blindajul acestuia se deschise o ușă, lăsând să se vadă silueta unui bărbat. Acesta sări cu ușurință pe podeaua tunelului și rămase o clipă nemișcat, privind țintă spre proiectoarele orbitoare ale celeilalte nave, ce-l fixau nemilos. După un scurt răgaz de gândire, înaintă încrezător. La un moment dat privirea îi fu atrasă de lumina reflectată de un cristal așezat într-o scobitură a peretelui.

Intrigat de faptul că micuțul obiect îi putuse distrage atenția, se apropie să-l studieze mai îndeaproape. În aceeași secundă, raza paralizantă a lui Jommy îl făcu să se prăbușească inconștient.

Imediat, tânărul dezactivă toate sursele energetice și acționă un comutator care făcu ca emițătorul-momeală lansat în spațiu să detoneze.

În privința noii lui victime, slanului nu-i trebuia decât o scanare corporală, o înregistrare a vocii și, bineînțeles, un control hipnotic. După numai douăzeci de minute, Corliss zbura din nou spre Cimmerium, furios pe ciudata formă de sclavie la care fusese forțat, dar conștient că nu mai putea face nimic.

Jommy știa că, înainte de a îndrăzni să meargă personal în marele oraș, mai avea de întreprins unele lucruri și că nu avea voie să se grăbească. Toate la timpul lor. Acțiunea trebuia pusă la punct până în cel mai mic detaliu. Nu-i era îngăduit să piardă nimic din vedere. Câteva săptămâni la rând, Corliss veni la peșteră la fiecare patru zile – ziua lui liberă –, lăsându-și creierul studiat, până ce memoria sa nu mai avu nimic de dezvăluit. Atunci slanul știu că era pregătit pentru marea încercare. Își puse planul în aplicare în următoarea zi liberă, a șaptea. În ziua aceea, un Barton Corliss rămase în peșteră, cufundat într-un somn hipnotic

profund, iar un altul urcă în micul vehicul cu dungi roșii și se îndreptă spre Cimmerium.

Douăzeci de minute mai târziu, o aeronavă militară coborî din ceruri și rămase lângă el, un gigant metalic, aerodinamic.

— Corliss, se auzi dintr-un difuzor vocea tăioasă a unui bărbat, conform graficului normal de urmărire a tuturor celor care seamănă cu șarpele Jommy Cross, te-am așteptat în acest punct și am constatat că ai sosit cu o întârziere de cinci minute. Ca urmare, vei fi dus imediat în Cimmerium sub escortă, unde vei fi supus examinării de către o comisie militară. Asta-i tot!

CAPITOLUL 17

Catastrofa se produsese incredibil de simplu. Un accident nu chiar imprevizibil, dar dezamăgirea nu era mai puțin cruntă. Anterior, Barton Corliss întârziase de șase ori și nimeni nu observase nimic. Acum trecuseră doar cinci minute peste ora fixată și norocul își întorsese fața de la Cross.

Tânărul privea posomorât ecranele navei în care se găsea. Zona survolată abunda în stânci aspre, colțuroase și pustii. Locul arăta de parcă ar fi fost răvășit de un monstru furios. Văi largi șerpuiau nedecis; prăpăstii amenințătoare își arătau adâncurile insondabile, pentru ca mai apoi pereții verticali să țâșnească spre cer sub înfățișarea unor munți sălbatici. În caz că ar fi reușit să se salveze, acesta era drumul lui de întoarcere, căci nicio navă pe care ar fi încercat s-o captureze, oricât de mare ar fi fost, nu putea trece de barierele pe care slanii fără cârlionți le-ar fi ridicat între el și vehiculul său indestructibil.

Mai rămânea, desigur, o speranță. Avea un revolver atomic modificat astfel încât să semene cu cel al lui Corliss, care lansa aceleași descărcări electrice… până ce se activa mecanismul secret pentru rafala de energie atomică. Și mai avea ceva: verigheta de pe deget aproape identică cu cea purtată de Barton, cu diferența că a lui Jommy conținea cel mai mic generator atomic construit vreodată. Mic dar periculos, deoarece raza pe care o putea emite avea același efect dezintegrator. Două arme și o duzină de cristale pentru a preîntâmpina războiul războaielor!

Regiunea peste care zburau deveni mai sălbatică. Pe fundul prăpastiilor adânci începuseră să apară șuvoaie uleioase sau noroioase de apă, vestind apropierea acelei mări urâte, viclene, neprimitoare – Mare Cimmarium.

Jommy văzu și forme artificiale de viață. În dreapta, pe un promontoriu stâncos, se afla un crucișător, semănând

din depărtare cu un rechin uriaș, negru, fioros. Pe colții ascuțiți dimprejur se aflau o mulțime de navete militare, de câte treizeci de metri lungime care, văzute de la distanță, aduceau cu un banc de pești abisali răi încercând să acopere cu trupurile lor fața pustiită a solului. Sub privirea pătrunzătoare a tânărului, munții își dezvăluiră repede adevărata identitate. Erau de fapt fortărețe din oțel și stâncă. Metalul negru era ascuns cu dibăcie printre crestele de rocă veritabilă, iar din loc în loc apăreau gurile amenințătoare ale unor tunuri îndreptate spre cer, de parcă ar fi așteptat dintr-o clipă în alta venirea unui dușman numeros și puternic. Atâtea măsuri defensive, atâta armament *ofensiv*... Împotriva cui? Era oare posibil ca slanii fără cârlionți să se teamă atât de mult de ceilalți slani încât să nu se simtă în siguranță nici cu o armată așa puternică?

O sută cincizeci de kilometri de fortărețe, tunuri și nave! O sută cincizeci de kilometri de prăpăstii de netrecut, de apă și de stânci amenințătoare. După câteva clipe, nava și escorta ei blindată trecură peste un pisc impunător, în spatele căruia, foarte aproape, apăru Cimmerium, strălucind sub cupola de sticlă. Ora examinării sosise!

Așezarea fusese construită pe un teren plat, care se termina pe malul stâncos și zimțat al unui golf. Sticla strălucea în lumina soarelui, o flacără albă care din loc în loc se aduna în fulgere ce plecau apoi în toate direcțiile. Nu era un oraș mare, dar asta din cauza terenului neprimitor, care nu permisese o întindere mai vastă, silindu-l să se strecoare temerar până la marginea abisurilor ce-l înconjurau din toate părțile. În porțiunea sa cea mai lată, Cimmerium măsura cinci kilometri, iar în zona cea mai îngustă abia trecea de trei. Conform spuselor lui Miller și Corliss, aici trăiau două sute de mii de slani.

Terenul de asolizare era exact acolo unde se așteptase Jommy: o platformă metalică ieșită în afară, la una din marginile orașului, brăzdată de șine de cale ferată strălucitoare și suficient de întinsă pentru a permite coborârea unei nave militare. Ușor dar sigur, nava în care

se afla el se îndreptă spre suportul metalic cu numărul 9977. În aceeași clipă, escorta se îndepărtă, pornind spre mare și dispărând instantaneu înapoia piscului impunător care străjuia orașul.

Dedesubt, mecanismul automat al suportului își începuse deja glisarea, înaintând spre o ușă metalică înaltă, care se deschise automat și se închise apoi în urma lor.

Tabloul înfățișat acum privirii tânărului nu era surprinzător, totuși realitatea depășea cu mult relatările celor doi bărbați pe care-i hipnotizase. Numai în porțiunea de hangar accesibilă vederii sale existau peste o mie de aeronave. Înșirate de la pardoseală și până în plafon, fiecare în suportul ei glisant, arătau ca niște sardele într-o cutie de conserve. Oricare dintre ele putea deveni operațională prin simpla tastare, la panoul de comandă, a cifrelor ce-i alcătuiau numărul de cod.

Propria lor navă se opri. Jommy coborî degajat și-i salută scurt, cu o înclinare a capului, pe cei trei bărbați care-l așteptau. Cel mai în vârstă făcu doi pași înainte și spuse zâmbind acru:

— Ei bine, Barton, iar te-ai pricopsit cu o examinare! Fii sigur că treaba se va face rapid dar temeinic – verificările obișnuite, desigur, luarea amprentelor, investigații cu raze-X, testele sangvine, reacțiile chimice ale pielii, măsurarea electronică a lungimii părului… și celelalte.

Anumite nuanțe ale vibrațiilor ce scăpau pe lângă scuturile mentale ale celor trei le trădau așteptarea încordată. Tânărul nu avea nevoie de gândurile lor. Nu fusese niciodată atât de atent, mintea nu-i fusese niciodată mai limpede, mai aptă să distingă subtilitatea detaliilor. Replică moale:

— De când reacția chimică a pielii face parte din examinarea obișnuită?

Bărbații nu-și cerură scuze pentru capcana pe care i-o întinseseră, iar creierele lor nu arătară vreo dezamăgire în urma acestui eșec. Jommy câștigase prima manșă, dar nu se bucură, pentru că victoria era lipsită de importanță. Știa

că nu va putea face față unui control amănunțit. Trebuia să folosească din plin ceea ce dobândise în cursul pregătirilor întreprinse în cele câteva săptămâni cât îi studiase pe Miller și Corliss.

Cel mai tânăr dintre cei trei vorbi:

— Duceți-l în laborator, să începem cu testele fizice. Ia-i arma, Prentice.

Cross predă pistolul fără să scoată niciun cuvânt.

Îl așteptară. Ingraham, cel mai în vârstă, zâmbea, în expectativă, Bradshaw, cel mai tânăr, îl privea fără să clipească, iar Prentice afișa o mină indiferentă în timp ce vârî arma în buzunar. Atenția lui Jommy fu atrasă de liniștea atotstăpânitoare. Nu se auzea niciun sunet, nicio frântură de conversație. Vastul hangar era pustiu ca un cimitir, încât părea de necrezut că acolo se făceau ultimele pregătiri înaintea unui război.

Formă numărul de cod al navei sale și privi suportul oscilant care se deplasă mai întâi orizontal, apoi vertical, spre plafon. Un sunet metalic scurt, și liniștea se așternu din nou. Tânărul zâmbi în sinea lui, conștient de faptul că cei trei îl urmăreau, pândind orice ezitare sau neconcordanță în executarea manevrei, apoi păși spre ieșire. În fața lor se deschise o ușă, descoperind privirii un coridor strălucitor, pe ai cărui pereți netezi se puteau vedea nenumărate intrări.

În momentul în care se opriră în fața ușii laboratorului, Jommy spuse:

— Sper că ați anunțat la spital că voi întârzia.

Ingraham se opri brusc, urmat imediat de ceilalți doi. Se holbară uluiți la el.

— Dumnezeule, nevastă-ta urma să fie resuscitată azi-dimineață!

Jommy aprobă din cap fără să zâmbească.

— Trebuia ca doctorii s-o aducă la limita conștienței cu douăzeci de minute după asolizarea mea. Din acel moment ar fi avut de lucru cam o oră. Este evident că examinarea voastră și a comisiei militare va trebui să fie amânate.

Nimeni nu avu nimic de obiectat. Ingraham spuse:

— Fără îndoială că soldații te vor escorta până acolo.

Bradshaw vorbi, precipitat, în emițătorul radio de la mână.

Glăsciorul care răspunse ajunse perfect distinct la urechile lui Jommy.

— În condiții normale, patrula militară ar fi trebuit să-l însoțească până la spital. Acum însă, datele problemei s-au schimbat total, întrucât avem de-a face cu cel mai periculos individ din câți au existat vreodată. Cross are numai douăzeci și trei de ani, dar nu mai e un secret pentru nimeni faptul că viața în condiții de pericol permanent conduce la o maturizare prematură. Asta-i valabil atât pentru oameni, cât și pentru slani. Acestea fiind datele problemei, putem considera că ne confruntăm cu un slan adult aflat în posesia unor arme și a unor cunoștințe a căror eficacitate depășește puterea noastră de înțelegere. Dacă Barton Corliss se dovedește a fi Cross, atunci coincidența revenirii la viață a doamnei Corliss exact în acest moment important indică faptul că el este pregătit pentru orice eventualitate, mai ales ca să contracareze suspiciunea care a planat în jurul asolizării lui întârziate. A suferit deja un eșec, aflând că va fi supus unei testări. Totuși, simplul fapt că o asemenea amânare are loc pentru prima dată de când se efectuează controale asupra celor care seamănă cu șarpele Cross implică faptul că lângă suspect trebuie să stea în permanență experți în domeniul examinărilor preliminare. În consecință, veți continua, până la noi ordine. La ieșirea din liftul I vă așteaptă un vehicul de suprafață.

Pe când ieșeau în stradă, Bradshaw spuse:

— Dacă el nu-i Corliss, atunci prezența lui la spital va fi nu numai inutilă, ci ar putea chiar avea urmări fatale pentru sănătatea mentală a doamnei Corliss.

— Greșești, îl contrazise Ingraham. Adevărații slani pot citi gândurile. Va fi în stare să sesizeze erorile din sala de operație, la fel cum ar fi făcut Corliss cu ajutorul aparatelor Porgrave.

Jommy surprinse zâmbetul înghețat al lui Bradshaw în timp ce acesta din urmă replica moale:

— Ți-a cam pierit glasul, Ingraham. Te-ai gândit cumva că prezența aparatelor Porgrave îl va împiedica pe Cross să renunțe la folosirea capacităților mentale? Cu excepția situațiilor limită, desigur.

— Încă ceva, spuse Prentice. Motivul pentru care Corliss merge la spital este acela că, datorită afinităților existente între soți, va fi în stare să semnaleze la soția lui orice manifestare anormală pe parcursul operației. De aici rezultă că și femeia, odată revenită la viață, va recunoaște dacă suspectul e soțul ei sau nu.

Ingraham zâmbea încruntat.

— Uite că am ajuns și la concluzia finală. În cazul în care Corliss este de fapt Cross, readucerea la viață a pacientei în prezența lui va avea consecințe tragice pentru ea, lucru care va fi de natură să ne convingă definitiv, chiar dacă rezultatele celorlalte teste vor fi negative.

Jommy rămăsese tăcut. Examina pe toate fețele problema reprezentată de prezența receptoarelor Porgrave. Într-adevăr, erau periculoase, însă rămâneau doar niște mașini. Nu avea decât să-și controleze mai strict gândurile, și totul va fi în regulă.

Recunoașterea lui de către doamna Corliss era însă altceva. Legăturile apărute între doi soți sensibili puteau fi deosebit de puternice și el nu concepea să contribuie la distrugerea minții altui slan. Cumva trebuia găsită o cale de salvare, dar care să nu pună în pericol sănătatea mentală a pacientei.

Mașina mergea cu viteză pe un bulevard care strălucea de florile sădite pe marginea lui. Carosabilul era întunecat, cu aspect sticlos și șerpuia printre copaci înalți ce ascundeau pe jumătate clădirile înșiruite în lungul trotuarelor umbrite. Construcțiile erau joase, iar aspectul lor încântător îl surprinse plăcut pe tânăr. Din informațiile culese din mințile lui Miller și Corliss, cunoștea unele detalii, dar acest adevărat triumf al geniului arhitectonic depășea orice imaginație, pentru că nu te puteai aștepta ca

o fortăreață să fie și frumoasă. Armele sunt construite de obicei în scopuri practice, nu ca să încânte privirea.

Așa însă, obiectivul existenței lor fusese atins. Clădirile arătau firesc și lăsau impresia generală a unui oraș ca oricare altul, nu cum te-ai fi așteptat să fie: o armură solidă, care să protejeze viața adevăratei așezări dinapoia ei. Dimensiunile sistemului de apărare arătau o dată în plus teama de adevărații slani. Lumea oamenilor avea să fie atacată tocmai datorită fricii slanilor fără cârlionți, ceea ce reprezenta, fără îndoială, culmea ironiei. Era însă o culme tragică.

Dacă am dreptate, gândi Jommy, *dacă adevărații slani trăiesc într-adevăr printre cei fără cârlionți, tot așa cum aceștia din urmă trăiesc printre oameni, înseamnă că toate pregătirile de aici sunt îndreptate împotriva unui inamic care s-a infiltrat deja în chiar sistemul lor defensiv.*

Mașina opri într-o nișă ce ducea spre un lift, care coborî la fel de lin precum cel din hangar. Ca din întâmplare, Jommy scoase din buzunar una dintre cutiile cubice de metal ce conțineau cristale hipnotice și o aruncă neglijent în coșul aflat într-un colț al cabinei ascensorului. Observă că slanii îi urmăreau fiecare, mișcare, așa că explică:

— Am douăsprezece din astea, dar sunt grele și mă incomodează la mers.

Ingraham se aplecă și luă micul obiect.

— Ce este?

— Motivul întârzierii mele. Voi explica totul mai târziu, în fața comisiei. Toate douăsprezece sunt identice, așa că n-are nicio importanță dacă lipsește una din ele.

Ingraham privi gânditor cutia. Era pe punctul s-o deschidă, când liftul se opri. O băgă în buzunar cu un gest hotărât.

— Am s-o păstrez eu. Ieși primul, Corliss.

Fără să ezite, Jommy păși într-un coridor lat, placat cu marmură. O femeie în manta albă le ieși în întâmpinare.

— Vei fi chemat peste câteva minute, Corliss. Așteaptă aici.

Ingraham dispăru în spatele unei uși, moment în care băiatul surprinse gândurile superficiale ale celui mai vârstnic dintre însoțitori. Se întoarse spre el, tocmai când acesta începea să vorbească:

— Corliss, problema sănătății mentale a soției tale mă îngrijorează atât de mult încât, înainte de a-ți da voie să intri, aș dori să te supun unui test simplu, pe care nu-l mai folosim de ani de zile deoarece nu este compatibil cu demnitatea unui slan. Și-apoi, există multe altele mai elocvente.

— Ce test? întrebă Jommy scurt.

— Ei bine, dacă tu ești Cross, atunci părul tău este fals, pentru că trebuie să-ți maschezi cârlionții caracteristici. Dacă ești într-adevăr Corliss, rezistența naturală a părului tău trebuie să fie suficient de mare încât să-mi permită să te ridic de la podea fără să simți o durere deosebită. Peruca, fixată artificial, n-ar rezista la tracțiune, oricât de bine ar fi prinsă. Așadar, pentru siguranța soției tale, am să te rog să apleci capul. Te asigur că nu voi fi brutal – voi mări forța gradat.

— E-n regulă, zâmbi Jommy. Te vei convinge că-i păr natural.

Și chiar era. Găsise de mult soluția acelei probleme spinoase – un fluid gros se aplica peste rădăcina părului original, întărindu-se treptat și formând un strat subțire, cauciucat, asemănător la aspect cu pielea capului. Stratul era suficient ca să acopere cârlionții buclucași, dar Jommy nu se mulțumise cu atât. Ducând cercetările mai departe, descoperise că, răsucind într-un anume mod firele de păr, chiar înaintea încheierii procesului de întărire a stratului, acesta devenea relativ poros, permițând oxigenarea rădăcinilor.

Îndepărtarea periodică a stratului cauciucat, cât și lungile răstimpuri în care își lăsase părul natural fuseseră suficiente pentru ca sănătatea podoabei lui capilare să nu aibă de suferit. În felul acesta, pericolul se reducea la zilele când se elimina pielea artificială. Era convins că ceva similar făcuse și restul semenilor săi.

Ingraham încheie, bombănind înciudat:

— De fapt, testul ăsta n-o să dovedească nimic. Dacă Cross va ajunge până aici, cu siguranță că nu se va lăsa prins cu o chestie atât de simplă. Uite că vine doctorul! Să sperăm că totul e-n regulă.

Rezerva era mare, cenușie, plină cu echipamente ce zumzăiau încetișor. Pacienta nu se vedea, dar în cameră exista un paralelipiped metalic prelung, ca un sicriu aerodinamic, cu un capăt îndreptat spre ușă. Cealaltă extremitate era ascunsă privirii, dar Jommy știa că acolo se afla capul femeii.

Pe capacul paralelipipedului se găsea un aparat din care o mulțime de tuburi intrau în „sicriu”, transportând un flux bogat și constant de sânge. Lângă capul doamnei Corliss se mai aflau niște instrumente pe care clipeau continuu numeroase leduri, fiecare din ele răspunzând unui impuls diferit venit de la organismul supus operației. Lupta femeii pentru supraviețuire era evidentă, judecând după faptul că uneori luminile păleau, dar imediat reîncepeau să pâlpâie, încercând să revină la intensitatea normală.

Din locul unde i se spusese să se oprească, Jommy putea vedea capul doamnei Corliss proiectat pe fundalul instrumentelor ce bâzâiau slab. De fapt, nu capul se vedea, ci un ghem de bandaje. Firele ce veneau de la aparatura de control dispăreau sub fâșiile albe.

Scutul mental încă deteriorat al pacientei era deschis. Jommy sondă cu grijă zona în care se înfiripau gândurile și o găsi amorțită de prezența cvasipermanentă a morții.

Știa teoretic ce făcuseră chirurgii slani: toate legăturile nervoase ale creierului fuseseră întrerupte printr-un simplu scurtcircuit, sensibilul organ fiind menținut în viață cu ajutorul unor raze regeneratoare de țesuturi. Operația delicată fusese ușurată prin împărțirea creierului în douăzeci și șapte de secțiuni, asupra cărora se acționa succesiv.

Undele mentale ale tânărului trecură peste rănile grave ce fuseseră vindecate. Se făcuseră destule greșeli, dar toate minore, astfel încât se putea afirma că operația în

sine fusese realizată de un maestru. Fiecare secțiune a creierului răspundea corect tratamentului aplicat, iar Jommy era convins că, după încheierea manevrelor finale, pacienta va deschide ochii, recunoscându-l imediat pe impostor.

În ciuda impulsurilor interioare care-l grăbeau, slanul se gândi: *Cu ani în urmă, am reușit să-i hipnotizez pe oameni fără ajutorul cristalelor, deși procedeul lua mult mai mult timp. De ce n-aș încerca și pe slanii fără cârlionți?*

Creierul femeii continua să fie inconștient, deci scutul ei mental era coborât. La început, încercările lui Jommy fură ezitante, datorită pericolului reprezentat de receptoarele Porgrave. După un timp însă, tânărul își acordă creierul pe lungimea de undă pe care ar fi avut-o în condiții normale vibrațiile mentale ale soției lui Corliss. Teama îi dispăru. Se avântă cu mult curaj.

Ceea ce îl salvă fu metoda chirurgicală de refacere a scoarței cerebrale. În cazul unui creier sănătos, i-ar fi trebuit câteva ore pentru a căuta printre milioanele de posibilități deschise în fața lui. Creierul femeii fusese însă împărțit în douăzeci și șapte de secțiuni, fapt care ușura depistarea grupului de celule nervoase ce reprezentau centrul voinței. În mai puțin de un minut, Jommy ajunsese la țintă și controla mintea pacientei.

Își puse pe urechi căștile receptorului Porgrave, observând în același timp că Bradshaw purta deja o pereche de căști similare – pentru el, se gândi îngrijorat. Manevra cu instalația era menită să-l demaște, dar putea fi liniștit. Formulate sub înfățișarea cea mai pură – fără să dea naștere unor imagini concrete –, gândurile nu puteau fi detectate de Porgrave. O dovediseră propriile sale experiențe și o dovedea și mintea lui Bradshaw, care nu era străbătută de niciun licăr de suspiciune.

Femeia se agită, fizic și psihic, iar gândurile ei incoerente fură transformate în unde sonore ușor de recepționat în căști:

Război... ocupație...

Cuvintele aveau un oarecare sens numai pentru cei care știau că pacienta îndeplinea funcția de comandant militar, totuși încă nu erau edificatoare. După câteva clipe de tăcere, se auzi:

Iunie… s-a hotărât în iunie… trebuie să terminăm înainte de venirea iernii, pentru ca ai noștri să nu moară inutil de frig în timpul manevrelor… am hotărât deci: zece iunie…

Dacă ar fi sugestionat-o pe cale hipnotică, lui Jommy nu i-ar fi trebuit decât zece minute pentru a-i tămădui creierul care funcționa încă defectuos. Așa însă, trebui să piardă o oră și un sfert, ajutându-i – fără ca ei să bănuiască ceva – pe chirurgii care se chinuiau cu aparatul de inducere a tensiunilor mentale. În tot acest timp, se gândea la cuvintele femeii.

Invazia Pământului fusese așadar stabilită pentru data de zece iunie. Conform calendarului terestru, se găseau în ziua de patru aprilie. Mai rămăseseră două luni! O lună dura drumul, deci mai rămânea încă una. O lună… ca să facă ce anume?

Răspunsul veni în momentul când doamna Corliss, vindecată, alunecă într-un somn fără vise. Nu mai avea niciun rost ca Jommy să piardă vremea căutându-și semenii. Mai târziu, poate, va încerca din nou. Acum însă trebuia să scape din acest…

Acum… Se încruntă în gând. Peste câteva minute, avea să fie examinat de o comisie formată din reprezentanții celei mai dure, mai tenace și mai eficiente rase din întregul Sistem Solar. În ciuda faptului că reușise să-i păcălească în legătură cu întârzierea sa, în ciuda faptului că reușise să facă astfel încât un cristal hipnotic să ajungă în posesia unui membru al escortei, putea spune că norocul îi întorsese spatele. Ingraham nu părea deloc curios să deschidă cutia pe care o avea în buzunar. Era clar că tânărul trebuia să mai încerce o dată. La fel de clar era însă că o altă tentativă ar fi fost pusă în practică doar în disperare de cauză. Oricum ar fi încercat să abordeze problema, ar fi trezit bănuielile slanilor.

Gândurile îi încremeniseră, totuși mintea îi rămăsese trează, în așteptare, deoarece urechile prinseseră zumzetul slab al unei voci venind din aparatul de emisie-recepție al lui Ingraham. Aproape instantaneu, suprafața creierului acestuia reflectă cuvintele auzite:

Îl aduceți pe Barton Corliss la mine, imediat, indiferent dacă a fost sau nu testat fizic. Dispoziția aceasta contramandează orice alte ordine anterioare.

— Am înțeles, Joanna, șopti bărbatul și se întoarse spre Jommy: Vei fi dus în fața Joannei Hillory, împuternicitul militar în această problemă.

Gândul care trecu prin mintea lui Prentice era aproape identic cu cel al tânărului. Cel mai înalt dintre slani spuse:

— Joanna e singura dintre noi care a petrecut câteva ore în preajma lui Cross. Având în vedere experiența și studiile ei ulterioare, a primit însărcinări speciale pe această linie. Ea a condus vasta operație de căutare a ascunzătorii lui și tot ea a prezis eșecul atacului cu ciclotronul. În plus, a redactat un raport detaliat în care a descris până în cel mai mic amănunt răstimpul petrecut alături de el. Dacă ești cumva Cross, te va recunoaște dintr-o singură privire.

Jommy rămase tăcut. Nu putea să aprecieze veridicitatea afirmațiilor lui Prentice, dar avea bănuiala sumbră că acesta nu mințea.

În timp ce ieșeau din sala de operații, tânărul văzu pentru prima dată adevăratul oraș Cimmerium – cel subteran. Din locul unde se aflau, se puteau zări două coridoare. Unul ducea înapoi spre liftul cu care veniseră, iar celălalt dădea spre un hol imens, mărginit de uși înalte și transparente. În spatele lor se întindea o așezare de vis.

Pe Pământ se știa că secretul materialelor din care fuseseră construite zidurile marelui palat se pierduse. Ei bine, nu era adevărat. Secretul acela se afla aici, în orașul ascuns al slanilor fără cârlionți, iar rezultatele sale, vizibile la tot pasul, depășeau cu mult realizările terestre. Lumea aceasta era o lume a culorilor în continuă schimbare, o lume care respira geniul arhitecților de altădată. Toate construcțiile erau perfecte, *vii,* așa cum și muzica era vie.

Cuvintele se dovedeau sărace pentru a descrie splendoarea acestui oraș, așa că singura paralelă semnificativă era cu cea mai înălțătoare dintre muzici.

Frumusețea îți tăia respirația, dar Jommy și-o scoase din minte în momentul când ieșiră în stradă. Acum contau numai locuitorii orașului; miile de indivizi din clădiri, din mașini sau care umblau pe jos. Mii de minți fură cercetate cu nerăbdare de un creier căruia nu-i scăpa nimic, un creier care încerca disperat să localizeze măcar un slan veritabil. Unul singur!

Dar nu găsi niciunul! Nicio șoaptă, nicio urmă care să trădeze pe unul dintre ai săi. Niciun creier care să *nu știe* că aparținea unui slan fără cârlionți. În cele din urmă, scuturile mentale prezente la tot pasul îl făcură să se dea bătut. Convingerea că reprezentanții rasei lui trebuia să fie pe undeva pe acolo se clătina din temelii. Oriunde s-ar fi aflat adevărații slani, protecția le era îndreptată inclusiv împotriva propriilor semeni. Așa ceva contrazicea orice logică. Nu mai puțin adevărat că, deși aceeași logică pretindea că toți copiii-monștri nu putuseră fi creați de niște ființe normale, realitatea dovedise contrarul. Care realitate însă? Zvonurile? Dar ce altă explicație mai putea fi?

— Am ajuns, spuse Ingraham, iar Bradshaw completă:

— Hai, Corliss! Vei fi cercetat de domnișoara Hillory… între patru ochi.

În timp ce pășea spre ușa deschisă, podeaua îi păru ciudat de tare sub tălpi. Camera era mare și cochetă, având mai degrabă înfățișarea unei locuințe personale decât a unei încăperi oficiale. Pe rafturi se aflau cărți. Pe un perete se zărea un infostocator electric. În cameră se mai găseau o canapea, mai multe scaune multi-pneumatice și o carpetă groasă și moale. În cele din urmă, ochii tânărului se opriră asupra biroului mare, strălucitor, în spatele căruia stătea o femeie zâmbitoare, cu un aer semeț.

Jommy nu se așteptase ca Joanna Hillory să arate mai bătrână. Poate că următorii cincizeci de ani aveau să

rideze obrajii aceia netezi și catifelați, dar acum se putea spune că femeia arăta la fel ca atunci când o cunoscuse. El însă se schimbase. Cu ani în urmă, un băiat slan privise cu uimire, respect și teamă la această ființă deosebită. Acum ochii lui căpătaseră stăpânirea de sine a maturității.

Observă intrigat că privirea ei era fixă și concentrată, ceea ce nu se potrivea cu momentul și cu locul unde se aflau. Simțurile lui ascuțite analizară expresia Joannei, descoperind în ea triumful și o bucurie sinceră. Deconcertat, Jommy începu să-i tatoneze scutul mental, sondând micile imperfecțiuni, cercetând fiecare vibrație scăpată întâmplător, interpretând fiecare impuls. Uimirea îi creștea întruna. După un timp, zâmbetul femeii se transformă într-un râs liniștit și, deodată, scutul dispăru! Mintea ei se oferea pe de-a-ntregul, fără opreliști, creierului lui cercetător. În aceeași secundă, un gând se formă în mintea tânărului:

Privește adânc, John Thomas Cross, și află mai întâi că toate receptoarele Porgrave din această cameră și din apropiere au fost deconectate. Mai află că ai în față singurul tău prieten de pe lume și că am ordonat să fii adus aici pentru a evita o testare fizică în urma căreia nu aveai nicio șansă să scapi cu viață. Te-am urmărit prin aparate și în cele din urmă m-am convins că tu ești. Dar să lăsăm asta! Repede, cercetează-mi mintea, convinge-te că nu-i vorba de nicio capcană și hai să acționăm ca să te salvăm!

Jommy o privea suspicios. Nu avea voie să se arate încrezător. Timpul trecea și el încă mai cerceta căile mentale întortocheate ale acelui creier complex, încercând să afle cauza miracolului la care era martor. Într-un târziu, spuse încet:

— Deci ai crezut în idealurile unui băiat de cincisprezece ani, ai fost convinsă de un adolescent egoist care nu avea de oferit decât...

— Speranță! îl completă ea. Mi-ai dat speranță exact în momentul în care viața urma să mă facă dură și nemiloasă, ca majoritatea semenilor mei. „Oamenii...” ai spus atunci,

„ce-o să faceți cu oamenii?” Întâmplarea aceea mi-a provocat un șoc din care mi-am revenit cu greu. Am oferit cu bună știință o falsă descriere a ta, lucru care probabil te-a mirat. Am afirmat că nu posed cunoștințele unui expert în psihologie umană, deși te puteam descrie perfect din memorie, pentru că imaginea ta mi-a devenit tot mai clară odată cu trecerea timpului, dar n-am făcut-o. Tuturor li s-a părut firesc să devin specialistă în afacerea Cross și la fel de normal să fiu numită coordonatoarea tuturor acțiunilor legate de persoana ta. Bănuiesc că tot atât de firesc e și faptul că…

Se opri, așteptând, iar Jommy spuse cu gravitate:

— Îmi pare rău de asta!

Ochii ei cenușii se încrucișară cu cei căprui ai tânărului.

— Cu cine o să te mai însori? întrebă ea. O viață normală trebuie să includă și căsătoria. Desigur, nu știu mai nimic despre relația cu fata aceea, Kathleen Layton, afară de faptul că erai cu ea atunci când a murit. În istoria slanilor se cunosc însă numeroase cazuri în care un bărbat a fost căsătorit cu mai multe femei, uneori chiar în același timp. Vârsta mea reprezintă totuși o problemă.

— Recunosc, spuse Jommy, că cincisprezece sau douăzeci de ani diferență nu-i un obstacol pentru slanii longevivi. Problema este că eu am o misiune de îndeplinit.

— Ca soție sau nu, din acest moment ai un aliat care te va ajuta să-ți îndeplinești menirea: cu condiția, bineînțeles, să scapi cu viață în urma examinării.

— Asta-i floare la ureche, dădu el nepăsător din mână. Tot ce-mi trebuia era puțin timp și o metodă de a pune anumite cristale în mâinile lui Ingraham și ale celorlalți. Mi-ai oferit și una și alta. Va mai fi nevoie de arma mea paralizantă care se află în sertarul biroului tău. Apoi îi vei chema în birou, unul câte unul.

Cu un gest hotărât, ea scoase arma.

— Chiar eu am să trag, spuse cu aprindere.

Jommy râdea din toată inima văzându-i înflăcărarea. În același timp însă, nu-și putea reprima mirarea față de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, chiar și acum când

se convinsese că se afla în siguranță. Probabil că urmele de neîncredere își aveau rădăcinile în lungii ani pe care-i trăise într-o continuă încordare. Brusc, se simți molipsit de elanul Joannei. Ochii îi străluciră.

— Nu vei regreta ce ai făcut, deși bănuiesc că înainte de a termina vei fi pusă în situația să-ți demonstrezi loialitatea. Invazia Pământului nu trebuie să se petreacă. Nu acum, nu înainte de a ști ce avem de făcut cu amărâții ăia și trebuie să găsim altă soluție decât stăpânirea prin forță. Spune-mi, există vreo modalitate de a ajunge pe Pământ? Am citit în mintea lui Corliss ceva despre un plan de transferare a tuturor celor care-mi seamănă. Mai este valabil?

— Da. Decizia e la latitudinea mea.

— Atunci trebuie să acționăm, și încă rapid. Trebuie să ajung pe Terra. Trebuie să merg la palat. Trebuie să-l văd pe Kier Gray.

Gura perfectă a femeii schiță un zâmbet.

— Cum o să treci de liniile fortificate? întrebă ea încetișor.

— Mama mi-a povestit deseori despre niște intrări secrete, niște pasaje subterane. Poate găsim ce ne trebuie în calculatorul vostru principal.

— Mda, încuviință Joanna și rămase câteva clipe pe gânduri. Da, acolo ar trebui să se găsească. Calculatorul știe o mulțime de lucruri. Hai să mergem!

Intrară în camera alăturată, trecând printre șiruri lungi de discuri metalice mari, groase și strălucitoare. Jommy știa că aici se afla Biroul de Statistică, iar discurile erau memorii electrice, bănci de date al căror conținut putea fi citit prin apăsarea unei taste, urmată de pronunțarea unui nume, a unei cifre sau a unei parole. Cercetând mintea lui Corliss, aflase că nimeni nu avea habar câte informații erau stocate în discurile acelea. Ele fuseseră aduse de pe Pământ, iar unele datau încă de pe vremea apariției slanilor. Cuprindeau miliarde și miliarde de date, gata oricând să se ofere ochilor curioși. Cu siguranță că se afla și descrierea celor șapte ani de căutări ale numitului John

Thomas Cross, căutări pe care Joanna le dirijase din chiar inima acestei clădiri, un adevărat sanctuar.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse ea.

El o privi apăsând discurile inscripționate *Samuel Lann,* apoi *Mutații genetice naturale.* Degetele ei agile apăsară un buton. Pe discul acum strălucitor se putea citi:

Extrase din jurnalul lui Samuel Lann. 1 iunie 2071: Astăzi i-am examinat din nou pe cei trei nou-născuți și m-am convins că s-a petrecut o mutație extraordinară. Am avut ocazia să văd oameni cu coadă, am examinat cretini și idioți și am studiat monștrii apăruți în număr atât de mare în ultima vreme. Am putut astfel să observ acele modificări organice înfiorătoare ce apar la oameni, dar acum am în față exact contrarul. Am în față perfecțiunea.

Două fete și un băiat. Ce accident sublim! Dacă n-aș fi avut sânge rece și un creier rațional, cele întâmplate m-ar fi transformat într-un mistic, un bigot pe altarul metafizicii. Am obținut două fete care vor perpetua specia și un băiat care să se împerecheze cu ele. Trebuie numai să-i obișnuiesc cu ideea.

2 iunie 2071, începu calculatorul, dar Joanna anulă grăbită afișarea, apăsă alt cod și obținu *7 iunie 2073:*

Un tâmpit de ziarist a scris azi un articol despre copii. Ignorantul a afirmat că am supus mamele unor experiențe cu un aparat inventat de mine. Eu însă nu le-am cunoscut pe femeile acelea decât după ce au născut. Din păcate, voi fi nevoit să conving perechile de părinți să se mute în zone mai îndepărtate și eventual pustii ale planetei. Nu mai trebuie să stea printre oameni – aceste creaturi atât de labile psihic, superstițioase și emotive.

Joanna făcu un nou salt: *31 mai 2088.*

A șaptesprezecea aniversare a zilei lor de naștere. Fetele acceptă cu seninătate ideea că se vor împerechea cu propriul lor frate. Moralitatea este, la urma urmelor, o problemă de antrenament. Vreau ca ei să facă acest lucru, deși anul trecut am mai descoperit alții. Sunt însă prea mici și nu cred că ar fi înțelept să aștept până se vor

maturiza. Mai întâi cei trei, iar mai târziu voi face și împerecheri încrucișate.

În sfârșit, pe data de 18 august 2090 apăru: *Fiecare fată a avut câte trei copii. Dacă această rată a natalității se menține constantă, riscul dispariției lor ca rasă se va reduce în curând la un minim absolut. În ciuda faptului că ici-colo încă mai apar ființe asemănătoare lor, perseverez în a le băga în cap ideea că descendenții lor vor fi adevărații stăpâni ai lumii.*

Întorși în birou, Joanna îl privi drept în ochi și-i spuse:

— După cum vezi, nu există și nici n-a existat vreodată o mașină de făcut slani. Toți suntem rezultatul unor mutații genetice naturale. Schimbă brusc subiectul: Intrarea în palat care corespunde cel mai bine scopului tău se află în zona statuilor, la trei kilometri dincolo de ziduri. Sectorul este tot timpul luminat de reflectoare și în bătaia armelor din prima linie de fortificații. De asemenea, cei trei kilometri sunt controlați de patrule de tancuri și abundă în cuiburi de mitralieră.

— Ce se va întâmpla cu arma mea? Mi se va permite s-o iau pe Pământ?

— Nu. Planul de transfer al celor care-ți seamănă include dezarmarea lor.

Conștient de privirea întrebătoare a Joannei, tânărul se încruntă.

— Conform datelor pe care le deții, ce fel de individ este Gray?

— Pentru un om, este excepțional de capabil. Dacă asta te interesează, radiografiile noastre secrete indică fără urmă de îndoială că este de tip uman.

— M-am gândit și eu cândva la asta, iar cuvintele tale confirmă experiența lui Kathleen.

— Am deviat de la subiect. Ce spui de fortificații?

— La asemenea miză, asemenea riscuri. Voi merge, bineînțeles, singur. Jommy o privi încruntat: Încrederea mea în tine este atât de mare, încât îți voi spune unde am lăsat aeronava. Va trebui să faci astfel încât ca ea să ajungă pe Pământ înainte de zece iunie. Și va mai trebui

să-l eliberezi pe Corliss. Acum, cheamă-l, te rog, pe Ingraham.

CAPITOLUL 18

Râul părea că se lățise de când Jommy îl văzuse ultima dată. Tânărul aruncă o privire nemulțumită peste cei patru sute de metri de valuri tumultuoase. Din loc în loc, se puteau vedea pete întunecate sau sclipitoare – reflexii ale culorilor în continuă schimbare ale palatului. Deși era primăvară, o zăpadă întârziată acoperea tufișul unde se ascunsese. Își scoase hainele, simțind sub tălpi răceala stratului de nea. Se zgribuli de frig. Era aproape înghețat, dar gata de acțiune.

Încerca să fie calm și detașat, totuși nu-și putu reprima gândul autoironic că un individ gol împotriva omenirii reprezenta un simbol de-a dreptul ridicol al energiei atomice pe care o controla. El, care inventase atâtea arme, nu se putea folosi de niciuna tocmai acum, când ar fi avut atâta nevoie. Dintre produsele anilor de cercetare nu avusese curaj să ia cu sine decât inelul de pe deget, cu generatorul său atomic minuscul având jalnica rază de acțiune de o jumătate de metru.

Copacii de pe malul opus își aruncau umbrele de-a curmezișul râului. Întunericul devenea tot mai adânc, ascunzând undele învolburate care îl purtaseră pe tânăr aproape un kilometru. Cu mișcări îndemânatice, părăsise firul apei, retrăgându-se spre mal, spre locuri mai calme.

Rămase nemișcat câteva clipe, analizând gândurile ce veneau dinspre servanții a două mitraliere camuflate printre copaci. Precaut, se furișă într-un tufiș protector, unde se îmbrăcă. Stătea la pândă ca un tigru bătrân și viclean care-și urmărește prada. Avea de străbătut un luminiș, iar distanța era prea mare pentru ca hipnotismul să aibă efect. Trebuia să aștepte un moment de neatenție a soldaților. De îndată ce avu ocazia, țâșni, parcurgând cei cincizeci de metri în ceva mai mult de trei secunde.

Unul dintre servanți n-avea să afle niciodată cine sau ce îl lovise. Celălalt se întoarse ca o fiară, scrutând încordat

întunericul, dar nu putu para izbitura cumplită care-l nimeri în maxilar, prăvălindu-l inconștient la pământ. După cincisprezece minute, cristalele își făcuseră datoria – cei doi erau sub control. Cincisprezece minute! Opt inși pe oră… Jommy zâmbi ironic. În ritmul ăsta, n-avea să ajungă niciodată să supună întreg palatul cu cei zece mii de oameni ai săi. Îi trebuiau persoanele-cheie.

Își readuse cu grijă victimele în simțiri și le dădu ordinele necesare. Tăcute, ele își luară armele și-l urmară pe noul stăpân, în fața căruia voința lor era nulă. Cunoșteau fiecare palmă de pământ, știau locurile și orele la care treceau patrulele de tancuri. Toți membrii gărzii palatului fuseseră recrutați dintre cei mai buni soldați ai armatei oamenilor. După încă două ore, Jommy dispunea de o duzină de asemenea luptători superantrenați, ce se mișcau ca niște umbre, într-o coordonare perfectă, și care nu necesitau decât rareori vreo comandă, rostită pe un ton coborât.

După alte trei ore avea un total de șaptesprezece soldați, un colonel, un căpitan și trei locotenenți. În fața lor apăruse, în sfârșit, lungul șir de statui minunate și fântâni sclipitoare, toate scăldate într-o lumină vie. Aici urmărise Jommy să ajungă, aici se încheia prima parte, cea mai ușoară, a încercării sale îndrăznețe.

Împreună cu mica lui armată, stătea ascuns în umbra tufișurilor și privea spre zona puternic luminată, lungă de patru sute de, metri. La capătul ei se putea vedea liziera care masca linia de apărare fortificată.

— Din nefericire, șopti colonelul, nu putem trece de fortificații. Zona de acțiune a unității noastre se termină chiar aici. Nimeni nu poate traversa cele douăsprezece inele care apără palatul, decât cu un permis de acces, care-i valabil numai în timpul zilei. Pe timp de noapte nu se poate trece în niciun fel.

Jommy se încruntă. Măsurile de precauție de care se lovea îi depășeau previziunile. Își dădu seama că erau de dată recentă, probabil determinate de atacul executat împotriva laboratorului său de către slanii fără cârlionți,

deși nimeni nu credea în exagerările fermierilor, în poveștile lor despre nenumăratele aeronave gigantice ce semănaseră teroare în vale. Nimeni nu credea, totuși paza palatului fusese întărită. Se hotărî brusc.

— Căpitane!

— La ordin!

Ofițerul înalt veni lângă el ca o umbră.

— Căpitane, semeni cel mai mult cu mine. Îmi vei da uniforma ta și vei îmbrăca hainele mele, după care vă veți întoarce cu toții la posturi.

Îi privi dispărând în întuneric, apoi se ridică brusc și păși curajos pe fâșia luminată. Trei metri, cinci, zece. Putea să vadă acum fântâna care ascundea intrarea – un havuz sclipitor, aruncând jerbe de apă ce reflectau lumina. Aștepta o eventuală undă mentală de la vreun aparat Porgrave, dar așa ceva era foarte greu de urmărit prin vălmășagul de gânduri ce veneau din toate părțile, interferându-se. Singura lui șansă era ca blestemăția să mai fie încă acolo, după atâtea sute de ani. Dacă nu, Dumnezeu cu mila.

Cincisprezece metri, douăzeci... și în acel moment mintea lui încordată surprinse o vibrație aproape imperceptibilă:

Către orice slan care pătrunde până aici: În apropiere există o intrare secretă în palat. Basorelieful cu cinci flori de pe fântâna albă dinspre nord este un mecanism cu cifru care deschide, prin unde radio, o ușă secretă. Cifrul este...

Calculatorul Joannei știuse că secretul se găsea în fântână, dar atât. Acum...

O voce aspră izbucni dintre copacii îndepărtați:

— Cine dracu' mai ești? Și ce vrei? Întoarce-te imediat la comandantul tău, fă-ți rost de un permis de liberă trecere și revino mâine dimineață. Executarea!

Jommy era lângă fântână, pe jumătate ascuns privirilor bănuitoare ale vorbitorului. Degetele lui agile mângâiau modelul floral sculptat în piatră. Toată ființa îi era concentrată la maximum. La mai puțin de o secundă după

ce formase cifrul, recepționă altă vibrație mentală, dintr-un al doilea emițător Porgrave:

Ușa este acum deschisă. Dă spre un tunel foarte îngust, cufundat într-un întuneric absolut. Gura tunelului se află în mijlocul grupului statuar ecvestru, la treizeci de metri spre nord. Curaj!

Numai că nu curajul îi lipsea, ci timpul! Treizeci de metri spre nord însemna spre palat, *direct* către acea linie fortificată amenințătoare! Jommy râse nervos. Hotărât lucru, constructorul de demult al intrării secrete dăduse dovadă de o fantezie debordantă în alegerea locului unde să-și exercite talentul și ingeniozitatea. Mai făcu doi-trei pași, nesocotind somația:

— Tu de colo! Stai, sau tragem! Întoarce-te imediat la unitate și consideră-te arestat. Acum!

— Am de transmis un mesaj foarte important, strigă Cross, încercând să imite cât mai bine vocea căpitanului a cărui uniformă o purta. E urgent!

Încă nu-l socoteau periculos. Încă mai putea să înainteze.

Răspunsul veni necruțător:

— Nicio urgență nu poate justifica o asemenea încălcare a regulamentului. Întoarce-te imediat la unitate. Este ultimul avertisment!

Jommy privi spre mica gaură întunecată; dezamăgirea îi era cruntă. Pentru prima dată în viață, înțelegea cu adevărat ce este de fapt claustrofobia – un sentiment negru și groaznic ca și tunelul în care-și pusese atâtea speranțe. Să se arunce în acea gaură de șoarece, riscând să moară sufocat, sau să fie îngropat de viu în vreo capcană perfidă a oamenilor? Poate că și această intrare fusese descoperită, așa cum se întâmplase cu multe dintre ascunzătorile slanilor.

Brusc, intră în alertă. Dinspre copacii din față năvăli un torent de gânduri, pulsații mentale pe care creierul lui sensibil le simțea aproape fizic. Cineva spunea:

Sergent, prinde-l în linia de ochire.

Și cu grupul statuar ce facem, domnule? Ar fi păcat să-l distrugem.

Trage mai întâi la picioare, apoi în cap!

Asta era! Cu dinții strânși, cu trupul țeapăn și mâinile ridicate deasupra capului, se azvârli cu picioarele înainte, ca pentru un plonjon în apă. Saltul fu atât de bine executat, încât trecură câteva secunde bune înainte ca hainele să-i atingă pereții verticali ai tunelului.

Aceștia erau netezi ca sticla și își păstrară pe o distanță mare direcția inițială. Într-un târziu, unghiul de cădere al lui Jommy începu să se depărteze de verticală. Frecarea crescu și ea. Încet-încet, tunelul se apropia de orizontală iar viteza băiatului scădea simțitor. Departe în față se putea vedea o licărire de lumină. Tânărul ieși brusc într-un coridor strâmt, scund, cufundat în semiobscuritate. Din inerție, mai făcu trei-patru pași, dar se redresă rapid. Neobișnuita călătorie se terminase de câtăva vreme, totuși el rămase nemișcat, cu ochii închiși. Simțea că i se învârte capul.

Deschise ochii cu grijă și avu o viziune tulbure – o duzină de lumini, rotindu-se nebunește într-un cerc care se strânse încet, transformându-se în cele din urmă într-un punct: un bec, unul singur, care proiecta o lumină palidă, neputincioasă, înghițită de întuneric înainte de a atinge podeaua. Jommy se întoarse și observă o inscripție suficient de sus pentru a fi vizibilă. Își încordă privirea și citi:

Te afli la trei kilometri sub pământ. Tunelul prin care ai venit a fost blocat cu panouri de beton și oțel, activate succesiv la trecerea ta. Ca să ajungi de aici la palat va trebui să mergi cam o oră. Slanii n-au voie să intre acolo. Cei care încalcă această lege sunt pasibili de cele mai aspre pedepse. Ai grijă!

Simți că-l gâdilă ceva în nări. Luptă din răsputeri împotriva strănutului rebel, dar nu-l putu opri; acesta veni, și nu unul, ci o rafală întreagă care făcu să-i țâșnească lacrimi nestăvilite. Lumina i se părea mai palidă acum. Becurile din tavan, așezate într-un șir ce se pierdea în

depărtare, erau mai puțin strălucitoare din cauza prafului ridicat.

Jommy se aplecă și pipăi podeaua, descoperind un strat gros de pulbere fină. Scrută cu atenție întunericul, încercând să descopere urmele de pași ce ar fi trădat folosirea recentă a tunelului, dar nu găsi nimic, decât stratul consistent, gros de cel puțin doi centimetri. Pe aici nu se mai umblase de zeci de ani!

Ordinea și legile actuale, cu nuanța lor amenințătoare, se împământeniseră aici de nenumărați ani. Acum pericolul era și mai mare: oamenii știau unde să caute o intrare secretă. Era obligatoriu ca, înainte ca ei s-o descopere, Jommy să intre în palat – în pofida tuturor interdicțiilor – *și să ajungă la Kier Gray!*

Mergea printr-o lume a umbrelor și a tăcerii, o lume subpământeană în care praful omniprezent încerca să-i pătrundă în nas și în gât. Odată ajuns acolo, însă, – ciudat lucru – producea o senzație de mâncărime, nu de sufocare. Trecuse deja de multe uși, coridoare, intrase în tot felul de camere, când…

În spatele său se auzi un clinchet metalic slab. Întorcându-se brusc, văzu o placă groasă de metal, care cobora încet din tavan, blocând tunelul. Retragerea îi devenise imposibilă. Rămase câteva clipe încremenit, aidoma unui aparat sensibil, gata să capteze și să analizeze orice informație. Cele vizuale erau foarte sărace: coridorul pe care intrase și care se înfunda puțin mai încolo, luminile palide de deasupra și podeaua de dedesubt, acoperită cu același strat gros de praf. În tăcerea apăsătoare, un nou zgomot metalic răsună ca pocnetul unei arme. Privind în jur, Jommy văzu că pereții începuseră să se miște scârțâind, apropiindu-se unul de celălalt, strângându-l ca într-un clește.

Cu toate simțurile la pândă, se convinse repede că avea de-a face cu un mecanism instalat acolo de mult timp. Nu se simțea nici cea mai vagă vibrație mentală care să trădeze prezența vreunei persoane, așa încât, calm, începu să examineze capcana. În fiecare perete descoperi câte o

scobitură înaltă de un metru nouăzeci. O adâncitură suficient de mare pentru a cuprinde un corp omenesc. Se putea chiar vedea conturul trupului modelat în acele scobituri.

Jommy zâmbi posomorât. În câteva minute, pereții aveau să se lipească unul de altul, forțându-l să intre în adânciturile unde va fi închis ca într-un sarcofag. O capcană perfectă!

Era adevărat, fasciculul de energie atomică al inelului i-ar fi putut croi drum prin ușă sau prin pereți, dar îi venise o idee. Capcana trebuia să-și îndeplinească misiunea. Până la un punct! Examină scobiturile cu și mai mare atenție. Inelul fulgeră de două ori scurt, distrugător, pulverizând cătușele montate în zona unde s-ar fi aflat mâinile, gata să-l imobilizeze definitiv pe nefericitul care s-ar fi aventurat până acolo. În același timp, raza atomică lărgise și scobiturile, oferindu-i o mai mare posibilitate de mișcare.

Cu puțin timp înainte ca pereții să se unească, în podea apăru, de la un capăt la celălalt, o fisură lată de zece centimetri în care se scurse tot praful. Câteva minute mai târziu, zidurile se întâlniră cu un zăngănit metalic.

O scurtă perioadă de nemișcare, apoi se auzi un vâjâit ușor. Se simțea și o ușoară urcare. După un timp care lui Jommy i se păru o veșnicie, ascensiunea încetini și se opri. În spatele prizonierului însă ceva continua să șuiere; cu siguranță, mașinăria care produsese toate acele mișcări neașteptate. Trecu încă un minut cât un veac, apoi celula în care stătea începu să se rotească încet. În fața ochilor uluiți ai tânărului apăru o fantă de lumină care se mări, transformându-se într-un orificiu pătrat prin care se putea vedea interiorul unei camere.

Motorul se opri și totul încremeni într-o liniște profundă. Cross examină cu atenție încăperea. În centrul ei, pe podeaua perfect lustruită, trona un birou impunător. Pereții din spate erau lambrisați în lemn de nuc. Aspectul de cabinet de lucru era completat de câteva scaune, infostocatoare și, într-un colț, de o bibliotecă înaltă până în tavan.

La un moment dat atenția îi fu atrasă de zgomotul unor pași ce se apropiau. Bărbatul care intră avea o constituție robustă, dar figura lui începuse să plătească tribut vârstei: pielea îi era brăzdată de cute, iar în părul de la tâmple îi luceau fire argintii. Cu toate acestea însă, nu exista pe lume om sau slan care să nu recunoască dintr-o singură privire chipul hotărât, ochii pătrunzători, necruțarea degajată de nările fine și de linia prelungă a maxilarelor. Era o față prea dură, prea fermă ca să mai fie plăcută, dar care respira, în întregul ei, un aer de noblețe. Jommy avea dinainte un conducător înnăscut: conducătorul oamenilor!

Ochii acestuia îl priveau atât de pătrunzător, încât tânărul avu senzația că se afla pe masa de disecție. Într-un târziu, pe buzele puternic conturate ale dictatorului apăru umbra unui rânjet.

— Deci ai fost prins, rosti Gray. N-aș putea spune că ai procedat foarte inteligent.

În secunda aceea, Jommy fu martorul a ceva ce putea fi catalogat drept o minune: odată cu vorbele celuilalt, se născură niște gânduri superficiale, ce formau o protecție deliberată – un scut mental, la fel de ermetic ca și al său, fără scăpările care ar fi trădat un slan fără cârlionți. Tânărul încremeni. Kier Gray, conducătorul oamenilor, despre care se credea că este om era de fapt…

Un slan adevărat!

Concluzia explodă, pur și simplu, în creierul lui Jommy. În secunda următoare însă, șirul gândurilor i se blocă, rezumându-se la o singură idee: Kathleen Layton trăise atâția ani în imediata apropiere a liderului și nu bănuise nicio clipă adevărul. Avea, desigur, scuza lipsei de experiență în materie de scuturi mentale, apoi mai existase și ucigașul Petty, al cărui mod de a-și camufla gândurile nu putea decât spori confuzia, pentru că șeful poliției secrete *era om veritabil.* Cât de bine imitase dictatorul modul uman de protecție mentală! Jommy se scutură și, hotărât să reacționeze, spuse:

— Deci… *sunteți un slan!*

Pe fața celuilalt apăru o grimasă.

— Nu mi se pare etichetarea cea mai potrivită pentru o ființă fără cârlionți și care nu poate citi gândurile, dar așa-i, sunt un slan. Făcu o pauză, apoi continuă, vorbind deschis: De sute de ani, noi, cei care știm adevărul, am avut ca singur scop al existenței noastre împiedicarea slanilor fără cârlionți să pună stăpânire pe lumea oamenilor. Ce altceva puteam face decât să ne insinuăm printre conducători? Nu suntem oare cele mai inteligente ființe de pe fața Pământului?

Jommy aprobă în tăcere. Avea dreptate, desigur. Propriile sale deducții îl aduseseră la același rezultat. De vreme ce aflase că adevărații slani nu se găseau printre membrii organizației secrete a celor fără cârlionți, era normal ca ei să se afle la conducerea oamenilor – contrar convingerii lui Kathleen ca și imaginilor luate cu raze-X, care indicau că Gray avea inimă umană și organe interne nespecifice slanilor. Aici totul rămânea cufundat într-un mister de nepătruns. Scutură din cap.

— Tot nu sunt lămurit pe deplin. M-am așteptat să-i găsesc pe adevărații slani la conducerea celorlalți… în secret. Totul se potrivește, bineînțeles, dar într-un mod deformat. De ce această propagandă antislan? Ce-i cu aeronava care a venit la palat cu ani în urmă? De ce sunt adevărații slani vânați și uciși? De ce nu s-a încheiat un pact cu cei fără cârlionți?

Dictatorul îl privi gânditor.

— Am încercat în câteva rânduri să domolim propaganda amintită, una dintre tentative fiind chiar venirea aeronavei la care te-ai referit. Din anumite motive, am fost silit să ordon doborârea ei în mlaștini, dar în ciuda acestui eșec aparent, ne-am atins scopul, adică i-am convins pe slanii fără cârlionți, care își plănuiau invazia, că suntem totuși un adversar redutabil. Au fost păcăliți tocmai de slăbiciunea aeronavei. Știau că nu putem fi chiar atât de neputincioși, așa că au ezitat din nou, și asta i-a pierdut. O nenorocire a fost și faptul că a trebuit să ucidem atâția semeni ai noștri, în diferite locuri de pe glob. Erau descendenți ai slanilor care, afectați de războiul dezastruos de odinioară, n-au

vrut să intre în organizația noastră. Apariția slanilor fără cârlionți a complicat și mai mult lucrurile. Din acel moment, am fost, practic, legați de mâini și de picioare, pentru că tehnica lor avansată le permitea să se interfereze cu orice mijloc de comunicație aflat în dotarea noastră. Am încercat, desigur, să intrăm în legătură cu ei, dar singurii pe care i-am putut întâlni au fost cei trimiși să mă ucidă. Pentru ei am conceput un număr de intrări în palat, ușor accesibile și aparent secrete. Instrumentele îmi indică faptul că tu ai venit printr-una din cele vechi, greu accesibile. Îți admir îndrăzneala. Un tânăr slan cutezător ar putea fi de un real folos micii noastre organizații.

Jommy îl privi cu răceală. Era clar că Gray nu bănuia pe cine are în față, nici iminența invaziei slanilor fără cârlionți. Rămase tăcut câteva clipe ca să sublinieze momentul, apoi spuse:

— Sunt uimit că am putut să vă iau prin surprindere așa ușor.

Zâmbetul de pe fața liderului dispăru fără urmă. Rosti încordat:

— Îți închipui că *tu* m-ai prins *pe mine*? Din două una: ori ești un prost, posibilitate anulată de inteligența ta evidentă, ori… ori prizonieratul tău nu-i decât aparent, iar în lume există o singură ființă care ar fi putut distruge oțelul rezistent al cătușelor din celula unde te-ai aflat!

Fața puternică se destinsese acum, liniile dure dispăruseră, iar privirea devenise mai intensă. În ochii brusc măriți se citea o fericire fără seamăn. Spuse aproape șoptit:

— Băiete, băiete… *ai reușit!* În ciuda imposibilității mele de a-ți da cel mai mic ajutor… În sfârșit, iată energia atomică în forma ei cea mai măreață! Vocea lui sună clară și triumfătoare: John Thomas Cross, fii binevenit, odată cu invenția tatălui tău! Vino și stai jos. Așteaptă numai puțin ca să te scot din locul ăla blestemat. Putem sta de vorbă aici, în cabinetul meu particular, unde nu are voie să pătrundă niciun om.

Uimirea creștea cu fiecare clipă. Jommy descoperea acum în adevărata sa dimensiune măreția acelui echilibru de forțe pe plan mondial. Adevărații slani și oamenii – care habar n-aveau cine le sunt de fapt stăpânii – împotriva slanilor fără cârlionți, care, în ciuda vastei lor organizații atât de bine puse la punct și a tehnologiei atât de avansate, nu reușiseră niciodată să dezlege misterul și nu bănuiau adevărata situație.

— Evident, spuse Gray, descoperirea ta că slanii sunt rezultatul unei mutații genetice naturale și nu produsul unei mașinării oarecare nu reprezintă o noutate pentru noi. După oameni, noi suntem următoarea treaptă pe scara evoluției speciilor. Resorturile intime ale acestei mutații funcționau cu mult înainte ca Samuel Lann să observe perfecțiunea în repetabilitatea ei. Privind retrospectiv, este ușor de sesizat că natura acumula, că se pregătea pentru un nou și măreț salt evolutiv. Numărul mongoloizilor crescuse alarmant, iar bolile făceau ravagii pe scară largă. Cele mai surprinzătoare au fost viteza și forța cu care au lovit structurile biologice – decisiv și simultan în toate regiunile globului. Ne-am pripit și am greșit atunci când am tras concluzia că între oameni nu exista nicio coeziune, că rasa umană nu reprezenta un tot unitar, în care să poți sesiza acel flux minunat al afinității care-i unește pe semeni. Desigur, se pot oferi și alte interpretări faptului că, sub acțiunea unui singur stimul dominant, creaturi aparent diferite pot fi făcute să acționeze asemănător și chiar să simtă asemănător, dar de-a lungul timpului filosofii slani n-au luat în serios posibilitatea ca o astfel de afinitate să fie produsul unei extraordinare unități, atât pe plan fizic, cât și mental. Tensiunile au crescut pe nesimțite pe parcursul a sute, poate chiar mii de ani și, deodată, într-un singur și teribil sfert de mileniu, au avut loc peste un miliard de nașteri anormale. A fost un adevărat cataclism, care a paralizat voința oamenilor. Valul de teroare care a urmat a aruncat vălul uitării peste adevărul privind acele nașteri, târând omenirea într-un război distrugător. O veritabilă isterie colectivă a făcut imposibilă repunerea pe

tapet a adevărului pierdut – și acest lucru se întâmplă și acum, după mai bine de o mie de ani. Da, da, am spus *o mie de ani!* Numai noi, adevărații slani, știm că perioada întunecată a durat cinci secole. Cinci veacuri de iad. Și tot noi mai știm că acei copii descoperiți de Samuel Lann se născuseră cu aproape o mie cinci sute de ani în urmă. Din câte cunoaștem, foarte puține dintre nașterile considerate anormale se asemănau în totalitate, și doar câteva puteau fi declarate ca reușite. Multe au fost niște eșecuri oribile. Perfecțiunea era o raritate. Chiar și ele s-ar fi pierdut însă, dacă Lann nu și-ar fi dat seama de adevărata semnificație a acelor inconstante. Natura acționează pe baza legilor mediei statistice. N-a existat niciun plan preconceput. Se pare că a fost, pur și simplu, o reacție la nenumăratele și insuportabilele tensiuni ce-i scoteau pe oameni din minți, deoarece nici corpul și nici psihicul lor nu puteau face față civilizației moderne. Ținând cont de faptul că tensiunile de care ți-am vorbit puteau diferi într-o măsură mai mare sau mai mică, înțelegem acum de ce acele erori ale naturii erau asemănătoare, fără a fi însă identice.

Gray se concentră câteva clipe și continuă:

— Un exemplu al enormei forțe a valului de schimbări, dar și a unității fundamentale a oamenilor este faptul că toate nașterile slan din primele câteva secole au produs tripleți, în cel mai rău caz doi gemeni. În zilele noastre, astfel de cazuri sunt o raritate. Regula de bază este o familie cu un copil. Valul s-a stins de la sine. Natura își făcuse datoria. Supraviețuirea speciei depindea acum de inteligența noilor produși. De atunci a început greul. În timpul perioadei întunecate, slanii au fost vânați și uciși ca niște animale. În epoca actuală nu există o paralelă suficient de edificatoare ca să te facă să înțelegi ferocitatea cu care s-au repezit oamenii împotriva celor pe care-i considerau răspunzători pentru dezastru. Încropirea unei organizații cât de mici era imposibilă. Strămoșii noștri au încercat totul: ascunzători subterane, înlăturarea pe cale chirurgicală a cârlionților, înlocuirea propriilor lor inimi duble cu unele umane, acoperirea cârlionților cu un

strat artificial asemănător pielii... Degeaba! Suspiciunea anula orice rezistență. În urma denunțurilor între vecini, aveau loc examinări medicale inopinate iar poliția făcea razii severe pe baza oricărui indiciu. Momentul cel mai dificil era nașterea unui copil. Chiar dacă deghizarea părinților era perfectă, procrearea aducea după sine o perioadă critică, în urma căreia au murit de multe ori toți membrii familiei. Cu timpul, și-au dat seama că în acele condiții rasa nu avea nicio șansă de supraviețuire. Ultimii slani au ajuns la concluzia că unica soluție era punerea sub control a mutației genetice. Într-un târziu, au descoperit calea de modelare a moleculelor mari ce stau la baza formării genelor. S-a dovedit că acele molecule controlau în adevăratul sens al cuvântului tipul genelor, care, la rândul lor, dictau forma fiecărui organ în parte și, în final, a organismului în ansamblu. Descoperirea trebuia experimentată, ceea ce a durat alți două sute de ani, timp în care existența cercetătorilor a fost în permanent pericol. Rasa nu era amenințată cu dispariția, deoarece numai o mână de slani s-au dedicat experimentelor, riscându-și sănătatea și chiar viața. După multe strădanii, ei au aflat, în sfârșit, modul în care grupurile complexe de molecule puteau controla forma fiecărui organ în parte, pe durata uneia sau mai multor generații. Schimbarea structurii acelor grupuri ducea la modificarea temporară a organului respectiv. Spun temporară, pentru că s-a dovedit că, după un număr de generații, el revenea la forma inițială. Pe baza acestor descoperiri, cercetătorii au alterat structura intimă caracteristică slanilor, păstrând ceea ce fusese folositor și eliminând ceea ce se dovedise periculos pentru rasă. Genele care controlau cârlionții au fost modificate. Capacitatea de a citi gândurile a fost transferată în interiorul creierului, luându-se în același timp măsuri ca ea să nu dispară definitiv după câteva generații.

Jommy îl întrerupse emoționat:

— Stați puțin! La începutul cercetărilor mele, logica m-a condus la concluzia că adevărații slani trebuia să fie

infiltrați în organizația celor fără cârlionți. Vreți să spuneți *că slanii fără cârlionți sunt de fapt adevărații slanii?*

Gray aprobă din cap, conchizând:

— În mai puțin de cincizeci de ani, ei își vor recăpăta capacitatea de a citi gândurile. Pentru început, aceasta va fi localizată în creier, dar există posibilitatea ca și cârlionții să reapară. N-am aflat dacă putem da un caracter permanent lipsei șuvițelor.

— Dar de ce le-ați blocat facultatea de a sonda mințile? Mai ales în acei ani decisivi…

Răspunsul veni cinstit:

— Văd că încă nu înțelegi ce a însemnat de fapt viața strămoșilor noștri. Am anulat această capacitate și chiar conștiența existenței ei, pentru că trebuia să fie observate reacțiile psihologice. Le-am impus o anumită structură psihică, în ideea că și-o vor menține și atunci când vor descoperi că și ei sunt de fapt tot slani adevărați. Ce s-a întâmplat mai exact? Noi, conducătorii slanilor, încercând să ne protejăm semenii de furia oamenilor, le-am modificat alor noștri organele caracteristice în asemenea măsură, încât ei au început să nu mai dorească să fie altceva decât niște ființe oarecare, ce trăiau în zonele depărtate și pustii ale planetei. Făcându-le cunoscut adevărul, am fi reușit poate să-i mobilizăm, totuși nu în timp util. Am descoperit că slanii se opun, prin însăși natura lor, războiului, crimei, violenței în general. Am făcut uz de toate argumentele posibile și imposibile, dar singura lor reacție a fost apariția convingerii că abia peste vreo sută de ani va veni momentul acțiunii. Era limpede că nu puteam permite o asemenea stare de lucruri. Omenirea stătea pe un butoi de pulbere. Focul aprins de noile legi ale geneticii a ars mocnit și, când a ajuns la butoi, acesta a explodat. Evenimentul a adus în prim-plan alte pericole, dar până să ne dăm seama de ele, potențialul lor distructiv dispăruse. Acum este clar că oamenii vor pieri de pe fața Pământului, ca urmare a sterilității rasei. Este un fapt observabil pe tot întinsul planetei, deși puțini pricep implicațiile sale. Omul modern va intra în istorie, alături de omul-maimuță de

Java, de omul de Cro-Magnon și de cel de Neanderthal. Sunt convins că, descoperind această sterilitate, oamenii vor arunca vina pe slani, și atunci va urma un nou val de teroare și crimă. Nu avem altă soluție decât să ne lărgim organizația și să-i obișnuim pe membrii ei să trăiască într-un stres continuu, sub permanenta amenințare a morții.

— Aha. Atunci i-ați respins pe slanii fără cârlionți, cei care trebuiau protejați, cu o violență care i-a uluit, ducând automat la o reacție similară. Și asta faceți de atunci: le controlați expansiunea, studiindu-le fiecare mișcare. Dar de ce nu le-ați spus adevărul?

Gray zâmbi întunecat:

— Am încercat. Am făcut un test: am ales câțiva dintre ei și le-am destăinuit totul. Rezultatul? Logica i-a dus direct la ascunzătorile secrete. Îți dai seama că a trebuit să-i ucidem pe toți. Se pare că vom fi nevoiți să așteptăm clipa când le va reveni capacitatea de a citi gândurile. Acum însă, după ce te-am ascultat, înțeleg că trebuie să acționăm rapid. Sunt convins că acele cristale hipnotice pe care le-ai inventat reprezintă soluția problemei antagonismului dintre om și slan. Obstacolul va fi depășit îndată ce vor exista suficienți slani care să cunoască problema. În ceea ce privește atacul iminent…

Se îndreptă spre birou, apăsă butonul unei sonerii și continuă:

— I-am chemat aici pe câțiva dintre prietenii mei. Vom ține imediat o întrunire.

— Slanii pot ține întruniri în marele palat? întrebă Jommy.

— Prietene, zâmbi Gray, ne bazăm pe gândirea limitată a oamenilor.

— Nu prea înțeleg…

— Totuși e foarte simplu. Cu ani în urmă, foarte mulți oameni știau o grămadă de lucruri despre intrările secrete în palat. Prima măsură pe care am luat-o, de îndată ce mi-a stat în putință, a fost să anihilez aceste cunoștințe. Ca urmare, i-am transferat în diferite colțuri ale planetei pe toți cei care cunoșteau câte ceva. Acolo, izolați în diferite

departamente guvernamentale, au fost asasinați în cel mai mare secret.

Scutură din cap încruntat.

— N-a durat mult. Odată făcut acest lucru, am avut grijă ca secretul să nu mai poată fi descoperit din nou. Aici ne-au fost de un real folos imensitatea palatului și controlul militar strict al tuturor căilor de acces. Se întâmplă rar ca prin preajmă să fie mai puțin de o sută de slani. Majoritatea sunt dintre cei adevărați, dar există și câțiva fără cârlionți, descendenți ca și mine ai curajoșilor voluntari care s-au supus experimentelor de modificare a genelor. Toți cei despre care ți-am pomenit fac parte din organizația noastră și cunosc tot adevărul. Desigur, am fi putut face astfel încât adevărații slani să poată ieși fără grijă în lume, dar acum am ajuns într-o etapă în care prezența lor este mult mai utilă aici, pentru ca alții să vadă cum vor arăta și ce vor deveni descendenții lor peste câteva generații. La urma urmelor, nu vrem ca *ei* să intre brusc în panică, nu?

— Ce-a fost cu Kathleen? întrebă încet Jommy.

Înainte de a răspunde, liderul îl măsură lung cu privirea.

— Kathleen a reprezentat un experiment. Am vrut să văd dacă între oameni și slani pot apărea afinități, atunci când sunt crescuți împreună de mici. Când mi-am dat seama, în sfârșit, că acest lucru nu era posibil, m-am hotărât s-o transfer aici, în aceste încăperi secrete, unde ar fi putut beneficia de contactul cu ceilalți slani și mi-ar fi fost de folos în activitățile mele. S-a dovedit îndrăzneață și mai ingenioasă decât am anticipat… dar știi și tu despre escapada aceea.

Cuvântul „escapadă” era cel mai nepotrivit termen pe care Jommy îl auzise vreodată în legătură cu o asemenea tragedie cum fusese moartea fetei. În mod clar, Gray era imun în fața morții.

Înainte ca tânărul să poată face vreun comentariu, liderul urmă:

— Propria mea soție, care era slan adevărat, a căzut victimă poliției secrete, într-un mod oarecum diferit, dar la

fel de trist. Diferența în cazul ei a fost că n-am putut fi prezent ca să o ajut…

Se opri brusc. Rămase câteva minute cufundat în gânduri, cu ochii îngustați, apoi spuse repezit:

— Acum, după ce ți-am spus atâtea lucruri… care-i secretul tatălui tău?

Jommy răspunse simplu:

— Am să intru în detalii ceva mai târziu. Pe scurt, tata a respins noțiunea de masă critică pe care se bazau primele bombe. Conform teoriei inițiale, energia atomică era disponibilă într-o diversitate de forme – în rafale, în explozii sau ca degajări termice – și putea fi folosită în anumite aplicații cu specific medical sau industrial. Era totuși aproape imposibil să poată fi controlată, astfel încât să fie utilizată direct. Cercetările tatălui meu s-au bazat parțial pe faptul că rezultatele vechilor concepte nu erau utile slanilor și parțial pentru că tata avea o teorie proprie. El a respins principiul ciclotronului masiv, deși chiar acel principiu i-a sugerat o bună parte din idee. A conceput un miez central format din electroni încărcați pozitiv și împletiți ca o sârmă fină. Către acest miez, dar nu direct spre el, a descărcat electroni cu sarcină negativă, ce se deplasau cu viteza luminii. O comparație destul de plastică poate fi modul în care cometele vin spre Soare pe orbite eliptice. Putem deci asimila miezul central cu un „Soare”, iar electronii negativi cu „comete”. „Soarele” atrage „cometele”, le imprimă o mișcare circulară în jurul său și apoi le proiectează în „spațiu” unde – și aici comparația este și mai sugestivă – se află un al doilea miez pozitiv, pe care îl putem numi „Jupiter”, care atrage „cometele” ce merg deja cu viteza luminii și le proiectează mai departe *cu o viteză mai mare decât a luminii,* scoțându-le, practic, de pe orbitele lor inițiale. La o asemenea viteză, fiecare electron devine antimaterie, cu un potențial distructiv proporțional cu mărimea sa. În prezența antimateriei, materia își pierde coerența, revenind automat la starea primară, cea de la începutul formării Universului. Atunci…

Se opri și privi spre ușa care tocmai se deschisese, făcând loc la trei bărbați în al căror păr străluceau șuvițele aurii. De îndată ce-l văzură pe Jommy, scuturile lor mentale coborâră. Tânărul procedă la fel după numai câteva secunde. Pe cale mentală avu loc un schimb fulgerător de informații – nume, trecut, aspirații –, toate datele necesare unei bune desfășurări a întrunirii. Pentru Jommy, procedeul era de-a dreptul uluitor, deoarece experiența lui se limita la contactele cu neexperimentata Kathleen și la amintirile vagi din copilărie, când acest fel de comunicare era mai des utilizat în relațiile cu părinții săi. Atât. În rest, își lăsase fantezia să imagineze cum ar fi trebuit să fie de fapt.

Era atât de concentrat, încât fu luat prin surprindere atunci când ușa se deschise din nou.

În birou intră o tânără înaltă. Ochii îi străluceau, iar fața ei matură era fină, cu obraji delicat modelați. Jommy încremeni privind-o; nervii i se încordară, iar corpul îi fu învăluit într-o răceală de gheață. În ciuda stupefacției, rațiunea îi spuse că ar fi trebuit să-și dea seama de adevăr atunci când văzuse cum fusese refăcut capul zdrobit al soției lui Corliss pe îndepărtata Marte. Ar fi trebuit să-și dea seama când descoperise că Gray era un slan adevărat. Ar fi trebuit să-și dea seama că, în condițiile invidiilor și urilor din palat, doar moartea urmată de o resuscitare secretă ar fi putut s-o salveze definitiv pe Kathleen de răutatea lui Petty.

În acel moment, vocea lui Gray sfâșie tăcerea; era vocea unui om care așteptase ani de zile, cu nerăbdare, această clipă:

— Jommy Cross, dă-mi voie să ți-o prezint pe Kathleen Layton Gray… fiica mea.

SFÂRȘIT